

Gấp Gáp Để Mắt Nhà Tù Vàng

Contents

Gấp Gáp Để Mắt Nhà Tù Vàng	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	9
4. Chương 4	15
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	33
8. Chương 8	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	52
11. Chương 11	59

Gấp Gáp Để Mắt Nhà Tù Vàng

Giới thiệu

Tổng giám đốc công ty nào lại xui xẻo như vậy, Lại bị nhân viên cấp dưới biến mình thành phần thưởng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-gap-de-mat-nha-tu-vang>

1. Chương 1: Mở Đầu

Ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ dài, thường thường thì hiệu suất công việc kém hơn thường ngày, hơn nữa bầu trời âm u, quang cảnh thành phố hơi mờ mịt, cảnh buồn người còn buồn hơn, nhìn mây không phải là mây, nhìn bùn không phải bùn, nhìn mình, cũng sẽ càng ngày càng ghét mình hơn.

Trong một đêm tràn đầy không khí tiêu cực, có bốn cô gái quý dị gối nhau, đang nặng nề bước đi, không hện mà cùng bước lên một khoang tàu điện ngầm.

Đây là chuyến tàu điện ngầm cuối cùng tối nay, bốn cô gái giống như những cái xác không hồn, toát lên vẻ cô đơn tĩnh mịch, đang chung đường đi đến nơi kết thúc cuộc sống cuối cùng.

Bốn người con gái này, trên căn bản, gương mặt xinh đẹp, vóc người cân xứng, ngũ quan đặc sắc, toát ra bốn loại tính cách khác nhau, giống như cô gái có bốn tính tình khác nhau trong "Fifth Sally" được miêu tả tỉ mỉ dưới ngòi bút của Daniel Keyes, mặc dù nói họ không gặp vấn đề gì về phương diện tinh thần, nhưng họ lại nảy sinh vấn đề khó giải quyết ở trong xã hội.

Đoàn xe giống như đạn xuyên qua, phá vỡ đi sự yên tĩnh trong đường hầm, sau khi đi qua đường dân quyền, đoàn xe nổi lên, tiếng mưa phùn cuộn cuộn vô tình đánh vào cửa kính xe thì đột nhiên có một tiếng khóc vang lên, làm cho lỗ tai ba người òn lại không khỏi dựng thẳng đứng lên.

"Mẹ, con xin lỗi mẹ, là con bất hiếu, con thật có lỗi với người.....Ô ô....." Cô gái xinh đẹp này là Khang Tư Mỹ, đôi tay đang nắm chặt lấy túi Chloe hàng độc được bán hạn chế, cúi đầu nước mắt ròng ròng.

Cô vừa khóc, lập tức thu hút sự chú ý của ba người còn lại.

Hách Nhạc Đế là cô gái đầu tiên tiến lên an ủi, hai người còn lại là Ngải Chi Duy cùng Phan Đình cũng nổi lên lòng thương cảm, ba người cùng đi đến bên cạnh Khang Tư Mỹ, chia sẻ với nhau những bi kịch của mình.

Khang Tư Mỹ, là một nhà thiết kế thời trang danh tiếng, cô là nhà thiết kế thời trang, trong giới chuyên môn cũng được đánh giá cao, mỗi khi cho ra Style theo mùa, thường đều có thể kết hợp chặt chẽ với xu hướng thịnh hành của Milan, New York, Paris, là người rất chăm chỉ, nỗ lực, trang phục mang phong cách thời thượng, mặc vào người cho cảm giác phóng khoáng lạc quan.

Cũng bởi vì cô quá yêu thích thời trang, nên cô đã bị huấn luyện thành sát thủ quẹt thẻ, yêu thích hàng hiệu một cách điên cuồng, tiêu tiền không ngần ngại, bất kể là túi Birkin, túi Kelly, túi LV, Gucci, Prada, Hermès.....Một khi có sản phẩm mới ra, không tới 24h lập tức chiến lợi phẩm đã có trong tủ quần áo của cô.

Mà cô còn là người trọng tình trọng nghĩa, đối đãi với bạn bè có thể nói là xin gì được nấy, chỉ cần bạn bè gặp nạn cô liền lập tức ra tay tương trợ, chính vì tính tình tốt này, khiến cho cô bị một số bạn xấu lập kế hãm hại, bọn họ cấu kết với nhân viên ngân hàng, khiến cô thế chấp nhà vay mười triệu tiền Đài Loan (cái khoản này không hề nhỏ nha), bạn cô vừa có tiền, liền lập tức ôm tiền bỏ trốn, để mình cô gánh món nợ này.

Hách Nhạc Đế, là một cô giáo dạy đàn piano cho trẻ nhỏ, ở trong thế giới của cô, trừ bỏ âm nhạc, đối với việc bên ngoài xã hội cô đều không có biết gì cả.

Cũng chỉ bởi vì quá đơn thuần ngây thơ, để cho cô gặp phải kẻ lừa gạt, cô lập tức bị lừa, khi cô nhận được một cú điện thoại, nói thẻ ngân hàng của cô có kẻ dùng mạo danh, cô không nói hai lời liền chủ động đến trước máy ATM tự động, theo như kẻ lừa đảo chị thị, đem toàn bộ tiền tiết kiệm của mình chuyển hết sạch, không còn dư lại đồng nào.

Ngải Chi Duy, là một nhân viên công vụ tại văn phòng bảo hiểm, cô là người có quan niệm truyền thống, bảo thủ, cộng thêm nhìn quanh mình bạn bè bởi vì vấn đề kinh tế mà gia đình bất hòa, làm cho cô tuyệt không có cảm giác an toàn đối với tình người.

Cũng bởi vì như thế, cô đem toàn bộ số tiền dành dụm cả đời để đầu tư thị trường bất động sản, cô vốn tính tình cẩn thận, cho là đầu tư vào địa ốc là không nguy hiểm, cũng có thể đảm bảo giá trị tiền đầu tư, cho nên theo lời giới thiệu của nhân viên môi giới, cô lớn mật mua một căn hộ.

Ai biết ông trời nhất định bắt cô cả đời bấp bênh, khiến cô mua được một căn hộ thật tồi tệ!. Trần nhà cốt thép lộ ra ngoài, vách tường, nền gạch, cột trụ..... chỉ cần gõ nhẹ liền rơi xuống một khối xi măng, thảm hại hơn chính là cô không thể yêu cầu bên xây dựng viện trợ sửa chữa, đi kiện tụng thì kết quả càng khiến cô thêm mệt mỏi, xem ra mong pháp luật chủ trì công đạo, lấy lại tiền mồ hôi nước mắt của cô, có lẽ chỉ là một điều xa vời.

Người cuối cùng là Phan Đình, cô vốn là một vận động viên khiêu vũ nổi tiếng, thường đại biểu cho quốc gia đến các nơi trên thế giới để thi đấu, đáng người nóng bỏng, cộng thêm gương mặt bắt mắt, cùng với

tính cách giàu trí tưởng tượng và nhiệt tình, khiến ọi người đều ưu ái đánh giá cô rất cao, cúp lớn cúp nhỏ nhiều không đếm hết, vì vậy cô kiếm được cũng không ít tiền thưởng.

Thật không may, cô sinh ra trong một gia đình ham mê cờ bạc, cha thì yêu cờ bạc xổ số, mẹ thì yêu mặt chược, một loạt các khoản nợ lớn nhỏ đều để cho người con hiếu thảo là cô thanh toán hết, đến cuối cùng hai người còn lừa cô đứng lên tổ chức sòng bài (làm nhà cái), lần mở sòng đầu tiên, đã để các con bạc giành chiến thắng trên sáu ngàn vạn, cha mẹ cô không nói một lời liền rời khỏi sự lộn xộn này, làm hại Phan Đình từ vận động viên khiêu vũ nổi tiếng phải đổi nghề sang múa cột để kiếm tiền trả nợ, cuối cùng bị cảnh sát bắt được, cả tinh thần và thể xác cô đều mệt mỏi, đối mặt với một cặp cha mẹ đáng sợ như vậy, cô cảm thấy thật mất mát, tương lai mờ mịt không biết nên đi con đường nào.

Bốn cô gái trong nổi bất bình của mình, phát hiện mọi người đều là vì tiền mà khổ sở.

Vốn là bốn người không hẹn mà cùng đi đến nơi này, muốn nhảy xuống sông, một lần giải quyết tất cả mọi chuyện, hôm nay bốn cô có duyên gặp nhau, một cố lực vô hình trở thành động lực thúc đẩy trong cơ thể họ, làm cho trái tim đã sớm thành lửa tàn lại có dấu hiệu hồi sinh.

Các cô quyết định phần chân tinh thần, không cúi đầu trước số phận, đối diện với món nợ khổng lồ kia, tích cực đi giải quyết mà không tiêu cực trốn tránh.

Chỉ là họ không biết sẽ tổn mất mấy chục năm, lãng phí tuổi thanh xuân quý báu để trả món nợ này, các cô tiếp thu ý kiến lẫn nhau, vắt hết óc suy nghĩ hy vọng có thể tìm một đường tắt, đó là có thể làm cho các cô trong một đêm có thể trả sạch món nợ, còn có thể tìm được phiếu cơm dài hạn.....

Cả bốn người đều ăn ý mười phần, bốn bàn tay gắt gao nắm chặt, ánh mắt kiên định nhìn nhau, cuối cùng đều đi đến một quyết định chung –

Họ nhất định phải nghĩ hết biện pháp gả vào gia đình giàu có, không gả được vào nhà giàu, cuộc sống của các cô sẽ hết sức khó khăn

2. Chương 2

Toàn thế giới không có vị tổng giám đốc nào bị ai như Thượng Quan Sùng Tự !

Khi công ty gặp phải sự khiêu chiến của đối thủ cạnh tranh lớn, thì phương án tốt nhất mà nhân viên cấp dưới nghĩ ra lại là

“Coi tôi như hàng hóa để rút thưởng? Người nào, là vị nào thông minh cơ trí, tư chất hơn người, tài năng xuất chúng nghĩ ra được, có thể hay không đứng lên để cho tôi xem, để tôi hướng tới hân tặng một cái đại lễ sùng kính nhất.” Thượng Quan Sùng Tự đôi tay chống trên mặt bàn, ánh mắt giống như Ra-da quét qua một loạt các giám đốc phía dưới.

Người phía dưới ngẩn người - ngẩn người, nghịch ngón tay – nghịch ngón tay, móc lỗ mũi - móc lỗ mũi, tóm lại, không có ai nguyện ý bảo lớn sắp đến, vẫn còn không sợ chết chạy đến bờ biển xem sóng, nếu không đến lúc đó có thể bị chó điên cuốn vào sóng biển cùng chết chìm cũng không biết.

“Rất tốt, có thể thấy một tập thể nhân viên đoàn kết một lòng như thế, tôi cảm thấy vô cùng vui mừng, tôi hiểu được cái đề án này nhất định là mọi người đã trải qua nhiều lần thảo luận, mới có biện pháp trình lên tôi, tôi đang suy nghĩ. . . . . có phải hay không, bởi vì các vị đều cùng phạm tội, cho nên. . . . .” Ánh mắt giống như chim ưng, ở trên mặt mọi người chậm chạp quét qua.“Mới không có người nguyện ý làm con chuột đeo chuông để nhử con mèo, tôi nói không sai chứ?”

Nhìn người phía dưới anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, dù cưỡng ép dụ dỗ thế nào vẫn không nguyện nói ra người đã nghĩ ra phương án này, hẳn không khỏi đen mặt lại, sử dụng đòn sát thủ cuối cùng.

“Tốt! Có người dám nói, lại không có người dám thừa nhận, không sao, dù sao gần đây công ty gặp phải chuyện khó khăn, cần bỏ vu tòn tinh (cần bỏ những người yếu kém chỉ giữ lại những người giỏi), trước cuối

năm nên giảm bớt hai phần ba nhân viên thừa đi, mọi người không muốn giữ được chén cơm của mình tôi cũng vậy không có cách nào.”

Hắn nói vừa xong, Phó tổng giám đốc Bao Thăng Nam là người luôn luôn sợ phiền phức hèn yếu, vẻ mặt lập tức xụ xuống.

Một động tác rất nhỏ này, rất nhanh liền lọt vào đáy mắt Thượng Quan Sùng Tự, hắn ho nhẹ một tiếng, đối với Bao Thăng Nam nói: “Bao Phó tổng, ông ở công ty cũng đã hai mươi năm rồi phải không?, nếu như lúc này để cho ông xin nghỉ dài hạn ở nhà nghỉ ngơi, ông có thể nhàn rỗi được rồi đó”

Bao Thăng Nam có ngu đến mấy cũng nghe ra được Thượng Quan Sùng Tự muốn bắt ông để khai đao, làm cho ông sợ tới mức đứng lên tại chỗ, đầu để ý người phía dưới ra dấu như thế nào, nếu ông còn không nói, chỉ sợ phải về nhà gặm chân mà sống.

“Tổng, tổng giám đốc, thật ra thì cái đề án này là . . . .” Nuốt một ngụm nước miếng, cho dù sẽ khiến nhiều người tức giận, nhưng ông vẫn quyết định phải nói: “Là do một sinh viên mới tới làm thêm, trong lúc cùng nhân viên phòng kế hoạch nói chuyện phiếm bật thốt lên, bọn họ nhất trí cho rằng phương án này vô cùng sáng tạo, tuyệt đối có thể tạo thành chấn động, cho nên liền hỏi ý kiến cô nữ sinh kia nhiều hơn, mà quyết định đề ra cái phương án này.”

Hắn liếc trộm các vị giám đốc bên cạnh, mặc dù biết đem sự thật nói ra, sẽ làm tổng giám đốc giận tím mặt, nhưng bây giờ đao đã ở trên cổ hắn, hắn có thể không nói sao?

“Mọi người đem hoạt động của công ty giao phó ột sinh viên làm vừa làm vừa học ư?” Con mắt quét về phía phòng kế hoạch.” Giám đốc Hàn, đem hoạt động trọng đại của công ty coi là trò đùa, anh nên giải thích thế nào đây?”

Không nghĩ tới giám đốc Hàn chẳng những không sợ hãi, ngược lại ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt nhìn thẳng Thượng Quan Sùng Tự.

“Báo cáo tổng giám đốc, phòng kế hoạch chúng tôi chẳng những không đem hoạt động lần này làm thành trò đùa, hơn nữa còn vô cùng thận trọng, đồng nghiệp cả phòng kế hoạch nhất trí cho rằng nội dung mà cô sinh viên kia đưa ra, rất hấp dẫn, đây là ý kiến của một cô gái trẻ tuổi, cũng là phương án tốt nhất.” Nếu lời đều đã nói, giám đốc Hàn dứt khoát đem lời trực tiếp làm rõ.

”Coi tôi như phần thưởng để rút thăm, còn là phương án tốt nhất? “ Giọng nói của hắn giương cao, nhẵn nhụi lửa giận mà bất động.

Giám đốc Hàn vội vàng giải thích, “Ban đầu cô sinh viên này chính là do ngưỡng mộ tài danh của tổng giám đốc, mới đến công ty xin được làm thêm. Ngày đầu tiên, khi cô được phỏng vấn thì liền tỏ rõ cho dù chỉ nhận được một nửa tiền lương, cô ấy cũng vui lòng ở lại làm, chỉ vì mỗi ngày có thể nhìn thấy anh đi làm, nhìn anh vào thang máy, cô ấy liền hài lòng.”

Lời tăng bốc này khiến Thượng Quan Sùng Tự có chút lảng lảng, hắn biết những lời này cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, theo thư ký tiết lộ, trên mạng các nữ sinh đã bỏ phiếu cho hắn đứng thứ hai trong những người đàn ông độc thân quyến rũ nhất, kể dưới một vị Đại Minh Tinh Hàn Quốc, các cô gái từ 16 đến 20 tuổi, đối với vị tổng giám đốc trẻ tuổi là hắn đều mê mẩn, chỉ cần có hắn xuất hiện, sẽ đưa tới người ái mộ điên cuồng truy đuổi (ôi anh này tự kỷ quá).

Ai bảo hắn trời sanh một bộ dáng quá anh tuấn, mọi người đều muốn điên cuồng tiến lên điên cuồng giở trò với hắn. Mà gần đây, không chỉ có các cô gái trẻ tuổi đối với hắn si mê, ngay cả các mẹ, các dì, đối với hắn cũng yêu thích không thôi.

Nhưng vì muốn lập uy danh của một vị tổng giám đốc, hắn không thể không sưng mặt lên, chải đầu bóng, đeo kính kiểu cổ, mặc tây trang khiến mình thành thực quá tuổi, chỉ là ngay cả như vậy, vẫn là không che giấu được cái khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng kia, cùng ngạo khí trời sanh. (@-@)

“Báo cáo tổng giám đốc, bởi vì đối tượng tiêu thụ của chúng ta chủ yếu phần lớn là thanh niên trẻ tuổi, nếu như có thể dùng phương thức này để khuyến mãi, tuyệt đối có thể nâng thêm 60% doanh thu buôn bán trở lên.” Giám đốc Hàn càng nói càng dừng cảm tiếp tục phân tích.” Sắp xếp tổng giám đốc thành giải nhất kèm theo phần thưởng là một bữa tối lãng mạn dưới nền, tuyệt đối có khả năng hấp dẫn những nữ sinh

kia điên cuồng mua sắm, mua đến 3000 mới đồng mới có thể lấy được phiếu rút thăm trúng thưởng, hoạt động trong vòng bảy ngày là được 2, 3 ngàn vạn, nhất định là không chạy thoát được đâu.”

Nghe giám đốc Hàn phân tích, Thượng Quan Sùng Tự nửa lo nửa sợ. Ai! Làm ăn mà đi đến được loại trình độ này, cũng thật là bi ai, lại muốn dựa vào vẻ ngoài của mình hời hợt đi kiếm tiền, cái này cùng khách sạn Ngưu Lang hay diễn đàn môi giới đàn ông trên mạng có khác gì nhau?

“Nhưng theo kế hoạch, không chỉ là có bữa tối dưới nền, còn có thể tiến thêm một bước quan hệ. . . . .” Hần cầm lên bản kế hoạch, chỉ hàng chữ được đánh dấu hỏi: “Cái gì gọi là tiến thêm một bước quan hệ? Anh hãy giải thích cho rõ ràng.”

Giám đốc Hàn cười đến mập mờ.” Cái này thuần túy là một loại chơi chữ, vì muốn hấp dẫn khách hàng chú ý, để sức tưởng tượng của họ càng thêm phong phú, nhất định cho rằng ‘ tiến thêm một bước quan hệ ’ chính là có thể cùng tổng giám đốc lui tới, hay là thành bạn gái của anh.”

“Ồ đồ!” Thượng Quan Sùng Tự gầm nhẹ một tiếng.” Sao Anh không để tôi đi cân ký tính tiền bán đi, nói không chừng còn tương đối mau!”

Giám đốc Tôn ngồi bên cạnh liền bạo dạn liều chết khuyên can, nghiêm túc nói: “Báo cáo tổng giám đốc, thật ra thì giám đốc Hàn làm như vậy cũng không coi là cái gì càn quấy hay không, bản thân quảng cáo chính là một loại mảnh khoe bịp người inh, hành nghề trên văn án dưới là công phu, hoàn toàn là một người muốn đánh, một người nguyện chịu đựng, người tình ta nguyện, hoàn toàn không có ý tứ lừa gạt người tiêu dùng.”

Ánh mắt Không hiểu chuyển sang giám đốc Tôn, “Theo ý của anh, nếu nói ‘ tiến một bước quan hệ ’, anh là giải thích như thế nào?”

“Tiến một bước quan hệ. . . . . Ừ, có thể giải thích thành là trở thành hội viên vĩnh cửu của công ty chúng ta, về sau phẩm mua sản phẩm của công ty, sẽ được hưởng ưu đãi giảm giá 90%. Ưu đãi như vậy, chẳng phải là vì cùng tổng giám đốc ngài tiến một bước quan hệ mới có ưu đãi vip như vậy hay sao, đây cũng là một loại ‘ tiến thêm một bước quan hệ ’ a!”

Giám đốc Tôn giải thích, không thể nghi ngờ là một liều thuốc bổ, khiến cho mọi người tinh thần phấn chấn, ý chí chiến đấu nâng cao.

“Đúng vậy a, tổng giám đốc, cái hoạt động này tuyệt đối không có ý chửi bới anh, toàn thể đồng nghiệp đều đồng ý làm như thế, cũng chính là hi vọng khiến công ty càng thêm phát triển không ngừng, mọi người mới có thể vất hết óc, tiếp thu ý kiến quần chúng mà bày sách lược này.” Triệu Hiệp Lý vội vàng bổ túc thêm một câu.

Bộ phận nghiệp vụ giám đốc Trần càng thêm đầy cảm phần nói: “Gần đây chúng ta cùng tập đoàn ‘ Toàn cầu ’ cạnh tranh ngày càng gay gắt, đặc biệt là ở bộ phận châu Á, tôi nghĩ, giám đốc Hàn tiếp nhận ý tưởng từ cô sinh viên kia, chính là muốn bắt được xu hướng khẩu vị mới của phái nữ, chúng ta không thể đánh thắng theo kiểu truyền thống, yêu cầu luôn cần phải đổi mới, mới có thể sáng tạo tìm ra nhiều mẫu chốt buôn bán hơn.”

“Báo cáo tổng giám đốc, anh bây giờ nổi tiếng như ngôi sao như vậy, nếu không biết cách lợi dụng tốt điểm này để tuyên truyền, chẳng phải là thật là đáng tiếc sao?” Hứa trợ lý cũng nhảy vào rên rỉ khi còn nóng.

“Hiện tại làm ăn chính là phải thắng một cách thần tốc, phải cùng người khác bắt đồng, mới có thể thu hút chú ý của người tiêu thụ.” Bên này một lời.

“Trận chiến này đánh xuống, tuyệt đối có thể đem tập đoàn ‘ Toàn Cầu ’ dám đối đầu với chúng ta đánh cho hoa rơi nước chảy, để cho bọn họ nguyên khí tổn thương nặng nề.” Bên kia lại một câu.

Mỗi người đều nói đồng dạ, nhiệt huyết sôi trào, chính là hy vọng có thể ở thị trường nội y nữ, giành lại vị trí đầu rồng.

Hần, Thượng Quan Sùng Tự tổng giám đốc tập đoàn “Bên trong ta đẹp nhất”, lấy thân phận là dì cháu, bị lão tổng giám đốc trước khâm định là người nổi nghiệp, gánh vác trọng trách tiếp quản cơ nghiệp sản xuất nội y do gia tộc truyền lại.

Nhắc tới cũng khéo, hôm nay vừa lúc là sinh nhật thứ hai mươi chín của hân.

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

Trong trận đại chiến nội y nữ lần này, quán trọ Ma Tước cũng đang có buổi trình diễn nội y . . . . .

Phan Đình cùng Ngải Chi Duy đứng ở đầu giường Hách Nhạc Đế, trợn mắt há mồm, đầu trống trơn, mắt gần hơn một phút đồng hồ mà vẫn không nói nổi một câu.

Trên giường bày đủ loại kiểu dáng, có nhiều màu sắc áo lót khác nhau, có hồng, trắng, đen, báo vằn , viền tơ lụa , đủ kiểu dáng. . . . . Nhiều vô số, làm cho người ta thấy phải hoa mắt chóng mặt.

“Cậu trúng xổ số?” Ngải Chi Duy kêu lên.

“Cậu, cậu có nhiều bộ ngực sao?” Phan Đình nhìn rất là tức giận, sinh hoạt cũng đã đủ tưng quẩn, còn không biết tiết chế mà mua loạn.

Bất kể hai người kia mắng cô thế nào, Hách Nhạc Đế trên mặt thủy chung vẫn mang theo nụ cười, giống như là có cái bí mật động trời gì, cần phải đem cửa khóa lại, xác định tường ngăn không có lỗ, cô mới nguyện ý cùng chị em chia sẻ nguyên nhân.

“Mình trình trọng tuyên bố một chuyện, mình, muốn, gả, vào, nhà, đại, gia, rồi !” Cô nháy đôi mắt to linh quang chói lọi, lông mi thật dài không ngừng nhấp nháy, giống như búp bê rất ngọt ngào.

Hai người tập trung tinh thần rửa tai lắng nghe, cứ tưởng rằng sẽ nghe được chuyện gì mới mẻ, không nghĩ tới lại nghe được chuyện so với những câu truyện nhạt nhẽo của cô còn chán hơn.

Phan Đình hướng trên trán cô vỗ.“Cậu hồ đồ rồi hử! Muốn gả vào nhà giàu đến phát điên rồi, có phải thấy Tư Mỹ đi làm quý phu nhân xinh đẹp rồi, nên cậu đầu óc bắt đầu thay đổi có chút không được bình thường?”

“Cậu thật sự rất nhàm chán, mua nội y thì mua đi, nhưng sao lại mua một đồng lớn như vậy làm cái gì, thật không chịu nổi cậu. Xem cậu, một hơi mua nhiều như vậy, cậu hãy thành thật nói, rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền?” Ngải Chi Duy luôn luôn có thói quen tiết kiệm lên tiếng chất vấn, nhìn núi nhỏ áo lót, lắc đầu.

Hách Nhạc Đế đưa ra ngón cái cùng ngón út, đầu dần dần cúi thấp xuống, cô rất muốn tìm bông nhét chặt lỗ tai, bởi vì cô biết kế tiếp sắp có một cuộc mưa rào sấm chớp kinh người giáng xuống.

“Sáu nghìn?” Phan Đình trái tim bắt đầu nhảy loạn.

Hách Nhạc Đế lắc đầu.

Ngải Chi Duy há to mồm, mắt lồi giống như cá Long Tinh.“Sáu. . . . . Sáu vạn?”

Hách Nhạc Đế vội vàng giải thích, còn từ trong túi xách lấy ra 20 tờ phiếu rút thăm.“Hai người nhìn này, mình có 20 tờ phiếu rút thăm trúng thưởng, các cậu biết giải nhất là cái gì không? Có thể cùng tổng giám đốc của tập đoàn ‘ Bền trong ta đẹp nhất ’ cùng ăn bữa tối dưới nền! Không chỉ có như vậy, còn có cơ hội có thể cùng anh ấy phát triển tiến thêm một bước quan hệ, nghe một chút, tiến thêm một bước quan hệ đó, là ý nói, có thể trở thành bạn bè trai gái, nếu là phát triển thuận lợi, để cho anh ấy yêu mình mà nói..., mình liền có thể làm Tổng giám đốc phụ nhân. . . . .” Lời còn chưa nói hết, trên trán đã bị gõ xuống.“Đình, tại sao cậu lại đánh cái trán của mình?”

“Đánh cậu là vì muốn tốt cho cậu, muốn đem cậu đánh tỉnh. Cậu nha, chính là quá dễ bị gạt, ban đầu mới có thể bị lừa đảo lường gạt hết sạch tiền!”

“Bỏ ra sáu vạn mua một đồng lớn áo lót? Chúng ta không phải đã thống nhất không được xài tiền bậy bạ sao, muốn liệu cơm gắp mắm, tăng thu giảm chi, tại sao cậu còn có thể xài tiền bậy bạ như vậy? Cậu suy nghĩ một chút, sáu vạn đồng, không phải 600 đồng vậy mà cậu không đau lòng sao?” Ngải Chi Duy tuy keo kiệt nhưng cũng rất phóng khoáng lạc quan, mỗi lần dùng tiền đều tiết kiệm hết mức, không nhịn được đem cô mắng đến thối đầu.

Phan Đình tiếp tục đánh thêm một gậy.“Những thứ kia là mảnh lối làm ăn của người ta, làm sao cậu có thể tin tưởng đây? Cùng tổng giám đốc của người ta ăn bữa tối dưới nền? Ha ha, nghĩ hay quá nhỉ, người ta

là tổng giám đốc ăn no rảnh rang sao, mà lại đến với cậu con vịt nhỏ nghèo rách cùng ăn bữa tối dưới nền hủ? Cậu đúng là ngốc ngếch đến cực điểm!”

Ngải Chi Duy lại cầm lấy cây gậy tiếp tục giảng “Còn muốn phát triển tiến thêm một bước quan hệ? Cậu tưởng Richard Jill cùng Julia có thể đột nhiên gặp mặt sao?” (chắc là tên nhân vật trong bộ phim nào đó, hihi cái này mình chịu)

“Cái... cái này có ý tứ gì?”

“Cậu xem phim chim sẻ biến thành phượng hoàng quá nhiều, đầu chắc hư rồi!”

Quả nhiên, bản liên hồi một nhọc oanh tạc, Hách Nhạc Đế lỗ tai ông ông tác hưởng, cô cũng biết lý do vì sao hai người này lại không đồng tình với cô.

Nhưng. . . . . Nhưng là, không phải họ cùng có chung tâm nguyện là phải tìm hết tất cả mọi cách để có thể gả vào nhà giàu hay sao, đây cũng là một trong những biện pháp a! Suy nghĩ một chút hai tháng trước, Tư Mỹ thuận lợi vui vẻ xuất giá, gả cho Phó Tổng giám đốc của một công ty thời trang cấp quốc tế, hiện tại đã di cư đến New York, sống trong xã hội thượng lưu rồi. Ai, thường thường là người, sao có người may mắn lại tới nhanh như vậy, có người lại. . . . .

Khổ khổ chờ đợi, nó không đến chính là không đến, làm sao đây?

“Các cậu phải tin tưởng nhân tính, không nên nghĩ xấu cho người ta mà, tập đoàn này nghe nói thương hiệu đã rất lâu đời rồi, còn được chọn là doanh nghiệp uy tín hàng đầu, nghe nói tổng giám đốc của công ty nội y này còn là một thanh niên trẻ tuổi, nghe nói anh ấy học đại học ở nước ngoài còn nhận được học bổng, không cần người trong nhà giúp đỡ, còn có. . . . .”

“Dừng lại, cậu lấy ở đâu nhiều nghe nói thế, cậu nghe ai nói?” Phan Đình ngăn cô đang thao thao bất tuyệt lên tiếng.

Hách Nhạc Đế chuyện đương nhiên nói: “Chính là hai quyển tạp chí báo lá cải cùng yêu sách ta lớn nhất này, bọn họ có đăng rất nhiều thông tin, còn được đọc giả bầu phiếu, ảnh chụp lại rất rõ ràng, chữ viết cũng rất rõ ràng, dĩ nhiên đáng tin cậy!”

Con mắt cô trắng đen rõ ràng, vẻ mặt hồn nhiên động lòng người, hiển nhiên là không biết “Lòng người hiểm ác” rất hợp với bốn chữ viết phụ nữ ngu xuẩn.

” Em gái Đế ah, cậu có biết hay không biết cõi đời này có rất nhiều đồ có thể làm giả hay không?”

Hách Nhạc Đế gật đầu, đột nhiên dè giọng nói rất thấp.“Mình đây dĩ nhiên biết, nghe nói bộ ngực của nữ minh tinh Đường Hồng là đồ giả.”

Pằng!

Tiếng vang thanh thúy, lần nữa ở trên trán Hách Nhạc Đế vang lên.

“Cậu làm chi lại đánh người vậy?”

“Mình nói làm giả, ý nói là hai tạp chí này đưa tin có thể không chính xác, thông tin phỏng vấn, cũng có thể làm giả, cậu lại nghĩ đến cái gì hử?” Thật không rõ cô ấy ngốc thực, hay là giả vờ không hiểu.

“Không thể nào, những hình kia cũng chụp rất tốt, các cậu không nên hiểu lầm người ta, mình cùng đồng nghiệp cũng rất tin tưởng hai quyển tạp chí này, cho nên công ty nội y “Bên trong ta đẹp nhất”, nhất định sẽ không lừa gạt người tiêu thụ.” Cô vẫn tin vững chắc không đổi.

“Nói như vậy, toàn bộ thầy cô trong nhà trẻ, đều là cùng một loại người sao?” Ngải Chi Duy thật thay người bạn nhỏ cảm thấy bị ai, không nghĩ tới cô giáo lại không làm gương tốt cho học trò nhìn, cả nhà trẻ lại tràn ngập ở một mảnh bát quái.

Thật không hiểu được viện trưởng bọn họ đang làm gì, lại không quản lý gò bó giáo viên của mình một chút.

“Chúng mình cùng viện trưởng có giao hẹn, cho nên chỉ cần cho viện trưởng xem là được.”

Vừa nói xong, hai người cơ hồ muốn đập tường té xỉu.

Không trách được cô có thể không biết lòng người hiểm ác như vậy, từ trước tới nay cô ấy đều làm ở nhà trẻ, hoàn cảnh công việc, lại chỉ tiếp xúc với những người bạn nhỏ khoảng 4,5 tuổi, những cô bé cậu bé đó đều là người không có tâm cơ, cộng thêm viện trưởng cùng các giáo viên, vòng cuộc sống cũng rất hẹp, nói chuyện không có gì hơn ngoài một ít minh tinh danh nhân Phong Hoa Tuyết Nguyệt, như thế xem ra, Hách Nhạc Đế tin tưởng có tổng giám đốc muốn cùng cô ấy ăn bữa tối dưới nền, cũng chẳng có gì lạ rồi !

Phan Đình nhìn đồng áo lót trên đường ngán ngẩm, không nhịn được hỏi cô một câu, “Chẳng lẽ, cậu không cảm thấy trong mấy ngàn vạn người đó, để rút trúng cùng tổng giám đốc ăn bữa tối dưới nền, là chuyện rất không dễ dàng?”

“Đúng vậy , cậu có mua bao nhiêu, có bao nhiêu phiếu cũng có khả năng trúng thưởng sao, cậu cảm thấy mình là người cực kỳ may mắn sao, cậu có đủ lòng tin, tin tưởng Nữ Thần May Mắn sẽ đến chăm sóc cậu không ?” Ngay cả Ngải Chi Duy cũng cho rằng là đầm rồng hang hổ.

Hai người nói cũng rất có đạo lý, người nhận được giải nhất chỉ có một, nhưng người tham gia thì rất nhiều, giống như Hách Nhạc Đế vì muốn cùng tổng giám đốc của công ty nội y kia ăn bữa tối dưới nền, tốn gần hai tháng tiền lương, liền vật lộn độ sức vì một ước mơ hồ đồ, đầu tư một khoản tiền lớn như vậy, cũng chỉ có cô ngu ngốc, mới tin lập tức đi làm cái chuyện này.

Chỉ là, đối với tương lai còn có hi vọng, Hách Nhạc Đế không bao giờ dễ dàng buông tha, chẳng những không có tư tưởng màu xám, còn có thể thề son sắc mà nói: “Đương nhiên mình biết, chỉ dựa vào 1 lá thăm rút thưởng là rất khó trúng thưởng, cho nên mình mới có thể một hơi mua sáu vạn đồng a! hai người nhìn, mình chỗ này có 20 tờ rút thăm, mình có hỏi qua đồng nghiệp, họ nói muốn làm cho tỷ lệ trúng thưởng ột chút, chỉ cần động chút tay chân, cũng rất dễ dàng trúng thưởng.”

“Động tay chân?” Hai người lần đầu tiên nghe được rút thưởng còn phải dùng quái chiêu.

“Không sai!” Chỉ thấy cô từ trong túi lấy ra một phong thư do các bạn nhỏ trong vườn trẻ giúp cô làm, những phong thư này so với phong thư bình thường bán trên thị trường còn lớn hơn một chút, bên ngoài có người bạn nhỏ vẽ lên nhìn rất đáng yêu, “Hai người xem, đổi thành hai người là người phụ trách rút thưởng, vừa nhìn thấy phong thư đặc biệt như vậy, có phải sẽ muốn lấy nó lên hay không?”

Đương nhiên là không!

Hai người ở trong lòng liền mắng ngu ngốc, xài cái chiêu này, làm chủ đơn vị chắc chắn sẽ không làm cho đối phương được như ý, chỉ sợ tiền lệ này vừa mở, truyền ra ngoài, mọi người đều làm theo, vậy sau này nếu có hoạt động rút thưởng, mọi người cũng dùng những phong thư đặc biệt để đùa bỡn, làm một cái tạo hình tốt, còn có cái gì gọi là công bằng chính nghĩa để mà nói.

“Nhà trẻ các cậu thật là trên dưới một lòng, toàn bộ đều đang giúp cậu nghĩ biện pháp gia nhập Hào Môn* (nhà giàu).” Phan Đình muốn cho cô một cái vỗ tay, ở xã hội lạnh lùng này, rất ít thấy có quan hệ đồng nghiệp thầy trò nào cảm động như vậy.

“Đúng vậy, mình thường nói với những học trò nhỏ của mình: ‘ thiên hạ không có việc khó, chỉ sợ người không có chồng. ’ chỉ cần cho là chuyện đúng, sẽ phải dũng cảm tiến tới, không được đầu hàng một cách dễ dàng.”

Cô nói xong rất kích động, trong mắt còn bắt chợt loé ra ánh sáng hi vọng.

Nhìn cô đầy đầu nhiệt huyết, hai người không nỡ dỗi cho cô gáo nước lạnh, bởi vì các cô tương đối lý tính, biết được khi họ tổ chức hoạt động rút thăm trúng thưởng, nói ít cũng phải có hơn ngàn người tham gia, muốn rút được giải nhất, trừ phi thật sự được thần may mắn chú ý tới, bằng không đến cuối cùng vẫn sẽ là công dã tràng.

“Được rồi, vậy cậu làm chuyện của cậu đi, bọn mình không quấy rầy cậu nữa.” Ai, cứ để cho cô ấy tiếp tục nằm mộng ban ngày đi, họ còn có chính sự cần phải làm.

Lúc hai người muốn đi ra khỏi cửa phòng thì Hách Nhạc Đế ở phía sau liền truyền đến thanh âm muốn nói lại thôi.

“Ừ. . . . . Có thể không cần đi trước hay không, giúp mình một việc?”

Hai người quay đầu lại, nghi ngờ nhìn cô. “Còn có chuyện gì?”

Hách Nhạc Đế cười he he chỉ đồng áo lót trên giường nói: “Hai cậu. . . . . , giúp mình mỗi người mua hai cái được ko?”

3. Chương 3

Thời gian này, hai công ty nội y lớn cùng đại chiến khuyến mãi chém giết tương đối kịch liệt, hai bên vì tranh đoạt vị trí nhất bảng trong giới nội y nữ, mà ra hết chiêu, ngay cả việc không tiếc tiền vốn hạ thấp giá thành, còn người tiêu thụ mừng rỡ móc ra hầu bao kiểm tiện nghi.

Muốn làm cho công ty nổi tiếng trên thị trường, cần tham gia các hoạt động công ích cùng có một đoàn thể đồng lòng, Thượng Quan Sùng Tự có thể tham gia được liền tận lực tham gia tham gia, một mặt có thể khiến dân chúng ấn tượng sâu hơn cũng là để đề ỉnh, giúp tăng doanh thu; mặt khác, thanh thế làm cho càng lớn, càng có thể đem đối thủ đánh cho hoa rơi nước chảy.

Như hiện tại, 10h sáng, hần đã đáp ứng lời mời của “Xuân hiệp hội” mỗi ngày đến công viên Sâm Lâm, tham gia hoạt động ” hãy thương tiếc chị em chúng tôi ”.

“Báo cáo tổng giám đốc, người của hiệp hội mới vừa điện đến yêu cầu, hi vọng chúng ta đem số lượng nội y được tài trợ của bọn họ, từ 100 cái lên thành hai trăm cái, mà Trần Kinh Lý ở bộ nghiệp vụ đã cự tuyệt bọn họ, bởi vì chỉ sợ lệ ấy vừa mở, những đoàn thể khác cũng sẽ hi vọng đối chiếu làm theo. . . . .”

Thư ký Lysa báo cáo được một nửa, lập tức bị Thượng Quan Sùng Tự ngăn lại. “Đợi chút, chuyện này Trần Kinh Lý tại sao không có tới báo cáo với tôi?”

Lysa thành thật trả lời, “Trần Kinh Lý lo lắng đem khẩu vị của những đoàn thể xã hội này nuôi lớn, sẽ khiến bọn họ về sau sẽ càng không ngừng đòi hỏi, liền thay đổi khẩu hiệu từ làm từ thiện, mà thành tài trợ rồi.”

Thượng Quan Sùng Tự nghe xong không khỏi phát hỏa. “Cũng chỉ là hai trăm cái áo lót, hiệp hội có thể lấy được bao nhiêu chỗ tốt? Chúng ta đường đường là một xí nghiệp lớn, nếu chỉ 100 cái áo lót cũng không đưa ra được, chẳng phải là bị người ta chế giễu. Giao phó xuống đi, đem số lượng tài trợ tăng lên tới 500 cái, để cho Trần Kinh Lý lập tức đến kho hàng lấy hoá đơn nhận hàng, nhanh đến hiện trường giải quyết !”

“Vâng” Lysa lập tức liên lạc với Trần Kinh Lý.

Nhấn nhủ hết xong, cô lại trở về trước mặt Thượng Quan Sùng Tự.

“Tổng giám đốc, có mấy vị lập ủy cùng thị nghị viên muốn xin anh cho ý kiến, giúp những người đã từng làm đường trong xã hội có một công việc. . . . .” Nói đến một nửa, cô đột nhiên dừng lại, tầm mắt từ sổ tay rời đi, ngược lại dừng ở trên mặt cấp trên. “Tổng giám đốc, anh thật sự muốn cho những người như vậy, đến công ty chúng ta làm việc sao? như vậy có được không?”

Thượng Quan Sùng Tự dừng lại, hai tay khoanh ở trước ngực, hần không có trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi: “Lysa, cô năm nay bao nhiêu tuổi?”

Bị hỏi tuổi, Lysa mặt nóng lên, cho rằng tổng giám đốc đang cùng cô ra ám hiệu gì, hàm súc cười nói: ” Tổng giám đốc, tôi hiện tại 25 tuổi rồi.”

“Cũng đã 25 rồi, tại sao nói chuyện còn ngây thơ như vậy? Cô có nghĩ tới hay không, nếu như những người này, là chị em hoặc là bạn bè của cô, cô còn có thể kỳ thị họ như vậy sao?”

Lời này khiến cho Lysa phải đỏ mặt tía tai, một câu cũng nói không nên lời.

“Ai nguyện ý đi làm việc như vậy, nếu không phải là hoàn cảnh bức bách, ai muốn bán thân thể để kiếm một chút tiền bản thủ đó. Cũng là bởi vì như vậy, cho nên tôi mới đồng ý cung cấp công việc, làm cho họ có cơ hội sống lại.” Hấn nói xong, lắc đầu một cái, cảm thấy người tuổi trẻ bây giờ còn cần giáo dục lại, không dùng đến não đã nói ra lời như thế, thật khiến cho người ta thất vọng.

“Tổng giám đốc, là do tôi quá nông cạn, nói ra những lời không phải này, tôi xin lỗi.”

Nhìn cô biết điều tiếp thu, Thượng Quan Sùng Tự mỉm cười nói: “Cô có khuôn mặt rất xinh đẹp, cho nên tâm cũng phải đẹp mới được, như vậy mới xem là một cô gái xinh đẹp chân chính!”

Được anh tán dương, Lysa cả người lâng lâng, cô cho là có thể được làm việc bên cạnh Thượng Quan Sùng Tự, chẳng những có thể học được rất nhiều kiến thức chuyên nghiệp, còn có thể hiểu rõ rất nhiều cách xử sự, đạo lý làm người, có thể nói là thu hoạch không ít.

Cô chuyên chú nhìn mặt của anh, nhìn đến mất hồn. Thật ra thì, khi cô bắt đầu làm thư ký cho Thượng Quan Sùng Tự, cô sớm bị phong thái nhẹ nhàng cùng cách nói năng tao nhã của anh hấp dẫn, nhưng thật tiếc chính là, anh có một anh trai không ra gì, mẹ lớn thì bỏ nhà ra đi đến nay vẫn chưa trở về, chuyện gia đình cũng đã đủ để cho anh nhức đầu, cô biết anh căn bản vô tâm với tình cảm.

Xe rất nhanh đã chạy đến công viên, Thượng Quan Sùng Tự bước xuống xe, gió nhẹ đưa thoả mái, nhiệt độ vừa phải, hấn hít sâu một hơi, đối với Lysa nói: “Chúng ta đi thôi!”

Một góc khác của công viên.

“Các bạn nhỏ, hôm nay ra ngoài trường học, cô muốn dạy các em về thế giới sinh vật tự nhiên, đợi lát nữa cùng cô học thật tốt, nghiêm túc học tập, lúc đó các em có thể ăn Hamburg đó!” Hách Nhạc Đế ở lối vào công viên Sâm Lâm, mang theo hai mươi mấy học trò nhỏ đi thực hành bên ngoài trường học, đứng ở một bên là quần ban người ngoại quốc cô giáo Mỹ Kỳ.

“Các bạn nhỏ, đợi lát nữa đi vào công viên, không thể chạy loạn, không thể lớn tiếng ồn ào, còn có không cho phép được hái hoa, cũng không thể chạy đến bên cạnh hồ, có biết không?” Mỹ Kỳ mặc dù là người ngoại quốc, nhưng nói tiếng Trung văn rất thành thạo.

”Vâng” Các bạn nhỏ miệng nói xong, nhưng thật ra thì tâm trí đã sớm bay ra ngoài, bọn họ nào có thể an phận nghe cô giáo ở đó niệm kinh, ước gì vội vàng phóng tới lại chỗ bãi cỏ để chạy nhảy.

“Tốt, hiện tại mọi người xếp thành hàng, ngoan ngoãn theo cô giáo đi.” Mỹ Kỳ hạ chỉ thị, các bạn nhỏ theo thứ tự xếp hàng, chỉ là, đại đa số các bạn nhỏ đều chen đến bên cạnh Hách Nhạc Đế, hơn nữa nam sinh lại chiếm đa số.

“Chiêm Đại Đồng, cậu qua hàng bên kia đứng đi, không cần phải chen lấn như vậy nha.” Bọn này đúng là tiểu sắc lang, nhỏ như vậy cũng biết chọn cô giáo xinh đẹp.

Có lẽ là bởi vì người ngoại quốc khiến cho bọn nhỏ cảm thấy sợ hãi, cộng thêm Mỹ Kỳ trọng tải nặng, cảm đôi thật dày, hai bên má đầy tang nhang, lỗ mũi còn ngoắc ngoắc, phối hợp với một cặp mắt kính thật dày, tuyệt không như Britney Spears mà bọn hấn thích, ngược lại giống như một bà đồng xấu xí, mập mạp tròn tròn, khiến các bạn nhỏ tương đối có cảm giác bị áp bức.

” Cô Mỹ Kỳ, cô kêu Nghiêm Chí Vĩ ra đi, phía bên này chật quá.” Chiêm Đại Đồng muốn chen đến bên cạnh Hách Nhạc Đế, rõ ràng đã không còn chỗ trống rồi, còn gắng phải chen thêm người vào.

Mà Nghiêm Chí Vĩ, thật vất vả mới giành được vị trí bên cạnh Hách Nhạc Đế, vừa nghe Chiêm Đại Đồng nói như vậy, không khỏi cảm tức.

” Cô giáo Mỹ Kỳ, cô kêu Chiêm Đại Đồng ra đi, bạn ấy giẫm lên chân của em, hơn nữa bạn ấy vốn không phải là đứng hàng bên này mà.” Còn nhỏ tuổi mà vì nữ sắc, cái lý do nát gì cũng nói ra ngoài được.

“Em không có đạp chân của bạn ấy, là bạn ấy đi quá chậm, chính bạn ấy dựa vào chân của em, em không có đạp bạn ấy.” Tiểu tử này quá thông minh rồi, trắng cũng bị hấn đổi cho thành đen rồi.

Nghiêm Chí Vĩ giận đến nổi quay đầu lại trừng mắt nhìn hấn. “Cậu rõ ràng có đạp.”

“Mình không có.”

“Cậu rõ ràng là có.”

“Mình rõ ràng cũng chưa có. . . . .”

“Không cần cãi nhau, tất cả đều tới đây cho cô!” Thật như đưa đám, chẳng lẽ cô đáng dấp không có sức quyến rũ như vậy, đường đường một con mèo lông vàng, thế nhưng lại không sánh bằng một con mèo bản địa.

Thấy Mỹ Kỳ rống to, hai người sợ tới mức đứng nghiêm ngay ngắn tại chỗ, thở cũng không dám thở mạnh một tiếng. Hách Nhạc Đế chỉ sợ hai tiểu quỷ này lại mach lẻo với cha mẹ của bọn chúng, ngộ nhỡ đến lúc đó chuyện này lan rộng đến giới truyền thông, như vậy vườn trẻ bọn họ sẽ phải chịu tội danh bạo lực rồi.

” Cô Mỹ Kỳ, để không phải chen lấn, bằng không, để các em nữ cho cô phụ trách đi, nam sinh bên này do tôi phụ trách là tốt rồi.” Câu này vừa nói, tất cả tiểu nữ sinh mặt cũng xanh như lá, bọn nhỏ bấu môi, mặt thối người đẩy ta, ta chen người, ai cũng chẳng muốn đến chỗ Mỹ Kỳ.

Thì ra là bất kể nam sinh, nữ sinh, tất cả mọi người thích cùng ở một chỗ với Hách Nhạc Đế, mặc dù cô thường kể những chuyện cười rất nhảm chán, nhưng ít ra không giống cô Mỹ Kỳ, chẳng những không kể chuyện cười, có lúc còn có thể cầm miếng gỗ xếp hình ném học sinh.

Cuối cùng, vì để phân phối đều, vẫn phải để một số học sinh đến chỗ cô giáo Mỹ Kỳ, mới có thể giải quyết cuộc phân tranh này.

“Cô giáo Hách, tôi đi qua nhiều nhà trẻ như vậy, chưa từng gặp qua cô giáo địa phương nào lại được hoan nghênh hơn cô giáo ngoại tịch như vậy, cô là người đầu tiên mà tôi gặp đó!” Mỹ Kỳ đi tới bên cạnh Hách Nhạc Đế, chua chát nói.

“Là thật sao? Có lẽ là. . . . . Những người bạn nhỏ này thích ăn bánh bao, không thích ăn Hamburg, hot dog gì đó!” Nói vừa xong, cô liền phát giác không khí trở nên rất lạnh, bởi vì cô cũng không biết lại bắt giác nói chuyện cười lạnh (chuyện ko ra sao).

Chỉ là Mỹ Kỳ đã tập mãi thành thói quen.

Cả nhà trẻ, chỉ có những học trò nhỏ này có thể cùng Hách Nhạc Đế vui vẻ tán gẫu, những thầy cô khác, trừ viện trưởng ra, cũng rất khó có thể cùng cô nói một chuyện gì đó, chủ đề quá sâu thì cô nghe không hiểu, quá cạn lại không cần dùng đại não, khi cô nói chuyện thì không có đề tài cố định, lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ, nếu không phải là cô rất có duyên với những đứa trẻ, thì đã bị tất cả các thầy cô trong nhà trẻ ép cho nghỉ việc rồi.

“Không, không buồn cười à? Tôi không có ý tứ gì khác, cô không nên để ý a!” Nhạc Đế cười khổ, đang lúng túng không biết làm như thế nào cho phải thì một người bạn nhỏ có lẽ là quá vui sướng, càng chạy lại càng xa. “Điền Điền không được nghịch ngợm, dừng lại, em chạy đi đâu vậy, mau trở lại!”

Nói xong, lập tức chạy tới kéo Điền Điền về.

Điền Điền vốn bị bệnh rối loạn mất tập trung và tăng động, mẹ của em ấy thường dặn dò các thầy cô giáo trong nhà trẻ, phải chú ý đến nhất cử nhất động của em ấy, chỉ cần một lúc bất thần không để ý, Điền Điền liền như một làn khói không thấy bóng dáng, mà đang ở một công viên rộng thênh thang như vậy. Điền Điền liền thừa dịp chạy loạn đi ra ngoài, thật may là Hách Nhạc Đế phát hiện sớm, bằng không, để lạc mất một học trò, ngày mai vườn trẻ nhất định sẽ lên trang đầu của các trang báo.

“Điền Điền, cô không phải đã dặn là không thể chạy loạn sao? em có biết hay không, nếu cô không tìm được Điền Điền, cô sẽ cho rằng em là bị Pokemon Pikachu bắt mất, cô giáo sẽ rất lo lắng đó!” Cô ôm lấy Điền Điền, còn đem Pokemon mà Điền Điền thích nhất nói ra.

Điền Điền trên mặt xuất hiện ba đường tuyến, quai hàm phình ra mà nói: “Cô giáo Hách, em hiện tại thích là Hỏa Ảnh Ninja cùng ngựa bảo bối, tại sao cô lại không biết bọn chúng chứ, hừm!” Điền Điền đưa ngón trỏ ra, ở trước mặt cô không ngừng dao động.

“Hỏa Ảnh Ninja, ngựa bảo bối. . . . .” Trời ạ, cô cùng người bạn nhỏ lại có khoảng cách rồi, xem ra trở về nên xem bù lại hai bộ phim hoạt hình này rồi.

“Cô giáo Hách, cô xem, bọn họ những người đó đang làm gì?” Diên Diên tò mò chỉ một đám người mang theo băng rôn khẩu hiệu, che mặt lại, còn đeo thêm kính mắt.

Hách Nhạc Đế nhìn kỹ, thấy ở đó có một băng rôn màu đỏ có một hàng chữ viết đậm, phía trên viết hoạt động hãy thương tiếc chị em chúng tôi..... Vài cái chữ to mặc dù không có chỉ ra ý nghĩa của hoạt động, nhưng coi như cô dù đơn thuần thế nào, cũng sẽ không ngờ đến nỗi xem không hiểu mục đích hoạt động đó nhằm mục đích gì.

Cô khẳng định hiểu ý nghĩ của hoạt động kia, nhưng đối với những cô bé cậu bé năm, sáu tuổi mà nói, muốn giải thích cho bọn hần hiểu, để cho bọn họ hiểu rõ cái gì gọi là kỹ nữ (gái bán hoa), hiện tại sợ rằng còn có chút khó khăn.

“Diên Diên, em nghe cô nói, những người này, là ở. . . . .” Ah, người nào?

Người bị bệnh rối loạn mất tập trung và tăng động quả thật là một giây đồng hồ cũng không thể không chú ý, mới có một chút chần chừ, Diên Diên đã chạy lại chỗ đám người kia chen vào. Khi Hách Nhạc Đế theo đuôi xuyên qua đám người thì thấy Diên Diên đứng ở dưới khán đài.

“Cô giáo Hách chữ kia là có ý gì à?” Diên Diên trừ là một người bị bệnh rối loạn mất tập trung và tăng động, cũng giống như những đứa trẻ khác rất hay tò mò, Diên Diên rất thông minh, năng lực học tập cũng rất nhanh, cho nên bắt đầu từ rất nhỏ, mẹ của em đã để cho em học viết chữ, đến hôm nay trình độ trung văn của Diên Diên, nói ít cũng có một chút trình độ.

Hách Nhạc Đế hướng chữ Diên Diên chỉ, trên tấm biển dùng bút lông viết vài cái chữ to, mà mấy cái chữ kia, đối với Diên Diên mà nói tương đối quen thuộc,. . . . .

“Chữ kia cô nhớ em đã học qua mà, chữ kia gọi ‘ công ’, giống như cô giáo thường thường gọi em là tiểu công chúa, mẹ em gọi cha là lão công. . . . .”

“Không đúng, không đúng, chữ ‘ công ’ em biết, là chữ phía dưới kia.” Thấy động tác của Diên Diên bắt đầu gấp gáp, lại nhảy lên trên khán đài khiến mọi người chú ý.

Diên Diên muốn biết là không phải là chữ “Công”, mà là chữ phía dưới kia, mà cái chữ kia, không, không phải là “gái điếm” sao? Trời ạ, tiểu nha đầu này cố ý gây khó khăn cho cô a, chữ này muốn cô phải giải thích thế nào à?

“Cô giáo Hách, chữ kia phải đọc thế nào? Em mặc kệ, cô phải nói cho em biết, nếu không em sẽ méc mẹ em, nói cô là cô giáo không tốt, ngay cả một chữ cũng không biết!” Tiểu nha đầu, tiểu quỷ đại nhân, bây giờ lại biết uy hiếp cô giáo cơ đấy.

Hách Nhạc Đế muốn nói, nhưng coi như cô có nói, tiểu nha đầu này nghe có thể hiểu được sao?

“Cái chữ này. . . . . Về sau cô giáo sẽ dạy cho em có được hay không?”

“Cô Hách, cô không nói à nha? Oa, cô giáo đánh người a, em bị thương. . . . .” Diên Diên làm bộ ngã xuống đất, vừa khóc vừa la lối om sòm.

Rất nhiều người rồi rít chạy lên phía trước ân cần, mọi người đều bị hành động khoa trương của Diên Diên dọa cho sợ, người không biết thật đúng cho là có cô giáo ngược đãi học sinh, tại chỗ chỉ trích Hách Nhạc Đế là không phải

“Đứa bé còn nhỏ, mọi việc từ từ nói, không nên động thủ động chân tay, cô không phải tội hành hung trẻ nhỏ bị phạt rất nặng sao?” Một cụ già đi tập thể dục gần đó nói.

Một vị khác có tóc bạc kim, cầm lấy cây dù chỉ vào cô. “Tổn thọ đó, đứa trẻ nhỏ như vậy mà cô cũng đánh được!”

“Không có, không có, cháu không có đánh em ấy, là em ấy. . . . .” cô muốn giải thích, nhưng là có miệng khó trả lời, cũng không thể đem lỗi đẩy tới trên người Diên Diên, đây chẳng phải sẽ càng bị mắng thảm hại hơn.

Mọi người đem mũi nhọn hướng Hách Nhạc Đế, khiến cho hoạt động không thể không vì vậy mà bị gián đoạn.

Đang lúc chân tay luống cuống, không biết nên ứng phó như thế nào với tình trạng càng ngày càng hỗn loạn trước mắt, chợt trong đám người có một người đàn ông cao lớn đi lên.

Ánh mặt trời màu vàng kim chiếu xuống người đàn ông đó, khiến cho gương mặt góc cạnh của anh như đang tỏa sáng, mặt của anh hình lăng giác rõ ràng, còn có cái cằm quả táo rất mê người, vóc người cao to bền chắc, mặc vào tây trang càng thêm cao lớn, làm cho người ta có một loại cảm giác sùng kính từ đáy lòng. Anh thẳng tắp đi về phía cô, bước chân vững vàng, tựa như người mẫu đang đi trên sàn catwalk, Hách Nhạc Đế quan sát anh rất chăm chú.

Cô như bị bùa chú định trụ lại nhìn chòng chọc anh không thả, là bởi vì cô nhận ra người đàn ông trước mắt này chính là người khiến cô tốn sáu vạn đồng đi mua áo lót để tranh thưởng, có thể chính mắt thấy được mục tiêu của mình, liền khiến trái tim cô nhảy thành thịch, gương mặt nóng hừng hực.

“Vị tiểu thư này, con gái của cô đã xảy ra chuyện gì sao?” Thượng Quan Sùng Tự chủ động tiến lên quan tâm, nụ cười lúm đồng tiền mê người có thể nói muốn gõ bể trái tim của Hách Nhạc Đế.

Con gái? Trời ạ, cô không đến nỗi già như vậy chứ? ! Có thể là cô hôm nay mặc váy âu phục liền thân màu trắng, còn đi một đôi giày đế bằng đã cũ, tóc cũng không còn sửa sang lại, chỉ đơn giản dùng dây buộc cổ định, trong khi đó lại không có trang điểm, ngay cả đôi môi khiến cô tự tin nhất, cũng quên đánh cho nó một ít son môi, lại đứng ngược ánh sáng như vậy, hấp dẫn được người mới có quý.

“Thượng Quan tiên sinh, ngại quá, em ấy không phải là con gái của tôi, mà là học trò của tôi.” Giải thích như vậy cũng gỡ được một ít hiểu nhầm, hiện tại chỉ có mong đợi ở bên trong, có lẽ còn có thể hòa nhau một bàn đi!

Thượng Quan Sùng Tự gật đầu một cái, cũng không kinh ngạc khi cô kêu lên tên của hắn, dù sao thì hắn rất nổi tiếng, điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Cháu thế nào, thân thể không thoải mái sao?”

“Em ấy không thoải mái?” Gặp quý, tiểu nha đầu này tinh lực dồi dào, chưa từng thấy em ấy không thoải mái qua. “Không đối gạt anh, em ấy bị bệnh rối loạn mắt tập trung và tăng động, chúng tôi vừa vận ở ngoài trường học, có thể là bị hoạt động ở đây ảnh hưởng, cho nên liền chạy tới.”

Vừa mới nói xong, Điền Điền lại như một làn khói chạy đến trên đài, cùng những người đang làm hoạt động, phụ nữ trung niên lại kéo lại rồi, cả hoạt động cơ hồ vì Điền Điền một người mà chết.

“Đúng, đúng, không dạy nổi, tôi lập tức dẫn em ấy xuống!” Xấu hổ muốn chết, để cho cô tại trước mặt thần tượng mặt bị bêu xấu, ngộ nhỡ lần này hoạt động rút thưởng để cho cô rút được giải nhất, đến lúc đó cô lấy mặt mũi gì để đi gặp mặt anh đây?

Cô xông lên vô đài, Hách Nhạc Đế giống như chim ưng bắt gà con, đuổi theo Điền Điền đang chạy, ai ngờ càng đuổi, Điền Điền chơi lại càng thích, làm cho cả hoạt động có thể nói là náo loạn, giống như đoàn xiếc thú đang biểu diễn, thật mắc cỡ cô muốn tìm cái động chui vào, thật sự là không mặt mũi gặp người rồi.

“Điền Điền, cô nói em không được chạy, em có nghe thấy không?”

Cô chạy sang phía đông, lập tức em ấy chạy sang tây, tinh lực tràn đầy, cuối cùng, khi Điền Điền chạy đến bên cạnh Thượng Quan Sùng Tự thì đột nhiên bị anh ôm lấy, sau đó, kỳ tích xảy ra

Điền Điền lại đang trong ngực anh yên tĩnh lại, giống như bị thôi miên không hề chạy loạn nữa.

“Phiền toái âm nhạc trước dừng một chút.” Hắn nhẹ nhàng nói với người chỉnh âm thanh trên đài.

Sau đó hắn hướng xuống dưới ra dấu hiệu ọi người đang ồn ào im lặng lại, khiến mọi người xung quanh an tĩnh lại, tránh khỏi cho cô gái nhỏ cuộn cuộn không dứt bị kích thích.

Hắn gọi nhân viên lấy cho Điền Điền một bình nước ngọt, tiếp theo lại dùng lòng bàn tay dán lên tóc của Điền Điền, dịu dàng khẽ vuốt lấy, cũng mang Điền Điền đến nơi mát mẻ, đem Điền Điền đang bị kích thích định tâm lại.

“Ngoan lắm, ngoan lắm, nói cho chú biết cháu tên là gì?” Thanh âm hắn rất thấp, giọng nói nhu hòa, làm cho người ta thoải mái giống như là nằm trên ghế dựa ở bờ biển, bị gió biển nhẹ nhàng thổi phất lấy.

“Cháu tên là Điền Điền.” Điền Điền thanh âm vang dội, trả lời một câu rất lớn.

“Hừ, bé gái xinh đẹp nói chuyện cũng phải nhỏ giọng, cái người xinh đẹp này, có phải hay không nên nhỏ giọng nói chuyện?” Giống như Ma Pháp Sư, Điền Điền đang hiểu động ở trong lòng của anh, bỗng đứng lại ngoan như con thỏ nhỏ.

Điền Điền cũng học hẩn, đem ngón tay đặt lên miệng. “Hừ, nói chuyện cần phải nhỏ giọng một chút!”

“Đúng nha, nói chuyện thì nên nói nhỏ giọng nha.” Anh phụ họa theo.

Hắn quay đầu muốn Lysa thông báo đơn vị làm chủ, tiếp tục tiến hành hoạt động, để cho hắn xử lý chuyện này.

Tiếp theo hắn ôm Điền Điền, đối với Hách Nhạc Đế nói: “Cô là giáo viên của nhà trẻ sao?”

“Đúng vậy, những học sinh bên kia, là do chúng tôi dẫn các em từ trường tới đây .”

Trong lòng cô do dự có nên nói với anh hay không cô vì anh mà mua sáu vạn đồng áo lót, kể từ đó anh có thể gia tăng ấn tượng tốt đối với cô một chút không. . . . .

Có thể nha, có lẽ, anh còn có thể trực tiếp nói với cô

“Không cần rút thưởng nữa, chính là em. Xin hãy nhận lời mời của tôi, cùng tôi ăn bữa tối dưới nền!”

Mà cô dĩ nhiên không thể quá mức tùy tiện, nhất định sẽ trả lời anh

“Như vậy không tốt đâu, nếu như bị người ta phát hiện, này không phải mất đi uy tín hay sao, hay là để luật sư chứng kiến, tất cả công bằng, công bằng, công khai đi!”

Nếu như cô trả lời như vậy, anh nhất định sẽ bị tấm lòng cao thượng cùng nhân cách của cô làm cho cảm động, thậm chí cảm thấy cô cùng với những người phụ nữ khác bất đồng, mà tiếp theo nói

“Rất ít có thể gặp được một cô gái nào quang minh lỗi lạc như em, có vài phần không biết liệu anh có cái này vinh hạnh, được xin số điện thoại của em không?”

Vì để cho anh cảm thấy cô không phải cái loại mộ hư vinh , một lòng nghĩ câu rề rùa vàng, cô phải trả lời như thế này

“Thôi hãy để lần sau đi, nếu như mà chúng ta hữu duyên, nhất định sẽ có cơ hội , đến lúc đó hãy nói tiếp.”

Cô quên mình đang nằm mộng ban ngày, vừa nghĩ vừa cười, hành động quái dị khiến Thượng Quan Sùng Tự đứng một bên cảm thấy kỳ quái.

“Cô Hách, cô không sao chứ?” Tay hắn ở trước mặt cô lắc lư.

Hách Nhạc Đế cả kinh có chút lão đảo, nhất thời hốt hoảng, dưới chân khê vấp, thiếu chút nữa ngã phía sau, hoàn hảo hắn kịp thời cầm lấy tay của cô, kéo cô đứng ngay ngắn.

“Cám ơn anh, nhưng làm sao anh biết tôi họ Hách?”

Cô vừa hỏi xong, Thượng Quan Sùng Tự vẻ mặt sững sốt, “Cô không nghe thấy Điền Điền mới vừa rồi vẫn gọi cô giáo Hách sao?”

“Có, có sao?”

“Còn nữa, tôi cũng góp ý với cô, cô dạy người bị bệnh rối loạn mất tập trung và tăng động như vậy thật không chính xác, cô có nghe đề nghị của tôi đưa ra không?”

“Đề nghị?”

Trời ạ, a, Phật tổ a, Jesus a, mới vừa cô rớt cuộc là mất hồn thời gian bao lâu, thế nào anh nói gì cô đều không có ấn tượng? !

Thượng Quan Sùng Tự vốn nghĩ muốn tốt bụng, không nghĩ tới đối phương căn bản không để trong lòng, hắn ôm Điền Điền theo cô đi một đoạn đường, ban đầu dụng ý là muốn nói cho cô biết, phương thức xử lý đối mặt người bệnh rối loạn mất tập trung và tăng động .

Hắn tin tưởng mình rất có thành ý dạy cho cô, ai biết cô dường như không có cảm kích, hắn nói một tràng, cô lại nghe tai nọ ra tai kia, tuyệt không để ở trong lòng.

“Tôi nghĩ, cô đã có phương thức giúp bạn nhỏ này rồi, vậy tôi cũng không tiện can thiệp. Tóm lại, tôi hi vọng cô có cơ hội có thể đi xem nhiều một chút sách có liên quan người bệnh rối loạn mất tập trung và tăng động, hoặc là tìm thầy thuốc tư vấn, như vậy mới có thể trợ giúp Điền Điền lúc nguy cấp.”

Hắn đem Điền Điền buông xuống, đứng ở trước mặt cô, cho Điền Điền một cái ôm sâu. Cuối cùng, từ trong túi tiền móc ra thỏi chocolate, vì để vững vàng tâm tình khẩn trương, hắn hay ăn cái này, đặt ở trong lòng bàn tay Điền Điền.

“Hôm nay cháu thật biết điều, cho nên chú Thượng Quan cho cháu cái này, về sau cũng ngoan như bây giờ, có biết hay không?”

Điền Điền đoạt lấy chocolate, tiếp theo để vào trong túi, chạy về phía lớp của mình.

“Thượng, Thượng Quan tiên sinh, rất cảm ơn anh giúp tôi trấn an Điền Điền, tôi. . . . .”

“Này không có gì, không cần phải cảm ơn tôi, tôi đi trước!”

Anh nói giống như không có tình cảm gì, ước gì trả lời qua loa để kết thúc cuộc nói chuyện với cô .

“Thượng Quan tiên sinh, tôi. . . . .” Bất kể cô gọi thế nào, anh cũng không có quay đầu lại, không biết là thật không có nghe thấy, hay là đối với thái độ của cô vừa rồi cảm thấy ghét? Chắc là phía sau đi! Hách Nhạc Đế như đưa đám không dứt.

Cô thật sự lo lắng, nếu là cô có thể đoạt được giải thưởng, đến lúc đó Thượng Quan Sùng tự thấy cô, phản ứng sẽ như thế nào đây?

Chỉ là giống như Phan Đình cùng Ngải Chi Duy nói, hơn ngàn người tham gia rút thưởng, cô có thể là người may mắn kia sao? May mắn như vậy, sẽ chính xác rút trúng đầu cô sao? Hừ, làm sao có thể. . . . . Đầu của cô lại không nhọn, lấy ở đâu cái loại may mắn đó?

Tâm tình của cô thật rối rắm, lúc trước một mảnh tốt đẹp mong đợi, hiện tại từ từ ảm xuống, tựa hồ không có mong đợi như vậy. . . . .

4. Chương 4

Chuyện gặp phải Thượng Quan Sùng Tự, cho dù đã qua mấy ngày, Hách Nhạc Đế vẫn không có nói chuyện này cho hai người chị em của cô biết, chuyện mất thể diện như vậy cô không dám nói ra, nhưng giấu ở trong lòng lại cảm giác khó chịu, cho đến khi thím Yến thấy cô rán cá mà bộ mặt ủ mảy ê, tinh thần có chút không tập trung, đúng là vẫn không chạy thoát khỏi ánh mắt của thím Yến, không cẩn thận đem tâm sự tiết lộ ra ngoài.

“Con cá kia nếu là có ở trên trời biết nói, nhất định sẽ khóc sau khi mình chết còn không cách nào lưu lại toàn thân.” Thím Yến đem cái xéng nhận lấy. một con cá ngon lành như vậy, bị cô một xéng lại một xéng, đã sớm máu mủ chia lìa.

“Đúng, đúng, không hiểu nổi, tại sao lại như vậy chứ?” Hách Nhạc Đế muốn giúp, chỉ là thím Yến lại muốn cô đến một bên ngồi xuống, chờ ăn cơm là tốt rồi.

Hôm nay vách tường nhà trẻ được quét vôi lại, cho nên các thầy giáo mừng rỡ lấy được một ngày nghỉ, Hách Nhạc Đế mới nghĩ đến giúp thím Yến một tay, muốn làm một trợ thủ tốt trong bếp, ai biết càng giúp càng rối, một con cá nguyên vẹn lại bị cô làm cho phá thành mảnh nhỏ.

“Còn đang suy nghĩ đến chuyện bóc thăm trúng thưởng?” thím Yến không cần hỏi cũng đoán được.

“Rất rõ ràng sao?” Cô nháy mắt mấy cái, đem món ăn giúp một tay bưng đến trên bàn.

Thím Yến bật bếp, cho thịt bò vào xào rau cải làn. “Cho dù ai mua sáu vạn đồng áo lót, cũng sẽ hy vọng có thể có cơ hội hồi vốn, không phải sao?”

Hách Nhạc Đế kinh ngạc, chớp mắt nói. “Thím Yến, thím biết cháu mua sáu vạn đồng áo lót?” Cô đoán chắc chắn là miếng rộng Phan Đình cùng Ngải Chi Duy lắm miếng nói rồi.

“Phan Đình cùng Chi Duy đã đem số áo đó cho Tiểu Nha mang đi chợ đêm bán. Thật tổn thọ, nội y đắt tiền như vậy mà cháu cũng mua được?” Thím Yến múc một thìa canh gà thử mùi vị.

Món canh gà hầm chân heo là sở trường của bà, mỗi lần đến cuối tháng, bà đều sẽ chủ động khao đám khách trọ thêm vài món ăn sở trường.

“Liên thử xem vận may thôi!” Hách Nhạc Đế bên này vừa bày bát đĩa vừa nói: “Cái này giống như mua lấy sự vui vẻ thôi, tất cả mọi người đều có hy vọng trúng thưởng, muốn mua mới có cơ hội, cháu một hơi mua sáu vạn, tương đương có hai mươi cơ hội, tỷ lệ sẽ tương đối cao!” Hiện tại cô ngược lại hi vọng chỉ trúng giải nhì là tốt rồi, kể từ ngày đó khiến Thượng Quan Sùng Tự trong lòng lưu lại ấn tượng không tốt, cô liền đem toàn bộ hi vọng đặt ở giải nhì đó là một chuyến du lịch năm ngày đến đảo Phuket (đảo này ở Thái Lan).

Có thể miễn phí đi du lịch ở nước ngoài cũng không tệ, cô cũng không muốn ngộ nhỡ trúng giải nhất, lúc cùng Thượng Quan Sùng Tự ăn bữa tối dưới nền, đề tài cũng chỉ vây quanh chuyện người bệnh rối loạn mất tập trung và tăng động đảo quanh.

“Rốt cuộc giải nhất tiền thưởng có bao nhiêu, có thể hấp dẫn cháu thành ra như vậy?”

Hách Nhạc Đế tiếp tục bày bát đĩa. “Tiền thưởng nhiều hơn nữa cũng không so sánh khi được cùng tổng giám đốc đẹp trai mê người cùng ăn bữa tối dưới nền, thím Yến, thím không biết đâu, trên quảng cáo ban đầu còn có một câu, có một câu có thể phát triển tiến thêm một bước quan hệ. Thím nghe một chút, những lời này không phải là nói, còn có thể trở thành bạn gái của anh ấy sao?”

Thím Yến lắc đầu một cái, có chút buồn cười, đây là mảnh lời thương nhân làm ăn, mục đích còn không phải là lừa gạt túi tiền của người tiêu thụ sao, không nghĩ tới Nhạc Đế lại tin là thật, chẳng nhẽ cho rằng cái loại chim sẽ biến thành Phượng Hoàng trên phim ảnh, sẽ xảy ra ở trong hiện thực cuộc sống sao?.

“Nhạc Đế a, cháu ngẫm lại xem, một vị tổng giám đốc cao cao tại thượng, không biết có bao nhiêu thiên kim tiểu thư xếp hàng muốn cùng hắn ước hẹn, hắn có thể với cháu phát triển tiến thêm một bước quan hệ sao?” Cháu đến tốt cùng là tinh khiết, hay là ngu xuẩn đây? Thân là một cô giáo nhà trẻ, chẳng lẽ ngay cả đạo lý rõ ràng dễ hiểu này cũng không hiểu sao?

Tỉ mỉ nghiên cứu lời nói của thím Yến, Hách Nhạc Đế vừa nghe vừa gạt đầu.

Thím Yến nhìn cô tựa hồ nghe có vẻ suy ngẫm, không quên bổ sung một câu hỏi: “Có phải hay không nghĩ thông suốt rồi hả?”

Hách Nhạc Đế nghiêm túc gạt đầu nói: “Có thể, có thể là có vài người không thuần túy vì làm ăn mà lợi dụng lòng người, nhưng một người có tâm, sẽ không thể nào gạt người a.”

Nguyên tưởng rằng cô ấy sẽ nói ra cái gì Đại Triệt Đại Ngộ (hiểu ra cái gì), kết quả nói ra vẫn là một bộ não chết, thím Yến bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Hắn nhất định là vì hình tượng của bản thân, cố ý cùng một số người yếu thế an bài một chút, cháu cho rằng hắn thật nguyện ý đi Cô Nhi Viện thăm những đứa trẻ? Đi đến viện dưỡng lão cùng những ông bà lão kia nói chuyện phiếm? Hừ, thím Yến ta sống đến ngần này tuổi, còn chưa có xem qua người nào như thế, nếu như có, cháu nói cho ta biết, hắn tên gọi là gì a?” Bà cầm lên một cái bát, chuẩn bị múc canh gà hầm chân heo mùi thơm tản ra bốn phía.

“Có a, là tổng giám đốc của tập đoàn nội y ‘Bên trong ta đẹp nhất’, Thượng Quan Sùng Tự.”

Phanh!

Bát chọt từ trong tay thím Yến rơi xuống, liền vỡ thành năm sáu mảnh.

“Thím Yến, Thím không sao chứ?”

Thím Yến rất nhanh hồi hồn. “Không có, không có việc gì, cháu đi qua một bên đứng, nơi này để ta tới quét là được!”

Nhìn bà đột nhiên hoảng thần, Hách Nhạc Đế không khỏi cảm thấy nghi ngờ, thím Yến từ trước đến giờ đều là người rất cẩn thận, làm sao lại. . . . Có lẽ chỉ là tay trơn rồi đi!

Trong lúc cô đang thất thần suy nghĩ thì chị Oanh như bị lửa thiêu mông, vừa gọi vừa chạy nhanh xông vào phòng bếp.

“Nhạc Đế, Nhạc Đế. . . . em trúng thưởng, em trúng thưởng thật rồi!” Trên tay cô nắm lấy một phần tờ báo, xa xa liền nghe đến tiếng kêu sục sôi cao vút của cô.

” Chị Oanh, nếu chị hại em phải đi kiểm tra lỗ tai, liền phạt chị ba ngày không được ăn cơm.” Má ơi, thanh âm của cô ấy vừa the thé lại to, một khi hét to, lỗ tai của người nào chịu được?

“Thật xin lỗi á..., chẳng qua là chị phấn khích quá! Hai người mau xem danh sách đoạt giải trên báo đi.” Chị Oanh chỉ phần quảng cáo trên mặt báo, phía trên chính là tin tức rút thưởng của tập đoàn nội y ‘ Bên trong ta đẹp nhất’, danh sách đoạt giải đã ra lò.

“Mình, mình được giải nhất? ! Không thể nào?” Đang xác định người đoạt giải nhất rõ ràng viết ba chữ “Hách Nhạc Đế” thì cô đã không cách nào mở miệng, mắt u ám, cả người ngã xuống đất.

Đầu bên kia, Thượng Quan Sùng Tự cũng đang nghe báo cáo về hoạt động rút thưởng lần này.

“Không tệ, hoạt động lần này doanh thu đạt hơn chín ngàn vạn, nhưng cách mục tiêu một tỷ, có còn chênh lệch 450 vạn, coi như vẫn trong phạm vi tính toán, hi vọng mọi người về sau tiếp tục cố gắng hơn nữa.” So với dự định đạt một tỷ mặc dù còn có chút chênh lệch, nhưng xem doanh thu cả một năm, thành tích trong quý này, doanh thu coi như là cao nhất.

“Cái này toàn bộ đều nhờ vào phúc của Tổng giám đốc, hùng vĩ như núi Thái Sơn, mệnh mông như Hoàng Sơn, như Trường Giang Hoàng Hà nước chảy cuộn cuộn. . . .”

“Đủ rồi, đủ rồi, Bao Phó tổng, nơi này không phải cơ quan nhà nước, không cần nịnh bợ ba hoa.” Để xuống báo cáo, Thượng Quan Sùng Tự tiếp theo hỏi: “Còn có chuyện khác cần báo cáo sao?”

Bao Thăng Nam cung kính nói: “Đúng vậy, địa điểm cùng người đoạt giải nhất đi ăn tối, là ở nhà hàng Rosa trong phòng ăn kiểu Pháp, nếu như Tổng giám đốc không có thời gian, chúng tôi đã nghĩ ra cách giải quyết, bồi thường cho cô ấy một cái TV 50 in đời mới nhất, hoặc là một đồng hồ khảm kim cương trị giá 18 vạn.”

“Đợi chút, tôi có bảo các anh phải làm như vậy sao?”

Bao Thăng Nam cổ co rút lại, vẻ mặt khẩn trương, ” Không có.”

“Vậy các anh tại sao muốn tự tiện làm chủ, đem chuyện trước đây tùy ý sửa đổi?” Hần hỏi tới. “Đây là một loại hành động lừa gạt người tiêu thụ, sẽ ảnh hưởng đến thương hiệu công ty, các anh không biết tính nghiêm trọng sao?”

“Đó là bởi vì. . . . Chúng tôi sợ ngộ nhỡ người đoạt giải nhất là một vị khổng long bạo chúa, như vậy. . . . Sẽ khiến Tổng giám đốc bị khốn nhiều, nói không chừng còn sẽ làm cho bọn cầu tử săn tin có cơ hội, đưa tin tức không hay về Tổng giám đốc.” Bao Thăng Nam khom lưng nói chuyện, đầu thủy chung không dám ngẩng lên nhìn hần một cái.

Thượng Quan Sùng Tự nghe vậy, vỗ bàn giận dữ mắng mỏ, “Nếu đã cố kỵ điều này, ban đầu cần gì phải sống chết áp dụng biện pháp này hả? anh coi tôi như mỗi nhữ, trước lừa gạt người tiêu thụ, sau lại dùng một chút lý do vớ vẩn, thay đổi nội dung hoạt động, anh làm ơn suy nghĩ một chút, chuyện này nếu như bị truyền đi, dư luận sẽ nghĩ về chúng ta như thế nào?, đối thủ sẽ dùng những lời khó nghe gì tới hãm hại chúng ta, anh có nghĩ tới không?”

Bao Thăng Nam sợ tới mức đầu phát hỏa, trên đầu toát ra mồ hôi.

“Đúng, đúng, đây là chúng tôi sơ suất. . . . Nếu như Tổng giám đốc nguyện ý phối hợp hoạt động tới dự bữa ăn bữa tối dưới nền lần này, chúng tôi đương nhiên có thể đem hết tâm lực đi xử lý.”

“Đương nhiên là muốn tham dự, già trẻ không gạt những lời này anh chưa từng nghe qua sao? Ở thời đại cạnh tranh mạnh như vậy, chỉ cần dám làm giả, một khi bị bắt được, sẽ rất khó sinh tồn được trên thị trường, đạo lý này anh hiểu không?”

Vị Tổng giám đốc trẻ tuổi này một khi mắng người thật đáng sợ, làm Bao Thăng Nam sợ tới mức thiếu chút nữa không khống chế được tiểu ra quần, tác phong xử lý công việc của hắn thật cường hãn, cùng anh trai của hắn Thượng Quan Sùng Hàn thất học vô dụng kém cách xa vạn dặm, thật không hiểu nổi, hai anh em họ lại khác nhau nhiều như vậy?

Đột nhiên một tiếng tiếng xô cửa khổng lồ vang lên, cắt đứt đối thoại của hai người.

Thượng Quan Sùng Hàn khấp người là mùi rượu xông vào vô lý ra lệnh, “Bao Phó tổng, anh trước đi ra ngoài đi!”

Bao Thăng Nam nặn ra nụ cười nhìn hắn một cái, nửa tiếng kêu cũng không kêu, từ từ đi qua bên cạnh hắn.

“Ha ha, cái người này Tiểu Mập Mập, lại bị bắn súng đây, bảo anh làm việc phải nghiêm túc nha, anh không phải hiểu được dưới sự lãnh đạo của Tổng giám đốc anh minh sáng suốt của em trai tôi, là không thể làm ăn qua loa sao?” Người ta cũng đã đi xa, hắn còn đứng ở cửa lăm bầm lều bầu.

Nhìn thấy anh trai mình không ra cái dạng gì, Thượng Quan Sùng Tự quả thật đầu đau muốn nứt ra, mỗi lần hắn vừa xuất hiện, tâm tình của hắn liền bực tức tới cực điểm.

“Có chuyện gì không?” Hắn làm bộ sửa sang lại văn kiện, ánh mắt cũng không nhìn thẳng hắn.

Thượng Quan Sùng Hàn lung la lung lay đi tới, nhìn em trai cùng cha khác mẹ đến buổi tối hơn tám giờ còn đang bận, không khỏi cảm khái nói: “Em thân ái, em vĩ đại, em thật có năng lực hơn người a, thật là vất vả cho em! em biết không? Trong cảm nhận của anh, anh thực sự khâm phục em sát đất, thật, thật không lừa em!” Hắn không quên giơ ngón tay cái lên, mạnh mẽ tán dương.

“Có chuyện gì anh nói thẳng đi, em không rảnh nghe anh ở đó ca công tụng đức với em, em không có vĩ đại như vậy, với lại, đây cũng là việc em phải làm.” Chính là anh không có cái năng lực đó, không biết làm việc, hắn mới phải một vai khiêng lên gánh nặng của gia tộc Thượng Quan. Thượng Quan Sùng Tự nội tâm hò hét.

Thượng Quan Sùng Hàn mặt còn đỏ, đầu cũng không chải chuốt, nút áo sơ mi cũng không có cài tốt, toàn thân cao thấp chỉ có thể dùng hai chữ dơ dáy để hình dung.

“Em trai, không nói gạt em . . . .” khi Thượng Quan Sùng Hàn muốn tới gần hắn thì lập tức bị hắn cản lại.

“Đợi chút, anh đã bao lâu không có tắm?” Trời ạ, nếu không phải là nể tình hắn là anh trai của mình, hắn nhất định sẽ gọi bảo vệ tới dội hắn hai thùng nước, ném khối xà phòng cho hắn, muốn hắn đem mình tắm cho sạch sẽ.

“Tắm?” Thượng Quan Sùng Hàn giơ ngón tay lên đếm, nói: “1-2-3-4 hoàn hảo á..., chỉ có bốn ngày mà thôi!”

Bốn ngày mà thôi? ! hắn nói câu nói này mặt cũng không đỏ, hơi thở không gấp. Đôi mắt hắn đỏ tươi, da tịch vàng, miệng đầy mùi rượu thối, đứng ở bên cạnh hắn một giây, nhất định sẽ bị mùi hôi thối này hun cho đến té xỉu không chừng.

“Có cái rắm gì thì lập tức phóng đi, sau khi nói xong, lập tức rời đi cho em, em còn có rất nhiều chuyện muốn làm!” Hắn nghiêm giọng nói.

Thượng Quan Sùng Hàn cười đến ti tiện, lấy da mặt dày nói: “Anh biết rõ, em không thích mùi này của anh, anh cũng vậy không thể nào đợi quá lâu, em cho rằng anh muốn tới đây sao! anh là muốn nói. . . . em cũng hiểu được, sống ở Đài Bắc, thật không dễ, ở Đài Bắc này phí sinh hoạt rất cao, ăn ăn uống uống đều muốn dùng tiền.”

Thân là anh trai của mình, thế nhưng vô liêm sỉ đem lòng bàn tay lật lên cùng em trai đòi tiền, trên đời này cũng chỉ có người giống như Thượng Quan Sùng Hàn loại oắt con vô dụng này, tên phá của, mới làm được .

“Tiền? Anh muốn đòi tiền sao ? !” Hấn nghiêm nghị giận dữ mắng mỏ. “Tháng trước em mới cho anh 50 vạn, thế nào, nhanh như vậy lại xài hết?”

“Em nên giúp đỡ anh một chút, một ít tiền đó còn không đủ ta đến quán ăn đêm mở hai chai rượu, gọi hai em, không tới nửa tháng đã sớm xài sạch sẽ rồi, nếu không phải là mẹ nhỏ cầm 30 vạn cho anh, hai ngày trước anh đã phải đến chỗ em rồi!” Hấn nói xong lễ thẳng khí hùng, giống như theo chân bọn họ lấy tiền là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Lôi công cũng không dám ra ngoài tới đánh chết hấn.

“Anh nói cái gì? anh còn lấy tiền của mẹ em ?” Thượng Quan Sùng Tự nắm chặt quả đấm, nếu như giết chết người thân không tính là phạm tội, hấn khẳng định một quyền đánh nát mặt của hấn, đưa cái loại người bại hoại sớm một chút quy thiên.

“Nhỏ giọng một chút, mới 30 vạn mà em đã phải kêu lên, em là một tổng giám đốc anh minh cao quý đó, anh cũng chỉ là một người bị phỉ nhổ, không có tiền đồ, không có đường dùng là sâu gạo, khiến sâu gạo sống mơ mơ màng màng qua cả đời, không ai tranh vị trí tổng giám đốc này với em, cái này thì có cái gì không tốt? Em chỉ cần tốn chút tiền lẻ, anh còn có thể cấp cho em một chút mặt mũi, ở bên ngoài còn có thể nói tốt cho em, em có cái gì tốt tính không ra . . . . .” Lời còn chưa nói hết, một đấm cứng rắn liền bay tới, tại chỗ đánh hấn té xuống đất, khoe miệng còn rỉ ra tia máu.

” Thật không có tiền đồ !” Nếu là mẹ lớn rời nhà ra đi mà nhìn đến bộ dáng kia của hấn, sẽ thương tâm bao nhiêu.

Thượng Quan Sùng Hàn không có tức giận, còn cười cợt mà đem mu bàn tay lau máu khoe miệng vừa đứng lên vừa nói: “Đánh xong, có thể đưa tiền chứ?”

“Anh có thể tỉnh lại một chút hay không, hiện tại mẹ lớn đang lưu lạc ở bên ngoài, nói gì cũng không chịu trở lại, anh là con của bà, tại sao một chút cũng không khẩn trương, đều không để ý sao?” Thượng Quan Sùng Tự một tay nhắc hấn lên, giật lấy cổ áo chất vấn hấn.

Thượng Quan Sùng Hàn nhìn hấn, cười lạnh lạnh nói: “Mẹ tôi? Mẹ tôi còn không phải là bị mẹ người đuổi đi, hai mẹ con các người cũng thật là lợi hại a, tên ăn xin đuổi miếu công, còn dám lớn tiếng như vậy!”

“Mẹ lớn cùng mẹ em tình như chị em, mẹ em từ ngày tiến vào đó, họ đều có nhận thức chung, muốn cùng chăm sóc cha cho thật tốt, hôm nay mẹ lớn rời nhà trốn đi, chính là tại anh đã thương lòng tự trọng của bà, chính anh không có tiền đồ, ở trường học đánh nhau gây chuyện, đua xe còn hít thuốc phiện, ra khỏi xã hội liền hai Sba ngày đến thăm đồn cảnh sát, mẹ lớn là bởi vì những hành vi mất thể diện của anh, mới không có mặt mũi nào ở lại nhà, anh không phải nên tỉnh lại mà nhìn, còn nghĩ tất cả trách nhiệm toàn bộ đẩy tới trên người em cùng mẹ em, anh còn coi như là người sao?” Ánh mắt hấn dữ dội, hung hăng trừng mắt.

Thượng Quan Sùng Hàn dùng ngón út ngoáy ngoáy lỗ tai, mặt không nhin được. “Người hiện tại đánh xong cũng mắng xong rồi, nên đưa tiền đi!”

“Cho anh tiền chẳng qua là em nể mặt cha cùng mẹ lớn, nên đưa cho anh, em một đồng cũng sẽ không thiếu, không nên đưa cho anh, em một đồng cũng sẽ không cho!”

“Người không cho có phải hay không?” Hấn vọt tới trước mặt Thượng Quan Sùng Tự, muốn cùng hấn sảng giọng, nhưng thấy ánh mắt của hấn có nước, liền đem khí thế của hấn đè đi xuống. “Tốt, không sao, ta tự có đường khác.”

Nói xong, Thượng Quan Sùng Hàn lập tức bị hấn một phát bắt được cổ áo.

“Nghe kỹ, đừng có đến tìm mẹ em đòi tiền, em đã phái người 24h giám sát mẹ em, một khi phát hiện anh đi quấy rầy bà, từ nay về sau, em một xu cũng sẽ không cho anh.”

“Em thật sự muốn đuổi cùng giết tận như vậy?”

“Không phải anh cần tiền sao, chỉ cần anh về đây làm việc thật tốt, em trai anh, tuyệt đối sẽ không bạc đãi anh.” Thượng Quan Sùng Tự thay hấn sắp xếp ổn thỏa cổ áo, vỗ vỗ bụi bặm trên vai, sau đó lấy một vạn đồng nhét vào túi của hấn. “Đi tắm nước nóng đi, ăn một bữa tối thật ngon, đợi đến khi đầu óc rõ ràng, mới nên suy nghĩ một chút lời em vừa nói.”

“Hừ!” Thượng Quan Sùng Hàn hừ lạnh một tiếng, chỉ là, nhìn ở trong túi có một vạn đồng, không nói lời gì nữa ngoan ngoãn rời đi. Ít nhất không có tay không mà về, cũng coi là không thể không có lợi.

Đi trở về bàn làm việc, thấy văn kiện mà Bao Thăng Nam để lại, Thượng Quan Sùng Tự cầm lên xem, lúc này mới thấy tên người đạt giải nhất là một cô gái tên là Hách Nhạc Đế .

Hách Nhạc Đế?

Cái tên này nghe rất quen, giống như đã nghe qua ở đâu, đầu óc chuyển một cái, hần bưng tỉnh, sẽ không phải là cô giáo của Diễm Diễm bị bệnh rối loạn mất tập trung và tăng động, cô giáo Hách chứ?

Nếu quả thật là cô..., vậy thì thật là ông trời thật đối với hần tiến hành khảo nghiệm, cô để cho hần ấn tượng không tốt lắm. Lúc này, lời nói của Mạnh Tử, lặng lẽ hiện lên trong đầu hần

Trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho người, trước cần phải khổ kỳ tâm chí, lao kỳ gân cốt. . . . . (trước phải chịu đau khổ, lao động vất vả....)

Hách Nhạc Đế muốn đi ăn tối cùng Thượng Quan Sùng Tự , mọi người trong ” quán trọ Ma Tước ” tâm tình cứ như là chuẩn bị tiễn con gái về nhà chồng, toàn tâm giúp cô thu xếp chuẩn bị, vì muốn để Hách Nhạc Đế thuận lợi vui vẻ ra cửa, thuận thuận lợi lợi cùng Thượng Quan tổng giám đốc có thể “Tiến một bước quan hệ” .

Khang Tư Mỹ mặc dù đang ở New York, nhưng thân là chuyên gia thiết kế thời trang, cũng đánh điện thoại vượt biển, nhờ bạn bè ở Đài Bắc vì Hách Nhạc Đế mà chọn một bộ trang phục đẹp nhất thời trang nhất, để cho cô có thể tỏa ra khí chất tao nhã nhất đến nơi hẹn.

Phan Đình tìm giúp cô một nhà trang điểm giỏi nhất, Ngải Chi Duy tìm stylist giúp cô giải quyết vấn đề tóc tai, di Vũ đem chiếc nhẫn kim cương trân quý nhất lấy ra cho cô mượn, Thầy Cáp thì tặng cô bùa hoa đào đặt ở trong túi, chú Ung thì tự mình chở cô đến địa điểm gặp mặt.

Tóm lại, đoàn người cùng chung tâm nguyện, chính là muốn đem Hách Nhạc Đế đưa vào thế giới thượng lưu.

Bảy giờ tối bầu trời lấp lánh những ngôi sao rực rỡ.

Sau khi được mọi người chúc phúc, Hách Nhạc Đế ngồi lên xe chú Ung, giống như vị tiểu công chúa được mời, đang muốn đến hoàng cung tham gia thịnh yến của vương tử. Chỉ là cô nửa lo nửa vui, có chút không biết làm sao.

“Xem mặt cháu, giống như không thể nào vui vẻ?” Chú Ung kiến thức rộng rãi, chỉ cần nhìn biểu hiện của khuôn mặt, ông cũng có thể đoán được tâm tư của người đó.

“Có, có sao?” Ai, có nên hay không nói cho chú Ung? Chú cũng là đàn ông, nên so với cô còn hiểu trong lòng Thượng Quan Sùng Tự đang suy nghĩ gì đi!

“Cháu chỉ trúng thưởng có hai trăm đồng, liền vui vẻ hô to gọi nhỏ, ước gì khiến người của toàn thế giới cũng biết, lần này cháu lại đoạt giải nhất, còn có thể cùng một tổng giám đốc trẻ tuổi nổi danh ăn tối, lại xuất hiện biểu tình khác thường như vậy, hiện tượng này có thể coi là bình thường được sao?”

Đây, quả nhiên là gừng càng già càng cay!

“Chú Ung, cháu hỏi chú, nếu như một người phụ nữ để lại ột người đàn ông ấn tượng đầu tiên không có đặc biệt tốt, lần sau gặp mặt, có thể đột nhiên biến tốt không?”

Chú Ung tay cầm tay lái, bên mở vừa nghĩ.“Nếu nói như vậy, ta nghĩ thành công không thể nào cao được, thế nào, cháu cùng hần đã gặp mặt?”

Lời nói cũng vọt tới đầu lưỡi, còn có thể mở miệng nói đạo lý sao?

Vì vậy cô đem chuyện lần trước mang học trò nhỏ đi ra ngoài trường học thì đúng dịp đụng phải Thượng Quan Sùng Tự, gián lược tường thuật lại một lần, ai biết mới vừa nói xong, chú Ung giống như Gia Cát Lượng, cho cô một cảm nang diệu kế.

“Ta còn tưởng rằng là có chuyện gì đáng ngại, Sùng Tự đứa nhỏ này a. . . . .” Chú Ứng thiếu chút nữa nói trượt miệng, vội sửa lời nói: “Ta là nói là vị tổng giám đốc này là một người đại lượng, sẽ không đi quan tâm chuyện nhỏ nhặt này, cháu chỉ cần trêu chọc hần cười nhều một chút, để cho hần vui vẻ, trên căn bản, hần là người rất dễ chung sống.”

“Vậy sao?” Thật là thần kỳ nha, nói như thể chú là một người cực kỳ quen thuộc với anh vậy.

“Không cần hoài nghi, lời chú Ứng nói sẽ không sai .”

Bây giờ còn quản được nhiều việc , dù sao là ngựa chết thì trước mắt thấy ngựa sống thì chọn, nghe lời nói của trưởng bối thì tỷ lệ làm lại là rất cao, còn hơn so với mình đi mò mẫm, mù mờ được rồi! Hách Nhạc Đế tiếp thu gặt đầu.

Chỉ là Thượng Quan Sùng Tự cuộc sống phải chịu nhiều ảm ức sao, tại sao chú Ứng lại đề nghị như vậy?

Có lẽ là người có quyền cao chức trọng, không ai dám theo chân bọn họ nói giỡn, nhìn đến bọn họ luôn là nhượng bộ lui binh, mới khiến cho bọn họ cảm thấy cô đơn tịch mịch chứ?

Ha ha, khôi hài vui vẻ là sở trường của cô, chuyện này có khó khăn gì? (thật không, cái này thì ko thể tin được)

Đừng quên cô làm nghề gì, nổi danh lừng lẫy tại nhà trẻ, cô giáo thẻ đỏ, là Hách Nhạc Đế ta đây.

5. Chương 5

Nhà hàng Rosa không chỉ là một nhà hàng kiểu Pháp thông thường, nó giống như một hội quán giành cho những người yêu thích văn hóa nước Pháp vậy.

Vừa mới đi vào, phong cách trang trí điềm tĩnh của nhà hàng liền khiến cho người ta say mê.

Rèm cửa sổ được gấp khúc trang trí như làn sóng, bảo lưu lại phong cách cổ xưa truyền thống của nước Pháp, cách phối màu trầm ổn bảo hòa làm nổi lên bầu không khí càng thêm ấm áp, ngay cả các tác phẩm điêu khắc nghệ thuật cũng hết sức tinh xảo và sống động.

Dùng đèn thủ công le labo để thấp sáng gian phòng, trước khi vào cửa là có thể làm cho người ta có loại phong vị ấm áp của Nam Âu, chỗ ngồi gần cửa sổ thứ nhất trên tường, có một khung hình có chữ ký của Bối Duật Minh tặng, bên cạnh còn có một Kim Tự Tháp mini bằng thủy tinh, làm cho người ta không khỏi nghĩ đến phong thái mê người của nhà sư.

“Xin đi phía này.” Lysa chờ đã lâu, vừa thấy Hách Nhạc Đế tiến vào lập tức nói.

Hách Nhạc Đế chưa từng cảm giác qua bước đi của mình lại nặng nề như vậy, chỉ là, chú Ứng có chỉ thị, đến lúc đó cứ theo lời của chú làm là chính xác không sai.

Hô, hít sâu, hít sâu, hôm nay cô may mắn nhận được giải nhất, cô sẽ phải quý trọng phần phúc khí ông trời ban cho này, khiến cho Thượng Quan Sùng Tự có ấn tượng tốt, khiến bữa tối dưới nền tối nay, sẽ khiến cho bước tiến sau này trở nên tốt đẹp hơn.

Khi cô được đưa đến bên cạnh bàn ăn thì nhìn thấy Thượng Quan Sùng Tự đã ngồi ở đấy, trên người anh mặc một bộ tây trang màu xám đậm, cà vạt xem ra cũng là tỉ mỉ chọn lựa, toàn thân phối hợp thoả đáng, tóc cắt tỉa hấp dẫn, vừa nhìn liền hiểu được anh là người tương đối coi trọng hình thức bên ngoài khiến cho người khác ấn tượng.

Nhưng mà anh giống như có tâm sự nặng nề, sắc mặt xem ra so với lần gặp trước rất kém, cũng gầy hơn. Hai tay anh chống đỡ trên mặt bàn, mười ngón tay giao nhau, mảy rậm nhứ chặt, chuyên chú suy nghĩ đến độ thư ký cùng cô đã đứng đấy hồi lâu, anh cũng không phát hiện được.

” Tổng giám đốc, Hách tiểu thư đã đến.” Lysa nhẹ nhàng kêu lên, lúc này mới khiến anh hồi hồn.

“Ah, mời ngồi, chúng ta thật có duyên, lại gặp mặt.” Nhìn thấy Hách Nhạc Đế, trong nháy mắt Thượng Quan Sùng Tự rất nhanh liền khôi phục thần thái mê người, u buồn mới vừa này, thoáng qua trở thành hư không.

Chỉ là tinh thần hắn vẫn không có tập trung, mặt ủ mày chau, còn không phải là Thượng Quan Sùng Hàn khiến cho hắn phải đau đầu. Lần trước vì không đòi được tiền, hắn liền đi bán ma túy, bán thuốc lắc, bất chấp nguy hiểm, lại chưa bán được ba ngày liền bị cảnh sát để mắt tới, thật may là lúc ấy trên người không mang hàng cấm, chỉ cần đóng phí bảo kê liền được thả ra.

Một quả bom hẹn giờ như vậy, để cho hắn giải quyết, lại chịu áp lực của gia đình, coi như thân thể làm bằng sắt, cũng không chịu nổi chừng mực mà gây vọt.

“Rất xin lỗi, tôi tới trễ!” Coi như là không có tới trễ, nhưng khiến một người có giá trị hơn một tỷ đô phải ngồi chờ, trong lòng cô liền bồn chồn.

“Không sao, dù sao ở đây không khí cũng không tệ lắm, lại đang phát đĩa nhạc jazz của Tiểu Dã Lysa mà tôi yêu thích, cho nên tôi cũng không nhàm chán lắm.” Hắn uống miếng nước, làm trơn cổ họng.

Vừa nghe đến Tiểu Dã Lysa, ánh mắt của Hách Nhạc Đế cũng sáng.

“Anh cũng thích Tiểu Dã Lysa sao? !” Có thể có cùng chung hứng thú, thật sự là quá tốt!

“Tôi rất hâm mộ cô ấy, đến ngay cả tên tiếng anh của thư ký cũng lấy tên Lysa để đặt.”

“Cô ấy mới phát hành album ‘Gia Niên Hoa lãng mạn’, anh đã mua chưa?”

“Đó không phải là album mà sau khi cô ấy gia nhập công ty Emi chứ, album thứ mười một và mười hai.” Hắn đối đáp trôi chảy, bày tỏ vàng thật không sợ lửa.

“Quá tuyệt vời, xem ra chúng ta tối nay không tán gẫu nhạc jazz thì không xong rồi, vạn tuế!” cô vui vẻ đến nỗi đứng lên kêu to, quên mình đang ở một nơi như thế nào, cho đến phát hiện mình luống cuống, mới xin lỗi vội vàng ngồi xuống. “Ha, ha, thật không phải, con người của tôi chính là như vậy, một khi cao hứng lên liền quên mình đang ở chỗ nào.”

“Không sao.” Hắn phát hiện cô thật thích hợp là giáo viên tại nhà trẻ, cô thật hồn nhiên ngây thơ.

“Nha.” Sau đó thì sao, kế tiếp cô muốn nói gì? Cô cố gắng nghĩ ra một đề tài, không muốn làm cho không khí lạnh đi. “Chuyện ngày đó, thật rất xin lỗi, nói thật, tôi không phải cố ý không lắng nghe đâu.” Hô, muốn cho chuyện trở nên tốt đẹp, còn có thể tiếp tục tán gẫu, chỉ là chuyện tán gẫu này, cũng không phải là chuyện về vang gì.

Hắn đem thực đơn đưa cho cô, “Tôi không có để ở trong lòng, nếu như mà loại chuyện nhỏ này tôi cũng ghi tạc vào trong đầu, đầu óc của tôi đã sớm nổ tung!” Hắn nói sang chuyện khác, dời mắt đến trên thực đơn. “Muốn ăn cái gì, ngàn vạn đừng khách khí, cô cứ gọi tự nhiên.”

Nhìn vẻ mặt của anh, Hách Nhạc Đế không khỏi mê mẩn.

Không nghĩ tới vì chuyện này mà cô lo lắng chừng mấy ngày ăn không vô, không ngủ ngon, anh thế nhưng một chút cũng không có để ở trong lòng, cũng đúng a..., người giống như anh một ngày kiếm tỷ bạc, một ngày phải giải quyết bao nhiêu công việc, nếu cái chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu cũng canh cánh trong lòng, vậy làm sao có thể làm được việc đại sự?

“Cô thích ăn món nào? Cứ tận lực gọi, không nên khách khí.” Thượng Quan Sùng Tự rất khách khí, nói chuyện thủ thủ thủ thủ, chỉ là trên mặt vẫn không che giấu được vẻ mặt mệt mỏi.

“Tôi không kén ăn, những lời này tôi cũng thường nói với học trò của mình, cho nên, tôi ăn một phần giống anh là được.”

Thượng Quan Sùng Tự hài lòng gật đầu một cái, đóng lại thực đơn, rất nhanh liền gọi mấy món ăn.

“Đầu bếp chính ở đây là Pháp Nhạc Kỳ cùng các đệ tử của ông, cũng là đầu bếp nấu món ăn Pháp nổi danh nhất Đài Bắc, cho nên mùi vị của các món ăn, tuyệt đối là hương vị Pháp chính tông nhất.” Hắn giúp cô giới thiệu.

“Pháp Nhạc Kỳ!” Hách Nhạc Đế lần nữa hưng phấn kêu to, giống như nhà hàng kiểu Pháp có quan hệ sâu xa gì với cô vậy, phản xạ rất tự nhiên.

“Thế nào?”

“Tôi biết các đệ tử của ông ấy, có Hoàng Gia Ngàn là ‘siêu cấp mỹ thực vương’, Trần Mỹ Phụng là ‘Phượng trung kỳ duyên’ trên TV có phát sóng chương trình của họ!” Cô thuộc như lòng bàn tay, đem tiết mục cùng tên của họ thuộc lòng, Thượng Quan Sùng Tự nghe được không khỏi chắc lưỡi hít hà.

“Cô là một kênh TV nhi đồng tiêu chuẩn à?”

Lời này không biết là khen hay chê, Hách Nhạc Đế thẹn thùng cười nói: “Không có biện pháp, như vậy mới có thể cùng với học trò nhỏ của mình có chủ đề tán gẫu!”

Thượng Quan Sùng Tự đối diện nhìn cô, một thân dạ phục màu xanh dương, hợp với thần thái phấn khởi, biểu tình là làm cho người ta hít thở không thông, tóc uốn có trật tự để buông xuống, đường viền cổ áo mỏng, cùng xương quai xanh, làm nổi bật lên khuôn ngực, trời ạ! Nếu hần tiếp tục di động tầm mắt, hần lập tức dừng lại ý niệm, mặc dù cái này có thể phấn chấn tinh thần của hần, khôi phục sự mệt mỏi, nhưng không thể để cho cô phát hiện đến ánh mắt càn rỡ của hần.

Sau bất kể Thượng Quan Sùng Tự nói cái gì, cô đều có thể biểu hiện được hưng trí cao độ, khi cô nói về một chuyện gì đó thì lông mày, tròng mắt, khóe miệng, thậm chí biểu tình trên mặt của cô, cơ hồ đều giống như muốn bay lên, làm tinh thần của hần cũng không tự chủ được hưng phấn theo.

Bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện, ánh nến chập chờn, không khí vui vẻ, cho đến khi món chính được đưa lên, Thượng Quan Sùng Tự mới trịnh trọng vì cô mà giới thiệu món chính này.

“Bít tết này được làm từ thịt bò cao cấp của Nhật Bản, cộng với nước sốt mang đặc trưng gia vị của Pháp, vào miệng tan đi, thậm chí không cần nhai nhiều, thịt này tựa như đang ngồi thang trượt, trượt vào cổ họng.” Nghe thấy anh nói như vậy, cũng biết này thịt bò đến cỡ nào ăn ngon rồi.

Chưa từng ăn qua cao lương mỹ vị như vậy, cô từ từ cắt xuống một phần nhỏ đưa vào trong miệng. Trời ạ! Giống như đang ăn kem vậy, ở trong miệng tan ra, trong đó còn gồm có một loại hương liệu mà cô chưa bao giờ thử qua, nồng nặc hương thơm, tràn đầy cả khoang miệng của cô.

“Mùi vị đặc biệt này, chính là mùi vị của cây tùng lộ sao?” Má ơi, ăn, ngon, quá!

Cô giống như là “Thực thần” trong phim điện ảnh, ăn ngon đến nỗi muốn lăn lộn trên mặt đất. Cô không cách nào hình dung đến tột đây là loại cái mùi vị gì, nhưng lại có thể để mùi hương trong miệng cô, thật lâu không tiêu tan.

“Không trách được lại bán đắt tiền như vậy, vật hiếm là quý không phải là không có đạo lý.”

Mà anh còn dạy cô như thế nào phân biệt Hắc Tùng lộ cùng Bạch Tùng lộ, làm cô nghe được say sưa ngon lành.

Chỉ là nói liên tiếp như vậy, cô ngoài ý muốn phát hiện, cặp mắt khêu gợi của anh bắt đầu mơ mơ màng màng, thỉnh thoảng lơ đãng ngáp một cái cùng nháy mắt, khắp nơi cho thấy

Anh mệt mỏi!

Ngay vào lúc này, cô nhớ tới lời của chú Ứng nói với cô

Cháu chỉ cần trêu chọc hần cười nhiều một chút, để cho hần vui vẻ, thật ra thì hần là một người rất dễ thân cận.

Tạm thời bất luận lời nói này là thật hay giả, ít nhất, anh để cho cô vui vẻ lâu như vậy, cô cũng nên giúp anh vui vẻ, giúp anh phấn chấn tinh thần.

“Anh có biết không? Tôi đã từng cứu một người muốn nhảy sông tự vẫn!” Đề tài này đủ để phấn chấn tinh thần chứ?

“Nha, vậy sao?”

“Có một lần ở trên cầu Đại Kiều, tôi thấy có một người phụ nữ trung niên ở trên cầu đang phân vân, kết quả khi tôi tiến lên hỏi, phát hiện bà ấy quả nhiên là muốn nhảy sông tự vẫn.” Nhìn hẩn tập trung tinh thần, cô càng nói càng hăng say hơn. “Sau đó, anh có biết tôi khuyên bà ấy như thế nào không?”

Thượng Quan Sùng Tự không có lên tiếng, chỉ là lắc đầu một cái.

“Tôi nói với bà ấy, nơi này cũng không phải là sông Miluo (?), nếu bác nhảy xuống sẽ không có người làm bánh chưng tưởng nhớ bác đâu.” Khi cô nói xong, phát hiện Thượng Quan Sùng Tự vẻ mặt nghiêm túc, mí mắt còn khẽ rũ xuống.

Không buồn cười? Còn là. . . . . Rất lạnh?

Sau đó thì sao?” Hẩn cố chống đỡ mí mắt, nặn ra nụ cười, miễn cưỡng hỏi.

“Bà, Bà ấy liền mắng tôi bị bệnh thần kinh, sau đó rời đi.” Cô xin lỗi gãi gãi đầu, “Không buồn cười có đúng hay không? Không sao, tôi còn có một chuyện cười, lần này sẽ cười thật đã.” (^ _ ^)

Thượng Quan Sùng Tự gật đầu một cái, mong đợi thật có một chuyện cười có thể phấn chấn tinh thần hẩn.

“Tôi đã nói với anh đó, tôi đã từng theo một người bạn trên mạng gặp mặt, hẩn hỏi tôi bình thường ngày nghỉ thường đi những đâu? Tôi liền nói với hẩn, tôi thường đi ‘cố cung’ a! Hẩn lại nói, bạn ngày nghỉ cũng đi thăm ‘cửu công’ (người thân) sao, xem ra quan hệ giữa bạn và người thân cũng không tệ lắm! Tôi nghe hết lập tức nói với hẩn là tôi còn có việc, mượn cơ bỏ chạy. Anh nói buồn cười không?” (.....chết với cô này mất)

Cô phát hiện trên mặt Thượng Quan Sùng Tự có ba đường hắc tuyến, trên đầu còn có quạ bay qua.

“không, không buồn cười chút nào có đúng không?” Thật mất thể diện, thua thiệt cô còn là một cô giáo dạy trẻ, lại đi kể những câu chuyện cười lạnh chết người này.

“Không đâu, thật thú vị.” Không hổ là người làm ăn, cũng không đắc tội với người.

Nhìn anh ngáp liền hai cái, cô vội muốn chết, sợ anh bởi vì cô không thú vị, chờ sau khi ăn xong bữa ăn này, bọn họ sẽ vĩnh viễn sẽ không gặp nhau nữa rồi.

“Cho tôi một cơ hội nữa nha, để tôi kể cho anh một câu chuyện cười cuối cùng.”

“Không cần khẩn trương, cũng không phải là tham gia tranh giải vô địch kể chuyện cười.” Nhìn cô vất óc tìm mưu kế nghĩ trêu chọc hẩn cười, nhìn bộ dáng cô đáng yêu, mới chính thức để cho hẩn muốn bật cười.

“Ừ, ngày trước có một con gấu Bắc Cực, cũng chỉ có ở tại Bắc Cực, cho nên nó đã cảm thấy rất nhàm chán, nó bắt đầu nhổ lông, một cây, hai cây. . . . . Rút thật lâu thật lâu, sau khi nhổ sạch lông, anh có biết nó nói một câu gì không?”

Thượng Quan Sùng Tự lắc đầu một cái.

“Nó nói: ‘ rất lạnh nha! ’ buồn cười không?”

Vì muốn cổ vũ Hách Nhạc Đế, hẩn cười đến rất giả dối, “Buồn cười, thật cười đã.”

“Câu chuyện xưa còn có phần tiếp theo đó, có một ngày, một con chim cánh cụt cũng học theo gấu bắc cực, từ từ nhổ lông, khi rút đến sợi lông cuối cùng, sau đó, anh có biết nó nói gì không?”

Thượng Quan Sùng Tự lại lắc đầu.

“Nó nói: ‘ Gấu bắc cực nói rất đúng, thật sự rất lạnh đó! ’ ”

Thật sự không có biện pháp để tiếp nhận chuyện cười này của cô, hẩn vội vàng nói tiếp: “Tôi biết cô còn có rất nhiều chuyện cười, giữ lấy lần sau từ từ mà kể, không cần lần thứ nhất phải kể xong, có được hay không?”

Lần sau? Ý là bọn họ còn có cơ hội gặp mặt? !

“Cũng đúng, giữ lấy lần sau từ từ mà nói. . . .” Nhìn anh tinh thần không tốt, cô không cách nào làm như không thấy: “Thượng Quan tiên sinh, tôi thấy anh có rất nhiều tâm sự, có phải hay không gặp phải chuyện phiền phức?”

Thượng Quan Sùng Tự nghe ra sự quan tâm của cô, rất là uất ức, chỉ là, những chuyện kia coi như nói ra, cô cũng chưa chắc có thể hiểu được.

“Cũng may, chỉ là một chút vấn đề nhỏ, không có gì lớn.” Hắn cho là thân là một người đàn ông, là tuyệt không thể cùng phụ nữ oán trách, phải có đảm đương, muốn gánh vác tất cả khó khăn.

Cô biết, anh không muốn nói. Biết mình không giúp được anh cái gì, cô chỉ có thể từ trong túi xách, lấy ra một con búp bê bằng vải.

“Đây là cái gì?”

“Cái này gọi là búp bê vu độc, còn gọi là thiên sứ Lucifer, chỉ cần là người dám tìm anh làm phiền, sẽ phải gặp xui xẻo, nó sẽ giúp anh trừng phạt nặng nề người muốn tìm anh gây phiền toái, anh mang theo trên người, nó sẽ bảo vệ bình an cho anh.” Hách Nhạc Đế tự tay đưa lên. “Anh mời tôi ăn bữa ăn tối, tôi lại không có cái gì báo đáp anh, con búp bê này tôi tặng anh, hy vọng có thể giúp anh phòng tiểu nhân, thêm may mắn.”

Thượng Quan Sùng Tự chưa từng nhìn thấy món đồ chơi nhỏ này.

“Cô sẽ không phải nói với tôi, đây là thứ đang lưu hành của các học trò nhỏ trong nhà trẻ các cô chứ?”

Cô cười đến như đưa đám: “Lần nào cũng bị anh đoán được.”

“Tốt, quà tặng này tôi nhận lấy.”

Cuối cùng hai bên lưu số điện thoại lẫn nhau, mà Hách Nhạc Đế vẫn còn vì lần gặp mặt sau, tiếp tục nói.

” Thoạt nhìn khí sắc của anh thật không tốt, tôi. . . . . Tôi có biết một vị sư phụ, ông ấy là thầy thuốc, cũng là thầy Phong Thủy cùng thầy dạy khí công, ông ấy có rất nhiều bài thuốc dưỡng sinh gia truyền, có thể giúp anh điều dưỡng thân thể. . . . .” Nói đến phía sau, càng nói càng nhỏ tiếng, ám hiệu như vậy, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng hiểu được.

“Đương nhiên là được.” Hắn sáng khoái đáp ứng.

Cô mừng rỡ như điên, rất muốn nhảy dựng lên lớn tiếng hoan hô, chỉ là, hiểu được phụ nữ rụt rè cũng là một ưu điểm, muốn hàm súc một chút, kín kẽ một chút, đàn ông mới yêu thích.

Chiều nay, cô cảm thấy linh hồn của cô đã cùng Thượng Quan Sùng Tự hòa hợp, tâm linh tựa như mùa mưa nước chảy vào đập, tràn đầy, phong phú.

Trải qua một đêm lãng mạng như vậy, thế giới của Hách Nhạc Đế trở nên rực rỡ, tựa như kính vạn hoa, nhiều màu nhiều vẻ lên.

Một đêm kia, mặc dù Thượng Quan Sùng Tự không có nói rõ “Tiến một bước quan hệ” đến tột cùng là có ý gì, nhưng anh đã đáp ứng tiếp tục cùng cô gặp mặt, cô không thể không vui vẻ.

Vì vậy cô chuẩn bị rất nhiều bí kíp giữ gìn sức khỏe để nói cho anh biết, còn lên trên mạng học một đồng truyện cười, chuẩn bị kể cho anh nghe, nhưng kỳ quái, đã qua một tuần lễ, điện thoại di động tựa như không tiếng động, yên lặng, Anh cũng không gọi. Nhiều lần, cô đều nghĩ muốn chủ động gọi cho anh, quan tâm anh, nhắc nhở anh nên nghỉ ngơi nhiều, ăn một chút đồ dinh dưỡng gì đó, không cần giống như một con rô bốt, 24h không ngừng vận chuyển.

Nhưng là mỗi lần bấm đến số máy của anh, đầu ngón tay để ở nút send làm thế nào cũng không thể ấn xuống. Như vậy tốt sao? Phụ nữ chủ động gọi tới, có thể hay không quá đường đột? Động cơ có thể hay không quá rõ ràng? Đối phương sẽ thấy thế nào, sẽ nghĩ cô là người như thế nào?

Vì vậy cô dần dần tin tưởng những lời của anh đêm đó đều là lời khách sáo, là vì không để ỉnh quá thương tâm, cô không muốn nhớ đến bữa tối dưới ánh nến đó nữa, cố gắng dời đi lực chú ý.

Có một buổi chiều, ngực thím Yến bị đau, vốn là thầy Cáp muốn đưa thím đi khám bệnh, nhưng ông lại đã đáp ứng một vị khách, đến nhà hấn xem phong thủy, tìm kiếm tiền tài địa vị, cho nên ngày đó liền nhờ Hách Nhạc Đế đưa thím Yến đi bệnh viện.

“Thím Yến, đợi lát nữa đến phòng chờ khám bệnh, thím nhất định phải lấy thẻ bảo hiểm của cháu bị mắc kẹt ở đây lấy ra cho cháu, trong bệnh viện rất nhiều người, thím nhất định phải lấy được nha.” Quán lấy tay thím Yến, Hách Nhạc Đế tha thiết nhờ vả.

Vừa đến bệnh viện, một vị tóc hoa râm, xem ra là bác sĩ rất có quyền uy, phía sau có một đám bác sĩ trẻ tuổi hơn bám theo, dừng chân ở cửa chính, chờ một người từ một cái xe sang trọng bước xuống.

Phía trước bệnh viện người xem bệnh không khỏi tò mò rướn cổ lên, muốn nhìn một chút đến tột cùng là nhân vật như thế nào, lại phải điều động nhiều người như vậy tới đón tiếp, mà Hách Nhạc Đế cùng thím Yến dĩ nhiên cũng tò mò ngó nhìn.

Chỉ thấy một tùy tùng xuống xe trước, tiếp theo lại mở ra cửa sau xe, đi ở đằng trước chính là Thượng Quan Sùng Tự, người tiếp theo bước xuống xe, chính là mẹ của hấn Nguyễn Phiêu Bình.

“Mẹ, đi từ từ thôi.” Thượng Quan Sùng Tự thận trọng đỡ mẹ mình bước xuống xe.

Nguyễn Phiêu Bình thoát nhìn rất gầy yếu, vừa nhìn chính là bầm sinh mất cân đối, coi như cố gắng điều dưỡng thân thể thế nào cũng vô dụng, bệnh đã ở giai đoạn vô cùng nghiêm trọng. Đầu của bà nho nhỏ, sắc mặt tái nhợt, mặt mộc mạc bảo thủ, bề ngoài xem ra so tuổi thật xem ra còn lớn hơn mười tuổi.

Khi Hách Nhạc Đế cùng thím Yến đồng thời bắt gặp một màn này thì một người là hận không được xông lên phía trước, chủ động lên tiếng chào hỏi, một người còn lại là lập tức xoay người, giống như thấy chủ nợ đến đòi tiền nên bỏ chạy.

Hách Nhạc Đế xoay người đuổi theo, ” Thím Yến, thím làm sao vậy, thím thấy không thoải mái sao?”

“Đúng rồi, đúng rồi, chúng ta nhanh đi lên lầu, ta thật không thoải mái!” Thím Yến không dám quay đầu lại, nhưng tay bị Nhạc Đế nắm lấy, chạy cũng không chạy được.

Đồng thời ở nơi này cũng có người hơi chút thất thần, Thượng Quan Sùng Tự đỡ lấy mẹ của mình, đi tới trước mặt hai người.

“Mẹ lớn? !” Hấn kinh ngạc kêu to một tiếng, nằm mộng cũng không nghĩ ra ở nơi này lại tìm được mẹ lớn mất tích đã lâu.

“Mẹ lớn?” Hách Nhạc Đế đầu đưa hỗn loạn, không hiểu nhìn thím Yến.

Nguyễn Phiêu Bình hết sức kích động tăng nhanh bước chân, đi tới bên cạnh thím Yến. “Chị, làm sao chị lại ở chỗ này? Chúng em tìm chị đã lâu lắm rồi, chị lại chỉ liên lạc qua điện thoại với chúng em, mình ở đâu cũng không chịu nói. Chị gần đây có khỏe không? Làm sao lại tới bệnh viện? Có phải hay không nơi nào không thoải mái? Em sẽ bảo Sùng Tự tìm bác sĩ giỏi nhất trong bệnh viện này đến khám cho chị, có được hay không?”

Trong chớp nhoáng này, thím Yến ngàn lời vạn chữ, thế nhưng vì quá kích động mà khóc nức lên, khiến một nhóm người luống cuống tay chân trấn an bà.

6. Chương 6

Thì ra thím Yến vốn tên là Hồ Yến Ny, là vợ cả của danh nhân nổi tiếng Thượng Quan Diên Nho, bởi vì con trai Thượng Quan Sùng Hàn hoang đường vô dụng, khiến bà cảm thấy xấu hổ vô cùng, mới có thể thương tâm muốn chết bỏ nhà trốn đi.

Đi lần này chính là hai năm, thỉnh thoảng bà mới gọi điện cho Nguyễn Phiêu Bình nói mình vẫn ổn, khi biết Thượng Quan Sùng Hàn tên này vẫn không ngừng phá của tuyệt không chú ý đến sự sống chết của bà,

vẫn không có chí tiến thủ, đắm mình, bà nản lòng thoái chí, đã sớm coi nhà trọ Ma Tước chính là nhà của mình, không muốn trở về tính toán.

Hai năm nay bà không ngừng thương tâm, dẫn tới bị chứng bệnh đau thắt tim, mặc dù bác sĩ thường xuyên khuyến cáo bà, không nên để những nỗi buồn phiền ở trong lòng, nhưng mỗi lần nhìn thấy những đứa trẻ khác so với con mình còn hiểu chuyện hơn, thì tâm tình của bà liền buồn bực tới cực điểm.

Nhờ có Thượng Quan Sùng Tự giới thiệu, thím Yến được bác sĩ tìm mạch giỏi nhất ở đây kiểm tra cẩn thận, Nguyễn Phiêu Bình đi cùng bà, Thượng Quan Sùng Tự cùng Hách Nhạc Đế cũng vì vậy mà có thể ở chung một chỗ.

“Thực xấu hổ, mẹ tôi thân thể luôn luôn không tốt, vì phải dỗ dành bà đến bệnh viện gặp bác sĩ, tôi cơ hồ đã đem tất cả tâm tư đặt ở việc trên, đã nói sẽ gọi điện thoại cho cô rồi lại thất tín, tôi thật sự xin lỗi.” Đi tới vườn hoa nhỏ của bệnh viện, Thượng Quan Sùng Tự giải thích vì sao mấy ngày qua lại im hơi lặng tiếng.

Hô, nguyên lai là bởi vì bệnh của mẹ anh, anh mới không có thời gian liên lạc với cô, hại cô cả tuần nay tinh thần không có tập trung được, cho rằng anh hứa gọi cho cô chỉ là lời ứng phó mà thôi.

“Không sao ..., tôi cũng rất bận mà, những tiểu quỷ ở nhà trẻ kia, luôn khiến tôi phải đau đầu, về đến nhà chỉ muốn ngủ ngay, căn bản cũng không có thời gian để nghĩ đến chuyện khác.” Cô nói xong cũng giật mình, nói thế giống như từ sau bữa ăn tối dưới nền, cô cũng chưa từng nhớ tới anh, hai người liền giống như người xa lạ, như chưa bao giờ gặp mặt.

“Cô thật sự đã quên?” Thượng Quan Sùng Tự nghiêm túc hỏi.

Trời ạ! Câu hỏi này khiến cô không khỏi chột dạ cúi đầu, thật ra thì cô nhận rồi đến nỗi có thời gian đi đập muỗi còn ngồi phân biệt đâu là con đực con cái, còn mỗi ngày ở đó lo sợ không đâu, nghĩ đến anh tại sao không gọi điện cho cô; lại suy nghĩ muốn gọi điện cho anh, lại lo lắng anh chỉ là nói đùa, lo đông, lo tây, cả ngày tinh thần hoảng hốt.

“Tôi, tôi nói sợ anh lại cười.” Đôi tay lo lắng xoa bóp, cô có nên hay không nói ra lời trong tim, để cho anh biết tấm lòng của cô?

“Sẽ không, tôi cũng không phải người dễ dàng bị chọc cười như vậy, cô hãy nói đi!”

“Thật ra thì. . . . . Ngày đó sau khi ăn tối với anh cảm giác rất tốt, tôi vẫn nhớ ở trong lòng.” Cô không biết lời này có phải hay không gọi là tỏ tình, nhưng tâm trạng của cô giống như một con sóng lặn tẩn, ở trong tim cô không ngừng rung động .

Nghe vậy, Thượng Quan Sùng Tự nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, khiến tầm mắt hai người đối diện nhau. (mình xin phép đổi cách xưng hô từ bây giờ)

“Thật ra thì. . . . . Ngày đó khi nghe em kể những câu chuyện cười kia tôi cũng có cảm giác rất tốt, tôi vẫn nhớ ở trong lòng.” Hần nói lại câu của cô, chỉ sửa đi mấy chữ. Hần muốn để cho cô biết, trong lòng của hắn cũng có suy nghĩ giống như cô.

Nghe những lời này của anh, vốn trong lòng của cô, không khí trầm lắng nặng nề, như một đóa hoa sắp khô héo, tất cả đều sống lại.

“Công việc cùng chuyện nhà, cơ hồ chiếm đoạt hơn nửa thời gian cuộc sống của anh, thời còn là học sinh vì việc học, vì muốn có thành tích tốt, mọi người trong nhà tất cả đều kỳ vọng vào anh, không nói đối em, đối với phụ nữ, anh không có một chút hiểu biết nào, anh thậm chí đến bây giờ cũng không biết nên làm sao để mở miệng nói cho em ba cái chữ kia!” Đôi tay để ở trong túi, anh như có điều suy nghĩ, chỉ là trên mặt vẫn mỉm cười.

Ba chữ? Là anh yêu em sao?

Không, không thể nào! Mới biết nhau không bao lâu, anh đã muốn tỏ tình sao?

Có phải hay không anh không có kinh nghiệm nên cho rằng cần phải nói ba cái chữ kia, mới bày tỏ quyết tâm yêu một người? Chỉ là cô không vội a, tình cảm từ từ bồi dưỡng, cô không có cường bách anh nhất định phải hứa hẹn điều gì.

“Em nghĩ nếu anh muốn biết tâm ý của đối phương, anh vẫn nên nói ra ba chữ kia.”

Hách Nhạc Đế luống cuống nghĩ một đằng nói một nẻo. Không phải chứ, ở vườn hoa nhỏ của bệnh viện? Nơi này không khí không tốt, ánh đèn không đẹp, bốn phía đều là những tiếng ho than thở bệnh hoạn, tỏ tình ở chỗ này có phải hay không quá qua loa?

“Anh muốn nói với em là, là. . . . .”

“Không biết em có tin lời anh hay không. . . . .”

“Em cực kỳ ngọt!”

“Đây thực sự là cảm giác của anh ” Sóng lưng của cô thẳng đứng, hai mắt tỏa sáng, “Đợi chút, anh mới vừa nói cái gì?”

Nhìn phản ứng kịch liệt của cô, Thượng Quan Sùng Tự còn tưởng rằng mình phạm vào điều kiêng kỵ gì.

“Anh không biết phải ca ngợi phụ nữ như thế nào, ý của anh là đáng đáp của em rất ngọt, vốn là anh muốn nói em đáng đáp rất đẹp, chỉ là cái từ này quá phổ biến cũng quá tục khí, hơn nữa khi em cười lên, thật rất giống quả dâu tây bọc đường, không biết anh hình dung như vậy, có phải quá đáng quá hay không ?” Hắc chưa từng nghiêm túc đánh giá một cô gái, hắc sợ hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Uh, nguyên lai là muốn khen cô, hại cô hiểu lầm, còn tưởng rằng anh muốn nói i love you, hại cô cao hứng xuống.

Chỉ là, nói cô rất ngọt, cảm giác cũng khá tốt! Còn nói cô giống như quả dâu tây bọc đường, thật không biết anh học được ở đâu, trong phim thần tượng cũng không có những câu này.

Lúc này, điện thoại Thượng Quan Sùng Tự vang lên, là Nguyễn Phiêu Bình gọi tới.

Bà nói với hắc đã lâu không gặp mẹ lớn, có rất nhiều lời muốn tán gẫu, còn muốn đi chỗ khác ngồi một chút, muốn hai người bọn họ về trước.

“Mẹ anh gọi tới? Có hay không nói thím. . . . . Không, kết quả kiểm tra của mẹ lớn anh có tốt hay không?”

“Bác sĩ nói tình hình của mẹ lớn coi như đã ổn định, trước mắt phương pháp hữu hiệu nhất, chỉ có thể lấy thuốc khống chế. Tối nay, mẹ anh muốn cùng mẹ lớn ôn chuyện, hơn nữa ngàn giao phó, vạn dặn dò, muốn anh khoản đãi em thật tốt.” Hắc nói xong rất thận trọng, “Mẹ anh còn nói, nếu không phải là em kéo mẹ lớn lại, nói không chừng hai chị em họ đến bây giờ cũng còn không có biện pháp đoàn viên, em bây giờ là đại công thần, muốn anh vô luận như thế nào cũng phải báo đáp em.”

“Cảm ơn em?” Hách Nhạc Đế rất ngạc nhiên.

“Không sai, cho nên lúc này, anh trân trọng muốn mời Hách Nhạc Đế tiểu thư, tối nay đến nhà hát quốc gia thưởng thức dàn nhạc giao hưởng Berlin biểu diễn, không biết có cái vinh hạnh này hay không?”

” Dàn nhạc giao hưởng Berlin?” Oa cô kêu lên một tiếng.“Vé của buổi biểu diễn này cực kỳ khó mua, cũng cực kỳ đắt tiền!”

“Rất may mắn, anh vừa cặn có hai tấm vé quý, chỗ ngồi lại rất tốt.” Hắc tìm trong túi áo, lấy ra hai tấm vé vip. Vốn là muốn dẫn mẹ của hắc đi thưởng thức, nhưng việc đòi khó liệu, mẹ lớn xuất hiện, khiến mẹ vui vẻ đến nỗi bỏ qua cơ hội quý giá như vậy.

Trái lại , lại tạo cơ hội cho hắc và cô ở bên nhau.

Hách Nhạc Đế vui vô cùng, không khỏi than thở ông trời đối cô quá tốt.

Từ khi vừa mới bắt đầu gặp nhau, càng về sau cơ hồ giống như là bị sét đánh trúng liên tục giành giải nhất, bởi vì thầy Cấp không rảnh, cho nên nhờ cô đưa thím Yến tới bệnh viện xem bệnh, tất cả quá trình, cũng khiến cho cô cảm thấy “Duyên phận” thật là một điều bí ẩn của cuộc sống.

Trong nhà hát Quốc gia, đã không còn chỗ trống.

Có lẽ tìm được mẹ lớn thất lạc đã lâu đã giúp Thượng Quan Sùng Tự bỏ đi một khối đá lớn trong lòng, tâm tình của hắn tối nay có vẻ cực kỳ sáng sủa.

“Hôm nay có khúc Haydn Symphony No 86 ‘ bản giao hưởng định mệnh’ và bản giao hưởng của Richard Strauss Heldenleben ‘cuộc đời của người anh hùng’. . . . .” Hắn giới thiệu cho Hách Nhạc Đế các tiết mục tối nay, lại phát hiện cô đang rất hứng thú, không ngừng ủa vào đám đông.

“Thật không nghĩ tới, Đài Loan tiêu chuẩn sống ngày càng cao, em không tin bọn họ nghe mà hiểu được.” Vì nói quá lớn tiếng, khiến cho những người xung quanh đều quàng ánh mắt về phía cô.

Ngay vào lúc này, có hai vợ chồng trung niên từ trước mặt bọn họ đi qua, nghe cô nói lời này, bọn họ mặc dù chỉ có quan hệ sơ sơ với gia tộc Thượng Quan, thế nhưng bốn con mắt vẫn bắn thẳng tới đây, khiến cho Thượng Quan Sùng Tự cảm giác có áp lực.

“Thượng Quan tổng giám đốc, đã lâu không gặp, vị này là. . . . .”

Thượng Quan Sùng Tự không e dè, cũng không để ý những lời cô vừa nói có thể hay không khiến hắn mất thể diện, cánh tay rất tự nhiên liền hướng trên eo của cô kéo đi.

“Họ là. . . . .” Hách Nhạc Đế xấu hổ kêu lên.

Hắn hướng cô nháy mắt mấy cái, muốn cô đừng lên tiếng, cứ để cho hắn xử lý.“Cô ấy là bạn gái của tôi, Nhạc Đế, vị này là Đồng Sự Trưởng của ngân hàng Thịnh Thái, vị có khí chất nữ sĩ bên cạnh này, là phu nhân của ông.”

Thượng Quan Sùng Tự biểu hiện rất thông dong tự tại.

“Xin chào hai vị, tôi tên là Hách Nhạc Đế, rất nhiều người nhầm thành Hách Nhạc Dịch, may mà tôi không phải họ Tiền, bằng không tôi thật sự sợ ông nội tôi đặt tên là Tiền Quý, tên này rất khó nghe, mọi người thấy có phải hay không?”

Cô nói xong ba người kia cũng không có phản ứng lại.

Thượng Quan Sùng Tự cổ họng có chút khô ho nhẹ hai tiếng. Xem ra sau này hắn còn phải dạy cô nhiều rồi, trong một số trường hợp, không nên kể những câu chuyện cười vô vị như vậy .

“Ách. . . . . Không buồn cười có đúng hay không? Vậy tôi sẽ kể tiếp một câu chuyện khác. . . . .”

Thượng Quan Sùng Tự len lén lôi kéo áo của cô, ám hiệu cô dừng lại, đừng mở miệng nữa.

“Bằng Đồng Sự Trưởng, chúng tôi không phiền nhả hứng của hai người nữa !” Hắn vội vã cáo từ lôi cô đến chỗ ngồi, dặn dò nói: “Bọn họ đã có tuổi rồi, kể cái loại chuyện cười đó bọn họ nghe không hiểu đâu, về sau, nếu gặp trường hợp này, chỉ cần mỉm cười, gạt đầu, nhiều lắm thì nói xin chào, như vậy là được rồi.”

“Nhưng những phụ huynh của vườn trẻ tới đón con, đều muốn cùng em nói chuyện phiếm, có một lần tán gẫu thậm chí quên thời gian tan học. Có một lần, toàn bộ các bạn nhỏ trong vườn trẻ đã về hết, cũng chỉ còn lại có em và vị phụ huynh kia, nếu không phải là con của họ nhắc nhở, bọn em cũng không biết đã hàn huyên lâu như vậy.”

“Xem ra, công việc em làm bây giờ rất tốt, có rất nhiều người quý em sao?” Nói hay như vậy, lại cười ngọt ngào như vậy, không hấp dẫn người ta mới là lạ.

“Vâng, cũng không tệ lắm á..., mọi người chỉ cần nhìn thấy em là liền vui vẻ, không giống như cô giáo ngoại tịch Mỹ Kỳ trong vườn trẻ, các bạn nhỏ đều không thích cùng cô ấy ở một chỗ, bởi vì ấy a. . . . .” Hách Nhạc Đế suy nghĩ một chút, đây là cô đang đi nói xấu người ta rồi còn gì.“Thôi, em vẫn không nên nói chuyện cô chơi thần công xếp gỗ ra, tránh cho. . . . .”

“Thần công xếp gỗ?” Hắn nghe ra chữ mấu chốt.

“Nguy rồi!” Đã bảo không nói, tại sao lại lỡ lời rồi?

“Anh rất tò mò, em mau nói đi.”

“Vậy anh đảm bảo sẽ không nói cho ai biết đi!” Nhất cử nhất động của cô đều không khác gì một đứa trẻ.

Thượng Quan Sùng Tự cũng theo cô chơi tiếp. “Tất nhiên rồi!”

“Vậy chúng ta ngoắc ngoắc tay, còn phải đóng con dấu.” Cô đưa ra ngón út, muốn anh thề.v

“Ồ chỗ này?”

“Có cái gì không thể?” Không đợi anh đáp lại, cô đã bắt anh nâng ngón út lên ngoắc ngoắc, còn chủ động giúp anh đem tờ quảng cáo che đi, sau đó thần thần bí bí ghé vào lỗ tai anh nói: “Em nói cho anh biết, thần công xếp gỗ chính là cô ấy cầm miếng gỗ đồ chơi ném các bạn nhỏ, chỉ là cô ấy hơi mập, động tác rất chậm, miếng gỗ còn chưa có ném ra ngoài, người bạn nhỏ kia đã mau tránh ra rồi, cho nên cơ hội thành công của cô ấy không tới 1%, ha ha ha!”

Chuyện này cũng không có gì đáng buồn cười, nhưng nhìn động tác, cử chỉ, điệu bộ của cô, cũng coi như thu hồi được giá vé rồi.

Đã rất lâu rồi hần mới có cảm giác vui vẻ như vậy. Ở trên thương trường, hần là năng lực trác tuyệt, là một tổng giám đốc trẻ tuổi tài cao; ở nhà, hần là bị cha mẹ ký thác kỳ vọng cao, là một người con ngoan; trong thế giới của hần, giống như là một cái lồng sắt được chế tạo riêng cho hần, giam cầm cử động của hần, chỉ có máu trong cơ thể là còn tự do hoạt động.

Chẳng bao lâu sau, máu của hần như được tiêm thêm một loại sức sống mới, chỉ cần nghe tiếng cười của cô, tế bào toàn thân cũng nhảy lên, nhìn nét mặt của cô, lực phủ ngũ tạng cũng sống dậy, tim của hần liền giống bị cô mang theo đám mây, giống như ở nóc tòa nhà cao nhất thế giới ngắm mây mù xung quanh, cô luôn khiến hần vui vẻ, chỉ cần có cô ở bên người, không cần ngàn vạn ngôn ngữ, không cần kích tình xúc động, tâm tình giống như một con chim bồ câu trắng đang bay lên trời xanh vậy, niềm nở tự đắc như vậy.

Cùng cảm thấy như vậy, trong lòng Hách Nhạc Đế cũng cảm thấy có thể ở bên cạnh Thượng Quan Sùng Tự, tầm nhìn càng trở nên mở rộng hơn so với trước kia.

Có thể tới đây nghe dàn nhạc giao hưởng Berlin, thật là khiến con người ta trở nên hưng phấn, còn có thể ngồi vào chỗ ngồi giá đến một hai vạn đồng, cô càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trước đây cô đã được nghe danh tiếng của ban nhạc giao hưởng này, lúc ấy cô đã rất muốn đến thưởng thức, nhưng giá vé lại quá đắt nhất là lại chỗ ngồi tốt như vậy, cộng thêm tình cảnh của cô bây giờ, thanh liêm, túi trống trơn, tiền mà cô vất vả dành dụm được cũng bị lừa sạch.

Cô cảm thấy mình thật may mắn hơn bao giờ hết, nhất là có thể cùng anh ngồi ở chỗ này, trong lòng không ngừng rung động. Cô thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn anh, mà anh cũng tùm tùm nhìn lại, cái loại tâm hồn cùng trao đổi đó, khiến cho lòng của cô sung sướng dư thừa.

Khi ban nhạc giao hưởng đã diễn được 1/3 thì cô cảm thấy tay phải của mình, có cái gì đó đụng vào.

Cô quay mặt qua, phát giác Thượng Quan Sùng Tự vội vàng rút tay về, sờ sờ lỗ mũi, giống như đang rất chuyên tâm ở lắng nghe, một lát sau, đầu ngón tay út tay phải lại cảm thấy đã cảm giác có cái gì đó chạm vào, lúc này mới phát hiện ra anh đang sờ tay của cô..

Thiệt là, muốn nắm lấy tay của cô thì nắm đi, nhìn anh co quắp thành như vậy, lập tức trở lại vị trí cũ, giả vờ sờ sờ lỗ mũi, thanh thanh cổ họng, quả thật giống như là người học nghề, thật không dám tưởng tượng đàn ông ưu tú như vậy, nói chuyện yêu đương lại giống như sinh trung học một loại thanh thuần.

Người không biết chuyện, nhìn bề ngoài của anh, còn tưởng rằng anh là cao thủ tình trường. Chỉ là, nghĩ muốn nắm tay cô, cũng không biết phải làm như thế nào, lại có sức hấp dẫn mê người không nói ra được.

Khi anh lần thứ ba đem tay lạng lẽ đưa tới thì cô đổi khách làm chủ, đem tay của anh bắt được. Thượng Quan Sùng Tự cả kinh, phát hiện ra hành động buồn cười của mình, không khỏi bật ra nụ cười, lấy ra sự kiên quyết của đàn ông, bàn tay nắm thật chặt, đem bàn tay ăm ắp của cô ôm trọn ở trong lòng bàn tay. (chep, mới gặp mặt có hai lần)

Đúng rồi, như vậy là được rồi!

Hách Nhạc Đế thâm ở trong lòng không ngừng ủng hộ anh cố gắng lên, anh càng chủ động, cô lại càng khẳng định mình ở trong lòng của anh có một tầm quan trọng nhất định.

Ánh trăng trên bầu trời như lưỡi liềm, gió đêm không ngừng thổi tới thật thoải mái.

Trải qua gần ba tiếng của buổi biểu diễn, Hách Nhạc Đế vẫn không cách nào từ bỏ hứng thú, vẫn không ngừng lắng nghe theo giai điệu.

Trong miệng cô vừa ngân nga giai điệu của bản nhạc “Cuộc đời của một người anh hùng”, một bên vừa đi vừa nhún nhảy.

“A a a a a a . . . . .” Cô ngân nga theo nhịp, nhẹ nhàng múa.

“Cẩn thận một chút, em đi giày cao gót, như vậy chân rất dễ dàng bị trật.” Thật giống như một đứa bé, hần không khỏi lắc đầu một cái.

“Thì ra chỉ cần nghe bản hòa âm như vậy, lại có thể khiến lòng của tình trở nên sung sướng như vậy a! Ôi. . . . .” Quả thật là một câu thành sấm, Thượng Quan Sùng Tự lời vừa mới dứt, chân Hách Nhạc Đế liền bị trật.

“Không phải đã nói với em đi giày cao gót không nên chạy nhảy như vậy, em xem em. . . . .” Quan tâm lớn hơn chỉ trích, nhìn mặt cô nhú lại vì đau, hần không đành lòng trách móc nặng nề, liền đỡ cô đến một bên trên thềm đá ngồi xuống.

Mắt cá chân trắng như tuyết của cô đã bị sưng đỏ, nhưng cô cố cắn môi mình lại, không để ỉnh đau kêu thành tiếng.

“Đau không? Anh xem vết thương cũng không nhẹ đâu.” Hần không dám quá thô lỗ, lòng bàn tay nhẹ nhàng nâng chân của cô lên, cẩn thận xoa lấy.

“Không, không sao, cũng may, đợi chút, bên kia không nên đứng.” Trong miệng nói cũng may, nhưng chân mày nhíu lên lại tiết lộ chân tướng.

Cô không muốn khiến cho anh lo lắng, sợ cô nói đau, anh sẽ lập tức gọi xe cứu thương.

Đến lúc đó, không mất mặt chết, chỉ bị trật mắt cá chân liền gọi xe cứu thương, không bị người ta cười chết mới là lạ.

“Có thể tự đi được không?” Anh lại hỏi.

“Để, để em thử xem.” Nhất định phải đi được, bằng không, anh sẽ càng lo lắng hơn.

Ai biết vừa đứng lên, một cổ đau nhức từ mắt cá chân chạy đến đỉnh đầu, làm cô đứng không tới ba giây, lập tức lại ngồi xuống.

“Chờ thêm một chút nữa nha!” Mẹ ơi, đau quá đi mất!

Kết quả một phút. . . . . Năm phút đồng hồ. . . . . Mười phút đã qua

Mọi người tại cửa đại sảnh nhà hát Quốc Gia đều đã đi hết chỉ còn lại hai ba người lao công đang thu dọn, lại nghe được Hách Nhạc Đế nói: “Có thể, chờ thêm chút nữa được không?”

“Nếu chờ thêm chút nữa, thì trời đã sáng rồi.” Thượng Quan Sùng Tự đột nhiên ngồi xổm trước mặt cô, lưng đưa về phía.“Em lên đi.”

“Lên làm gì?”

“Anh công em về! Nếu chờ thêm một chút nữa, anh nghĩ chúng ta có thể mua lều ở chỗ này đóng quân dã ngoại rồi.”

“Anh muốn công em? !” Con người tựa như bóng đèn Filip, sáng rực rỡ lên.

“Cái này thì có cái vấn đề gì, em cùng lắm cũng chỉ có 50 cân mà thôi.” Chỉ nhìn qua, không biết có chính xác hay không.

“Thật quá đáng, em không có nặng như vậy, em chỉ có 49 cân rưỡi thôi.” Nói đến cân nặng, phụ nữ luôn luôn tính toán chi li, một hai lạng cũng phải chính xác.

” Được rồi 49 cân rưỡi, lên đây đi, không thành vấn đề.”

Được Thượng Quan Sùng Tự ân cần thuyết phục, Hách Nhạc Đế không thể làm gì khác hơn là cung kính không bằng tuân mệnh.

Cô cố hết sức trèo lên trên lưng hắn, mới giật mình lưng của anh lại rộng rãi như vậy, thật thoải mái.

Đợi khi tay cô quàng vào cổ anh, Thượng Quan Sùng Tự từ từ đứng thẳng lên.

Chỉ thấy anh giống như đang chịu một áp lực rất nặng.

“Anh, anh còn tốt đó chứ?” Trái tim đập thành thịch, có phải hay không gần đây không biết tiết chế, thể trọng tăng lên cũng không biết.

“Em. . . . . em có nói dối cân nặng không đó!”

“Thật rất nặng sao?” Trời ạ! Cô thể về sau Phan Đình có tìm cô đi ăn lẩu cay, cô nhất định chết cũng không đi.

Ai biết Thượng Quan Sùng Tự lập tức đổi sắc mặt nhẹ nhõm. “Đùa em thôi, em nhẹ như yến.”

Haz, thì ra vừa rồi cái vẻ mặt cật lực kia, tất cả đều là giả vờ!

Thật không nghĩ tới khối cọc gỗ này đã từ từ biết nói đùa, còn biết giỡn cô như thế nào. Ha ha, đùa giỡn rất được, cô rất vui vì bị trêu ghẹo.

Anh chậm rãi bước đi, mặt của cô nhẹ nhàng dán lên lưng của anh, tay của cô xách lấy giày cao gót, thật là một cảnh tượng đẹp nha .

“Thượng Quan tiên sinh. . . . .”

“Đợi chút, em gọi anh là Sùng Tự đi!” cách xưng hô kia khiến người nghe cảm thấy xa lạ, hắn nghe được cảm thấy không thoải mái.

“Sùng Tự? Hình như là hỏi người ta ‘ đang làm ’ công việc gì.”

“Nhạc Đế, tên của anh mà em cũng có thể làm cho nó lạnh như thế, má ơi, em thật là không có chỗ nào không lạnh?” Hắn phát giác cô thật đi thi đối được, sức tưởng tượng phong phú, thật thích hợp đi với công việc dẫn dắt những bạn nhỏ kia.

Hắn công cô, cảm giác trên lưng đang gánh vác một cỗ ngọt ngào. Thật ra, lần đầu tiên gặp mặt thì hắn cảm thấy được cô gái này cũng không tồi, suy nghĩ của cô giống như nữ chính trong Thủy Bình Kinh Ngự, yêu Thiên Mã Hành Không, rất có ý thức làm việc, luôn lạc quan yêu đời, là một người rất đặc biệt.

Mà phần đặc biệt này, khi lần thứ hai gặp mặt thì càng in sâu trong đầu của hắn.

Một ngày kia, thân thể và tâm của hắn đều mệt, anh trai thì lại gây sự, cộng thêm công việc không được thuận lợi, khiến cho lòng hắn không khỏi mệt mỏi, nhưng hắn vẫn kiên trì đến nơi hẹn, không nghĩ người xuất hiện thật sự là cô.

Cô sáng sủa, quét đi sầu lo của hắn; cô hoạt bát, đá đi mệt mỏi của hắn; cô kể chuyện cười rất lạnh rất lạnh, nhưng lại đem tim của hắn hong được rất nóng rất nóng. Cô giống như thiên sứ, đem đi cuộc sống xám xịt lạnh như băng của hắn, giống như tiên nữ dùng sắc thái biểu cảm của mình, dẫn hắn đi vào cảnh giới vẻ đẹp của cô.

Mà thiên sứ đó giờ phút này đang ở trên lưng của hắn, ôm sòm kể những câu chuyện cười không buồn cười chút nào, nhưng từ trong miệng cô nói ra lại buồn cười như vậy, chỉ là, bỗng nhiên âm thanh dừng lại?

Hắn nghe thấy tiếng hít thở đều đều trên tai, cô giống như ở trong lòng mẹ, mút lấy ngón tay cái yên ổn mà ngủ. Hắn công cô đến trên xe, cẩn thận đặt cô ngồi ở ghế trước, cài tốt dây an toàn, nhưng không nghĩ muốn đưa cô trở về, cho dù hắn biết gọi ẹ lớn là có thể biết được chỗ ở của cô, nhưng trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh một tâm tư riêng.

Cuối cùng lý trí đánh bại kích động, hắn lấy điện thoại của cô, lại không có người nhận, đang khi hắn vui vẻ chuẩn bị cắt điện thoại, đột nhiên, điện thoại lại thông rồi.

“Alo, mẹ lớn, mẹ còn chưa ngủ sao?”

Thanh âm thím Yến nghe rất vui vẻ, ân ân oán oán trong nhà, sau một hồi nói chuyện, lòng của bà đã nhẹ bớt được phần nào.

“Ta hiện tại đang cùng ở một chỗ với ba mẹ con.” Nói xong, đột nhiên phát hiện cái gì, bà hỏi tiếp: “Nhạc Đế cùng ở một chỗ với con có phải hay không, mẹ con nói với ta các con đi nghe nhạc, có phải hay không?”

“Vâng.”

“Vậy làm phiền con đưa nó đến đây, ta với nó cùng nhau trở về.”

Nghe xong câu này lòng hắn không khỏi như đưa đám, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng qua đêm với người phụ nữ nào, rất muốn tiến đến bước này, coi như không làm ra cái gì, chỉ cần cảm thụ không khí ngọt ngào thôi cũng tốt, ai biết. . . . . ai!

“Con biết rồi, con sẽ đưa cô ấy trở về.”

Ấn xuống di động, nhìn Hách Nhạc Đế đang ngủ say trong xe, hắn không nhịn được trên gương mặt mềm mại của cô hạ xuống, sau đó vội vàng đè nén xuống hormone phái nam quấy phá, lái xe đến nhà của cha mẹ mình.

7. Chương 7

Thân thể thực sự của thím Yến, hôm nay đã được công bố.

Thật ra thì, ở bên trong nhà trọ Ma Tước, chú Ứng, dì Vũ cùng thầy Cáp những trưởng bối này, đã sớm biết thím Yến là đại phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn nội y ‘ Bên trong ta đẹp nhất’. Ban đầu là bởi vì con trai không ra gì, cộng thêm cho là bị xa lánh tâm tính nổi loạn, bà mới có thể dứt khoát kiên quyết rời nhà trốn đi, trần trọc lưu lạc tới nơi này.

Lúc ấy bởi vì đi rất vội vàng, trên người không có đồng nào, chỉ có thể lựa chọn một nhà trọ nhỏ bên ngoài không có vẻ gì thu hút này, mà chú Ứng cũng biết được hoàn cảnh của bà, liền không thu tiền mướn, muốn bà trước an tâm ở lại đây.

Vì báo ân, bà liền nhận nhiệm vụ nấu ăn cho nhà trọ, tinh thông món ăn Nam Bắc, thỏa mãn mỗi cái miệng khó tính, lại cầm chặt hơn trái tim của thầy Cáp, bởi vì những món ăn bà nấu đều mang đậm hương vị quê hương ông, không khỏi khiến cho ông nhớ đến quê hương của mình, cũng nhớ tới người vợ đã chết.

Cũng là bởi vì một đoạn tình nghĩa như vậy, phổ ra giữa hai người một đoạn tình duyên hoàng hôn. Vậy mà, trên danh nghĩa thím Yến vẫn là vợ của Thượng Quan Diên Nho, cho nên đối với ân tình này của Thầy Cáp, chỉ có thể vĩnh viễn để trong đáy lòng.

Sau khi suy tính cẩn thận, mấy ngày sau, thím Yến rút cuộc đáp ứng trở lại Thượng Quan gia. Sáng sớm, bầu trời mưa phùn, Thượng Quan Sùng Tự dưới chỉ thị của cha mẹ, đã đứng chờ ở trước cửa nhà trọ Ma Tước, chuẩn bị đón thím Yến trở về nhà.

Vừa ra đến trước cửa, chú Ứng, dì Vũ, chị Oanh một đoàn người lưu luyến chia tay, ngay cả Tiểu Ô Nha rất ít khi xuất hiện vào buổi sáng, cũng mắt nhắm mắt mở mơ màng ra trước đại sảnh để tiễn người.

Phan Đình cùng Ngải Chi Duy theo Hách Nhạc Đế, một mặt muốn đưa tiễn thím Yến, mặt khác, họ muốn tận mắt thấy Thượng Quan Sùng Tự, nhìn hắn có phải hay không so với trên ti vi còn đẹp trai, cao lớn hơn.

Hôm nay Thượng Quan Sùng Tự, mặc quần dài màu nâu nhạt kết hợp với một cái áo len màu xám tro trước áo còn có trang trí hình con cừu nhỏ, toàn thân phối hợp toát ra phong cách giản dị, thỏa mái.

“Mẹ lớn, con tới đón mẹ về.”

Nhưng mà, đại sảnh nhà trọ Ma Tước tràn đầy là người, lại duy chỉ có không thấy bóng dáng thầy Cáp.

“Thím Yến, thầy Cáp còn chưa có xuống, có muốn cháu đi lên lầu gọi ông ấy không?” Chị Oanh không muốn làm cho thím Yến có tiếc nuối, xưng phong nhận việc muốn đáp cây cầu lương duyên kia.

Dì Vũ kéo cô đến một bên, nói: “Tính khí thầy Cáp người còn không biết sao? Hẳn không thích nhất loại này không khí ly biệt này, hơn nữa người này lại là người trong lòng của hắn, cho nên hẳn thấy cũng không muốn thấy.”

“Nhưng là. . . . .”

“Chuyện của Lão Nhan Gia không phải là chuyện mà thể hệ trẻ các người có thể hiểu, người không cần phải trông nom, bọn họ tự có cách giải quyết.” Dì Vũ nói xong, đi tới trước mặt thím Yến, “Hãy bảo trọng, về sau có rảnh rồi hãy thường xuyên trở lại, tôi còn muốn giúp thím làm mặt nạ dưỡng da, như vậy mới không biến thành thiếu phụ lớn tuổi.”

“Cảm ơn, ta biết rồi.”

Sau khi hướng mọi người chào hỏi xong, thím Yến được Thượng Quan Sùng Tự cùng Hách Nhạc Đế nâng đỡ chuẩn bị bước lên xe thì Thượng Quan Sùng Tự đột nhiên nói với Hách Nhạc Đế: “Em cũng lên xe đi!”

“Lên xe?”

“Hôm nay mẹ lớn trở về cả nhà anh đều đoàn tụ, cho nên cả nhà anh định đến biệt thự Ôn Tuyền để tụ họp, anh hi vọng em có thể ở bên cạnh anh, với lại có em ở đây, mẹ lớn cũng sẽ tương đối vui vẻ.” Hình như là học sinh trung học năm nhất lần đầu tiên cùng nữ sinh ước hẹn, còn nghe ra được giọng ngượng ngùng.

Hách Nhạc Đế sững sốt. Làm sao lại muốn cô cùng người nhà của anh đi biệt thự Ôn Tuyền ăn cơm, đây không phải là rất quái lạ sao? Bình thường bạn trai muốn đem bạn gái giới thiệu cho người nhà, không phải quan hệ của hai người đã phải đến một trình độ nhất định sao, hiện tại anh yêu cầu như vậy, đến tột cùng có nên đáp ứng anh hay không?

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, lên xe đi!” Nhìn cô lại đi vào cũi thần tiên, Thượng Quan Sùng Tự liền tự mình làm chủ.

Bởi vì thím Yến có mấy người bà con xa, vừa nghe được có tin tức của bà, cũng liền tìm đến, tính toán cùng bà gặp mặt, ôn chuyện. Vì vậy, Thượng Quan Sùng Tự sau khi đưa mẹ lớn về chỗ cha mẹ, liền dẫn theo Hách Nhạc Đế đi trước đến biệt thự Ôn Tuyền, hưởng thụ một chút thế giới riêng của hai người.

Khói mù lượn lờ, càng đến gần phương hướng Ôn Tuyền, theo hai bên đường cống thoát nước, bay theo làn khói, bay vào bên trong xe, vào trong lỗ mũi Hách Nhạc Đế .

“Nơi này mùi lưu hoàng nặng nề nha!”

“Đúng vậy, ở ngay phía trước, sắp đến rồi.”

“Làm sao lại mua phòng ốc ở chỗ này?” Lại còn là biệt thự, thật là xa hoa đó!

“Cũng đừng cho là anh ham hưởng thụ, yêu thích xa hoa, mua biệt thự này, chủ yếu nhất là do mẹ anh thân thể không tốt, phong thấp đặc biệt nghiêm trọng, vì để cho bà buông lỏng, cho nên mới mua biệt thự gần Ôn Tuyền này, để cho bà có thể tránh miễn tàu xe mệt nhọc, ở nhà là có thể ngâm được ôn tuyền, loại trừ khí lạnh trong cơ thể.”

Hách Nhạc Đế cảm động đến muốn khóc rồi, cô thường cùng chị em nói chuyện phiếm, luôn cho là những phú gia công tử này đối với trưởng bối cũng không quá quan tâm hiếu thuận, bởi vì thời gian bọn họ tán gái chơi đùa cũng không đủ, ở đâu ra thời gian mà giữ đạo tận hiếu.

“Anh hiếu thuận như vậy, tâm đều ở trên người cha mẹ, nhưng anh lại không đem chính mình chăm sóc tốt.” Sau khi biết anh, Hách Nhạc Đế phát giác anh vừa lo sự nghiệp lại lo gánh vác gia đình, lại không quan tâm đến bản thân mình.

“Anh còn trẻ tuổi, phương diện thể lực cùng tinh thần đều ở trạng thái vô cùng tốt, em không phải thay anh lo lắng. Huống chi, anh có thể có ngày hôm nay là do cha mẹ anh cho, anh đối tốt với bọn họ cũng là việc nên làm.”

Hách Nhạc Đế không ủng hộ những lời này, mấy ngày nay, cô có cùng thím Yến tán gẫu, hiểu rõ tình huống thực tế cũng không phải là như thế.

”Em không cho là như vậy. Nghe thím Yến nói, thời điểm anh còn nhỏ cũng rất cố gắng, biết mẹ mình chỉ là vợ bé, vì không muốn làm cho người ta xem thường, cho nên mọi việc cũng làm được so với người anh cùng cha khác mẹ còn tốt hơn. Thím Yến còn nói, anh mọi thứ so với anh trai anh đều giỏi hơn, lại ngoan lại nghe lời, sau khi lớn lên, cha anh biết con lớn nhất không đáng tin, mới không thể không để cho anh tiếp quản vị trí của anh trai, là do anh trai anh không có bản lĩnh, chứ không phải cha anh cam tâm tình nguyện cho anh. Cô có lời cứ nói, thẳng thắn thẳng thắn, cũng không để ý nói những lời này sẽ khiến anh suy nghĩ thế nào.

“Xem ra mẹ lớn nói với em không ít.”

“Trước đây, thường là em trai thì hay có áp lực, nhưng là tại vì anh nha, ngược lại lại làm anh trai có áp lực, thím Yến nói. . . . .” Lời nói đến một nửa, tự động cách âm.

“Nói tiếp đi! Anh cũng không kiêng kỵ gì.”

” Thím Yến nói, con trai bà chính là mọi thứ không bằng anh, mới có thể tự giận mình, khắp nơi đánh nhau gây chuyện, bà chính là không chịu nổi con trai bà khăng khăng một mực, biết sai không thay đổi, mới không mặt mũi lưu lại trong nhà, lưu lạc đến nhà trọ Ma Tước.” Hách Nhạc Đế vội thay hần bất bình dùm.“Mình không lo học còn đổ lỗi này nọ, thứ người như thế em rất xem thường.”

“Anh trai anh cũng rất đáng thương, anh đã từng cố gắng giúp anh ấy, nhưng anh ấy lại cho là anh đang bỏ thối, cộng thêm anh ấy cho là anh ấy mới là người thừa kế chân chính sự nghiệp của cha anh, mà cha anh lại đem sự nghiệp giao cho anh, vì vậy tâm tính của anh ấy lại càng tới càng không thể thẳng bằng.” Hần xúc động thật lâu.

“Người đáng thương phải có nơi ghê tởm, như loại người này, ai dám đem sự nghiệp giao cho anh ta, cũng không phải là đầu óc bã đậu, nếu để cho em có cơ hội đụng phải anh ta, em tuyệt đối cấp cho anh ta một bài học, để cho anh ta biết, có một người em trai tốt như vậy, là một chuyện hạnh phúc đường nào.” Hách Nhạc Đế đồng dạng nói xong, đầy lòng căm phẫn.

“Có một người hiểu lòng của anh như vậy, anh cũng vậy rất hạnh phúc a!” Ánh mắt hần thâm tình nhìn cô, tỏ rõ yêu thương trong đó.

“Hoàn, hoàn hảo á..., bình thường em cũng đối với người bạn nhỏ đó như vậy, người bạn nhỏ mà ngoan, em cũng sẽ yêu thương, chăm sóc bọn họ.” Cô không dám nhìn Thượng Quan Sùng Tự, vô ý thức chơi đùa tay của mình.

“Vậy anh ngoan sao?” Hần không khỏi cũng làm thanh âm con nít, giả bộ đáng yêu.

“Bạn nhỏ mà hiếu thuận với cha mẹ, em đều sẽ mua văn phòng phẩm có hình Hello Kitty làm phần thưởng.”

“Cho nên. . . . . Em cũng sẽ mua Hello Kitty cho anh sao!”

Cô không khỏi bật cười.“Anh đã lớn như vậy, làm sao lại cần thứ đồ chơi này?”

“Anh chỉ muốn một cây bút cùng một quyển sổ viết thư là tốt rồi, cô giáo Hách, em nguyện ý đưa anh sao?”

Cô không hiểu.“Anh cần hai thứ đồ này làm cái gì?”

“Viết thư tình cho em a!”

Hần vừa nói xong, mặt của cô nhanh chóng đỏ lên, giả vờ đưa chai nước suối lên uống.

“Nhỏ, người bạn nhỏ không cho phép trêu đùa cô giáo như vậy.”

“Xem ra, kinh nghiệm yêu đương của cô giáo, cùng người bạn nhỏ một dạng rất kém nha!”

“Anh, anh chuyên tâm lái xe đi!” Cuối cùng cô vô lực chống đỡ, định đem mặt ngó ra cửa sổ xe, nhắm mắt làm ngơ.

Nhìn cô giống như đứa bé giận dỗi, quai hàm trương lên, hấn liền nâng tay của cô lên, ở trên mu bàn tay rơi xuống nụ hôn, tựa hồ hết sức đắm chìm cùng cô ngây thơ nói chuyện với nhau.

Kể từ sau khi cô xuất hiện trong cuộc đời hấn, hấn trở nên trẻ tuổi hơn, tim của hấn cũng như gió tranh, đuổi theo gió, đập lên mây; cùng con chim ca xướng, cùng cầu vồng khiêu vũ, sắc thái sinh động, cuộc sống của hấn như được thêm một luồng gió mới.

Mặt khác, Thượng Quan Diên Nho cùng Nguyễn Phiêu Bình đang ở một nhà hàng nổi danh của Thượng Hải, vì thím Yến tẩy trần, các món ăn trên bàn, đều là các món mà thím Yến thích.

Đoàn người cũng vì bà trở lại Thượng Quan gia một lần nữa mà vui mừng.

Vậy mà, ngồi ở giữa yến tiệc náo nhiệt, lòng của thím Yến vẫn nặng trĩu như cũ.

Con trai của bà Thượng Quan Sùng Hàn, đến nay vẫn không thấy mặt mũi đâu. Nghe nói, hấn chỉ khi thiếu tiền mới phải xuất hiện, bình thường muốn tìm hấn, có thể nói là khó như lên trời.

Thấy bà buồn buồn không vui, Nguyễn Phiêu Bình dĩ nhiên biết bà vì chuyện gì, mặc dù bà hết sức khuyên can, nhưng bà cũng khó mà nói nhiều.

“Chị, cứ mỗi tháng, Sùng Hàn cũng sẽ đến thăm em một lần, để em gọi điện thoại về hỏi một chút, xem nó có về nhà hay không?” Thật ra thì không phải hỏi thăm, căn bản là muốn lấy tiền, nhưng vì không để cho thím Yến khó chịu, bà tự nhiên phải nói tốt đẹp một chút.

“Phiêu Bình, thôi bỏ đi, con trai do chị sinh, chị lại không hiểu nó sao? Em không phải nói cho nó, chị đã sớm đối với nó chết tâm rồi.” Miệng là nói như vậy, nhưng dù sao đi nữa, có thể không nghĩ về nó sao?

“Không sao, em nên gọi về nhà một chút thì hơn.” Nói xong, bà lập tức lấy điện thoại gọi về hỏi quản gia, lại thấy quản gia trả lời hấn thực sự có trở về, “Ông nói cái gì, đại thiếu gia mới vừa trở về?” Quản gia Khang trả lời.

“Đúng vậy, nhưng mà đại thiếu gia về thấy mọi người không có ở đây, đã rời đi rồi.”

“Sùng Hàn có nói, nó trở lại làm cái gì không?”

Khang quản gia: “Không có, chỉ là. . . . . Cậu có đi vào phòng của phu nhân, đi vào được một lúc mới rời đi.”

“Đi vào phòng của tôi?” Bà nhìn Thượng Quan Diên Nho cùng thím Yến.

Đi vào phòng bà làm cái gì, chẳng lẽ. . . . . Là tìm kiếm có thứ gì đáng giá hay không, cầm đi bán hoặc cầm đồ?

” Chú Khang, chú nhanh đi phòng tôi xem một chút, xem tủ quần áo của tôi, tủ đầu giường cùng bàn trang điểm, bất kể nơi nào, cũng kiểm tra qua một chút cho tôi, nhìn xem có phải mất đồ vật gì hay không.”

Cúp điện thoại di động, lòng của ba người đồng thời lạnh xuống, Thượng Quan Sùng Hàn này thật không cứu nổi. . . . .

Đáng thương nhất chính là thím Yến, thật vất vả mới mời được bà trở về, lại càng để cho bà trở nên nát tim đứt ruột.

“Sao ạ, mọi người định qua đêm ở nông trang sao?”

Thượng Quan Sùng Tự vừa nhận được điện thoại của mẹ mình, nói tâm tình mẹ lớn rất vui vẻ muốn ở lại đây, hấn nghe được câu này sau mừng rỡ như điên, cứ như vậy, chẳng phải là để cho hấn có cơ hội có thể cùng Hách Nhạc Đế cùng một chỗ sao?

Chỉ là hấn không biết được là mẹ lớn vừa nghe đến con trai của bà chạy vào phòng của Nguyễn Phiêu Bình trộm đồ, tâm tình xuống thấp quá mức, mà hai người vì sợ bà lại nghĩ quẩn, lại đi vào vết xe đổ bỏ nhà ra đi, hoặc là làm chuyện thương tổn tới chính mình, tính toán cả đêm theo bà.

“Xem ra, thím Yến có thể dung nhập vào nhà anh rất nhanh!”

“Vốn là nên như thế, bà nguyên là người nhà của anh mà.”

Đỗ xe xong, hai người đi ra nhà để xe, đập vào mi mắt là một biệt thự có phong thiết kế như nhà của Nhật Bản.

Một mảng lớn đá cuội bày ra mà thành đình viện, hai bên có hai tảng đá đình đèn, lại có chuông gió trúc hình cá chép treo trên mái hiên, bên tai truyền đến tiếng nước chảy róc rách.

Đi vào đại sảnh, sáng sủa sạch sẽ, mái nhà rất cao, làm cho cả phòng khách xem ra càng thêm rộng rãi thanh tao; sàn nhà được lát đá cẩm thạch được lau chùi sạch sẽ đến sáng bóng, một đèn hình xương rồng treo cao giữa không trung, trong không khí, còn truyền đến nhàn nhạt mùi đàn hương.

“Nơi này có người ở sao?” Người thấy mùi đàn hương kia, tựa hồ có người ở này ở.

Thượng Quan Sùng Tự khẽ mỉm cười, đi về phía phòng bếp một kêu. “Thím Ngô, chúng cháu tới rồi!”

“Thím Ngô?” Quả nhiên có người ở.

Một vị phụ nữ trung niên vẻ mặt tươi cười từ trong phòng bếp đi ra, bà đang mặc tạp dề, tay còn cầm lấy cái xẻng, hiển nhiên là đang chuẩn bị bữa trưa.

“Mọi người đã tới, Sùng Tự nói mọi người sẽ đến nơi vào buổi trưa, cho nên ta từ tối hôm qua bắt đầu, đem canh gà đi hầm từ từ, đợi mọi người tới!” Thím Ngô mặt hiền lành nói.

“Nhạc Đế, đây là thím Ngô, bà ở nhà chúng ta hỗ trợ đã hai mươi năm, trước mắt là đã nghỉ hưu. Hiện tại, bà thỉnh thoảng sẽ đến Ôn Tuyền canh nhà giúp chúng ta quét dọn, hoặc là người nhà của chúng ta tới đây thì mới mời thím tới đây giúp một chuyện.” Hách giới thiệu đơn giản.

“Cái gì giúp một tay? Tới đây hết ăn lại uống. Ta nha, chính là không thể tiếp tục nhàn rồi, liền đợi tại phòng bếp đông lấy lấy, tây sờ sờ.”

Hách Nhạc Đế cảm giác nghe bà nói chuyện thật là thoải mái, dễ nghe, khẩu âm địa phương tương đối nồng đậm.

“Thím Ngô xin chào, cháu tên là Hách Nhạc Đế, chỉ là không phải cái đó ktv Hách Nhạc bar, cháu. . . .” Liếc thấy Thượng Quan Sùng Tự cùng cô nháy mắt, cô vội vã thu miệng. “Cháu lại nói linh tinh rồi, thật không không biết xấu hổ, làm phiền thím rồi.”

“Xin chào, xin chào, hoan nghênh cháu tới, biết cháu tới, trong lòng ta liền rơi xuống tảng đá, hưng phấn đến nỗi nấu đồ ăn cũng cười đấy!”

“Tại sao?”

Thím Ngô chuyển hướng nhìn Thượng Quan Sùng Tự, nói: “Nếu cháu không xuất hiện, ta còn tưởng rằng Sùng Tự bị làm sao, tướng mạo đường đường, lại là một nhân tài, lại chưa từng thấy hấn dẫn một cô bạn gái về, ta nha, cùng mẹ hấn rất là lo lắng, hấn có phải hay không là. . . .”

“Là cái gì?” Hách Nhạc Đế tò mò hỏi.

Thím Ngô cố làm thần bí nói: “Hiện tại rất lưu hành nam sinh yêu nam sinh, cháu không phải không biết?”

“Đồng tính luyến ái?” Hách Nhạc Đế cười cười, thẳng lắc đầu nói: “Sẽ không á..., làm sao có thể, lần trước đi nghe nhạc, cháu không cẩn thận ngủ quên trên lưng anh ấy, anh ấy ôm cháu vào trong xe còn len lén hôn lên mặt cháu đấy, anh ấy thế nào lại là cùng. . . .” Nguy rồi, đây là bí mật giấu ở trong lòng! cô thật là nhanh mồn nhanh miệng mà, bệnh cũ thế nào cũng không đối được đây.

“Hách Nhạc Đế tiểu thư, em thế nhưng giả vờ ngủ? !” A, thật là giả trụ ăn cộp, hấn đến bây giờ mới biết.

“Liền, liền vừa lúc bị anh hôn một cái, không cẩn thận có chút tỉnh lại chứ sao.”

“Em. . . . Thôi, thôi, thím Ngô, thím cứ từ từ, cháu dẫn cô ấy đến phía sau Ôn Tuyền đi lược trứng.” Hách không hề so đo nữa, nói càng nhiều lại càng mất thể diện, đường đường là một người đàn ông mà lại đi hôn trộm, thật là kém!

Thím Ngô nhìn cô dâu mới này một bộ dạng cãi vã thân mật, rất vui mừng cho tương lai của bọn họ.

Cầm 5, 6 quả trứng, hai người từ cửa sau đi ra, tại phía sau biệt thự có một chỗ con suối Ôn Tuyền, các nhà đầu tư vì muốn hấp dẫn khách hàng đặc biệt quy hoạch, cho khách hàng khu biệt thự sử dụng, cho nên bình thường nơi này cơ hồ là dân cư thưa thớt.

Hai người đổi dép lê, xắn cao ống quần, Thượng Quan Sùng Tự lấy ra một thùng gỗ nhỏ, thùng gỗ nhỏ bên trong đựng hai bình rượu hoa mai, hai cái khăn lông, còn có trứng luộc Tiểu Lam Tử.

Vừa đi ra khỏi bên ngoài, hơi nước tràn ngập mọi nơi, hai bên xung quanh như cầu vồng vậy các tảng đá xung quanh được trang trí rất đẹp, xung quanh dòng suối khắp nơi thả hoa hồng đang chảy theo dòng suối, có một suối nước lạnh trong suối bên cạnh, mơ hồ còn có thể thấy được những con cá đang tung tăng bơi lội, cảnh trí đó tựa như ảo mộng, khiến cho cô cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Thượng Quan Sùng Tự đem trứng đặt ở phiên lọc, bỏ vào trong ôn tuyền đang tỏa nhiệt độ nóng bỏng, sau đó cùng Hách Nhạc Đế cũng ngồi ở cạnh suối, đem chân đặt ở trong suối, khiến suối nước từ lỗ chân lông, lòng bàn chân thấm vào đi lên, lại ven theo bắp chân, một đường thoải mái đến cả thân thể.

” Nào, cạ chén, một chúc mẹ lớn trở lại nhà chúng ta một lần nữa, hai chúc sự nghiệp của anh kéo dài như mặt trời ban trưa, ba chúc ” hần dừng một chút, trông mắt thâm u nhìn cô. “Ba chúc em xuất hiện được lắm, để cho những ngày cứng nhắc không thú vị của anh rời đi, từ đó lại có thể cười vui.”

Cô uống một hơi cạ sạch. “Anh không phải là đang chê cười em kể chuyện không buồn cười chứ, lấy đâu ra chuyện gì khiến anh vui cười?”

Rượu hoa mai có mùi vị chua chua ngọt ngọt, từ trong bình rót ra ngoài, hòa với khí nóng lượn lờ bay vào trong lỗ mũi của cô, rượu đã được hâm nóng khi uống vào, cả thân thể cũng ấm lên.

Hần không phủ nhận. “Cũng đúng, là rất khó cười, chỉ là, kết quả cũng không quan trọng, quan trọng là quá trình nghe em kể chuyện cười, cái đó mới đáng cười.”

Hai người ngồi bên suối liếc mắt đưa tình, chỉ thấy Thượng Quan Sùng Tự thỉnh thoảng dùng đầu ngón chân đụng chạm chân của Hách Nhạc Đế, mà cô cũng không chịu yếu thế, cố ý đạp cho nước tóe lên, dội ướt hết ống quần của anh.

Loại trò chơi này chỉ có những người bạn nhỏ ở trong thế giới mới có thể chơi đùa như vậy, hai người thế nhưng chơi lại cực kỳ cao hứng, không cách nào tự kiềm chế.

“Anh thật là quá mức, người ta kể chuyện cười rất vất vả, bằng không anh thử kể coi, để em xem có buồn cười không!”

“Anh không phải là bởi vì em nói chuyện cười mới buồn cười, mới thích nghe em nói, mà chính là đáng vẽ của em đã khiến anh vui vẻ, mới thật sâu đả động lấy lòng của anh.” Ở trong lòng hần, có ý đồ mãnh liệt tỏ tình, nhưng luôn là lời đến khóe miệng, lại ẩn vào trong bụng. Hần định cầm điện thoại di động lên, tại chỗ gửi một tin nhắn.

Hách Nhạc Đế mở điện thoại di động ra nhìn tin nhắn, thế nhưng khi một tiếng, bật cười, phía trên thế nhưng viết

Yêu em yêu em yêu em yêu em yêu anh nhé! Cô giáo Hách, để cho anh hôn một cái có được hay không?

“Cũng thời đại nào rồi, còn nói những lời quê mùa như vậy, nếu như bị những người bạn nhỏ trong vườn trẻ bọn em thấy, nhất định sẽ cười chết anh, thật là kém nha!”

“Đó là bởi vì anh thấy là cô giáo vườn trẻ, cho nên anh mới dùng những lời ngu ngốc này, em không phải cảm thấy nó rất sát với cuộc sống của em sao?”

“Mới không phải, không có sáng ý.”

“Vây. . . . .” Hần chỉ bầu trời sau lưng cô. “Có đĩa bay!”

“Từ hồi tiểu học em đã dùng qua, đổi chiêu khác đi.”

Thượng Quan Sùng Tự suy nghĩ một chút, đột nhiên ánh mắt sợ hãi, vẻ mặt hốt hoảng.

“Thế nào?”

“Phía sau em giống như có một người mặc quần áo trắng, một cô gái tóc dài!”

“Ahz, kém kém kém, anh là học sinh lớp năm hay sao?”

Được nha, quá khi dễ người rồi, lúc này hần cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không làm, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

Giờ khắc này, gió đã ngừng, nước đã ngừng, trong thiên địa, tất cả đều yên tĩnh trở lại.

Chỉ có hơi thở hai người là động, con người là động, cánh môi đôi khát, có chút rung rung.

“Anh yêu em!”

Nói xong, hần chủ động đem thân thể chuyển sang, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực, thuận lợi mà đem môi mỏng dính áp lên trên đôi môi đỏ mọng của cô.

“Trúng. . . . .”

“Đừng động tới trúng!”

Đôi môi nóng bỏng quần quít, khiến cho cô không thể thoát ra, chỉ có thể không biết làm sao ngênh hợp hần.

Hách Nhạc Đế mắt hoa không dứt, chậm rãi nhắm mắt lại, thất lưng bị gắt gao vòng quanh, thân thể của anh giống như lấp kín thiêu đốt, như bức tường cứng rắn, đem lấy cô vây khốn. Anh đem bàn tay phải đặt tại sau đầu cô, bức cô tới gần hơn, hôn sâu hơn.

Tim của cô đập như trống, cùng hợp nhất với tiếng nước chảy bên dòng suối, quá thân mật thăm dò, ở trong đôi môi tràn đầy, ngọt ngào dây dưa. Khê Cốc đấy (?), hai cái chân thật chặt quần quít; con suối bên cạnh, nhiệt tình đúng như hỏa như đồ.

Anh gặm cắn cổ của cô, đi xuống thăm dò, hai tay đi tới cái hông của cô, áp hưởng tới anh, làm cho cô cảm nhận được khát vọng nào đó, mập mờ bức hiếp cô.

Nguồn nhiệt kích thích bên trong cơ thể của bọn họ mệnh mông như lửa, bọn họ giống như trong nước nấu trứng, sóng nhiệt không ngừng công kích, lý trí sớm bị ném ra một bên.

Bọn họ không ngừng hôn sâu, cho dù ngăn cách lớp áo, Hách Nhạc Đế cũng có thể cảm nhận được bàn tay ấm áp của anh mang đến rung động, anh mang đến kích thích, tại nụ hoa đường như nổ tung, cô hưng phấn run rẩy, toàn thân giống như con rối bị đứt dây, xui xẻo không hề có lực chống đỡ.

Hần đè cô ở trên tảng đá, nước ấm đã thấm ướt hết nửa người dưới của cô, hần trước đó chưa từng có cảm nhận được thân thể cô lại mềm mại như vậy, những chỗ đụng chạm tới, đều giống như vuốt đang ve vuốt tơ lụa rất trơn mềm, điều này làm cho nơi nào đó trong thân thể hần có biến hóa, bản sắc giống đực luôn tham lam, khẩn cấp nghĩ gỡ bỏ quần áo ngăn cách bên ngoài, mà cô cũng hăng hái mặc cho hần định đoạt.

Hần dính vào trước ngực cô thở dốc không nghỉ, dùng gương mặt cảm giác nơi nhả nhụi, hần tiến đến nơi mềm mại của cô, như thép như sắt ở giữa hai chân cô bồi hồi, cách một cái quần lót, cảm thấy hai người bởi vì hưng phấn mà nóng bỏng thiêu đốt.

Lúc này, đột nhiên điện thoại di động vang lên, giống như bay tới một đám mây đen, trong nháy mắt mưa xối xả như trút nước, dập tắt hơn phân nửa hăng hái.

“Điện thoại!” Nhạc Đế hô, đã liên tục gọi mấy lần, nhất định là có chuyện quan trọng.

“Mẹ kiếp !” Thượng Quan Sùng Tự khó chịu nói tục, hần cực kỳ không kiên nhẫn cầm điện thoại di động lên, nhắm đầu vào màn hình: “Hai ngày nay tôi nghỉ phép, tôi không phải đã nói, có chuyện tìm Tổng Kinh Lý sao?”

Đột nhiên, sắc mặt của hần từ bình tĩnh, trong nháy mắt chuyển thành tức giận.

“Cái gì? ! Tham ô công quỹ ba tỷ!” Hần hơi thở rối loạn, cổ họng khô khốc: “Tốt, tôi hiểu rồi, tôi lập tức trở lại xử lý.” Cúp điện thoại, hần nói với Hách Nhạc Đế: “Em trước đợi ở chỗ này, công ty tạm thời có sự kiện khẩn cấp, anh đi một chút sẽ trở lại.”

“Xảy ra chuyện lớn gì sao?”

“Em đừng lo lắng, cùng thím Ngô ăn cơm trước đi, gần tối anh liền sẽ trở về, chúng ta giữ vững liên lạc.” Nói xong, hấn đứng dậy, hướng về phía nhà chính chạy như bay.

Hách Nhạc Đế một người ở lại bên dòng suối. Nhìn thần sắc trên mặt anh kinh hoảng, nội dung cuộc nói chuyện của anh, hình như có nói đến tham ô công quỹ. . . . .

Ba tỷ nha!

Lấy tiền lương giáo viên ở vườn trẻ của cô mà nói, phải bao lâu mới có thể kiếm được đến ba tỷ?

Thật hy vọng anh có thể nhanh chóng xử lý tốt chuyện này, trong lòng cô bởi vì anh rời đi mà phiền muộn, ngồi một mình ở bên dòng suối, nhìn nước chảy róc rách, một chút hăng hái cũng mất.

8. Chương 8

Hách Nhạc Đế ngồi bên dòng suối, ước chừng ngồi yên khoảng nửa giờ, lúc này mới xách theo thùng gỗ nhỏ, hào hứng mà đi trở về nhà chính.

” Thím Ngô ?” Vừa đi trở về nhà chính, phát hiện bên trong không có một người, trong bếp đang không ngừng tỏa ra khói nóng ngào ngạt, nổi hầm canh bởi vì không chịu được áp suất phát ra những tiếng kêu xì rung bần bật, không ít nước canh cứ như vậy từ trong nồi tràn ra .

Cô vội vàng chạy lại tắt bếp, cầm lên khăn lau nước canh tràn ra trên mặt bếp, mới hướng phòng khách đi tới.

” Thím Ngô. . . . .” Vẫn như cũ không có ai đáp lại, cửa trước đột nhiên truyền đến tiếng chuông gió leng keng, hình như là cửa chính không có khóa kỹ.

Đi vào phòng khách, cô ngửi thấy được một cỗ mùi kỳ lạ, hình như đây là mùi hôi thối của một nơi đã lâu ngày không được dọn dẹp, thậm chí ngay cả mùi đàn hương cũng bị át đi, cô đi tới cửa chính định đóng cửa, phát hiện gần cánh cửa chính có rất nhiều dấu chân dính đầy bùn lầy.

Có người?

Cô vừa quay đầu lại, lập tức thấy ngoài cửa có một nam tử xa lạ đang đứng ở đó, mà người bị hấn dùng tay che miệng lại, chính là thím Ngô.

Người này thân hình cao lớn, nhưng dung mạo dữ tợn, hốc mắt hơi lõm xuống, cằm đầy râu ria, tóc ướt nhẹp dính dính quần quít lấy, một thân tản ra mùi hôi thối, cơ hồ không phân biệt được màu sắc của quần áo.

Hấn chậm rãi đẩy cánh cửa ra, một thanh đao sáng loáng, đang chống đỡ ở cổ họng thím Ngô, đôi giày bần thủ rách nát đang làm bắn đá cẩm thạch trên sàn nhà.

“Người, người là ai? Người định làm cái gì?” Đây là lần đầu tiên trong đời cô đụng phải tình trạng giằng co với lưu manh, tay chân không tự chủ mơ hồ run rẩy.

“Tôi là ai?” Thượng Quan Sùng Hàn mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm cô, sau đó, hấn buông thím Ngô ra nói: “Để cho bà ta đi đến vì cô thận trọng giới thiệu, nghe bà ta giới thiệu tôi là ai?”

” Thím Ngô, thím không sao chứ?” Hách Nhạc Đế tự nói với mình, trước phải trầm ổn xuống, không thể sợ.

“Hách tiểu thư, hấn, hấn chính là anh trai cùng cha khác mẹ của Sùng Tự, Thượng Quan Sùng Hàn.” Thím Ngô sắc mặt trắng bệch, có thể thấy được bà mới vừa vượt qua một chấn động kinh người như thế nào.

“Người chính là Thượng Quan Sùng Hàn?”

“Xem vẻ mặt cô, hình như là ái mộ tôi đã lâu, có phải hay không? Bảo bối.” Hắc hắc hắc he he cười, lộ ra hàm răng vàng khè làm người ta mất hết khẩu vị.

“Anh thật là ghê tởm, người nào ái mộ anh, biết tên của anh, là bởi vì tiếng xấu của anh quá nổi, anh có thể hay không không cần dán vàng lên mặt mình, thật là buồn nôn.” Cô làm ra động tác nôn mửa.

Nhìn bộ dáng cô mắng chửi người, một loại khoái cảm biến thái loại, từ giữa hai chân Thượng Quan Sùng Hàn vọt tới đầu. Không trách được Thượng Quan Sùng Tự lúc nào cũng giống như cọc gỗ ướt, cũng sẽ bị cô cho nhóm lửa, thật là một bộ dáng trẻ trung động lòng người, muốn không làm cho người ta phạm tội cũng khó khăn.

“Sùng Hàn, cháu đem dao găm để xuống, bộ dáng như vậy sẽ đem người ta dọa hỏng.” Thím Ngô sợ tới mức toát mồ hôi hột, bà làm sao không biết được thói hư tật xấu của nghịch tử này, chuyện thương thiên hại lý gì hẳn cũng làm ra được, ngộ nhỡ hắc hắc Hách Nhạc Đế bị thương, đến lúc đó bị Sùng Tự biết. . . . Trời ạ!

Hai anh em này nhất định sẽ huyền não long trời lở đất, không phải người chết chính là ta sống.

“Ha ha, các người thật biết cách hưởng thụ nha, ta đang ở trong bước đường cùng, thì các người còn có thể đến nơi cao cấp như vậy trong biệt thự hưởng thụ Ôn Tuyền. . . .” Hắc vừa nói vừa đi đến phòng ăn, mở lò vi ba ra, nồi chân heo cháo gà đã hầm xong. “Sách sách sách, rất hưởng thụ, ngay cả món ăn nổi tiếng của mẹ ta cũng lấy ra để phục vụ các người, phi, chỉ bằng Thượng Quan Sùng Tự một đứa con riêng cũng muốn!”

Nói xong, ngang tay đảo qua, đem trọn nồi chân heo cháo gà hất xuống.

Nước canh tràn ra đầy đất, chân heo cùng gà hầm nhừ rải đầy cả phòng ăn, hơi nóng không ngừng bốc lên, trong không khí, tràn ngập mùi cháo gà cùng mùi thúi trên người Thượng Quan Sùng Hàn, tạo thành một cỗ mùi hỗn hợp làm người ta muốn nôn mửa.

“Anh rốt cuộc muốn như thế nào?” Hách Nhạc Đế cố gắng để bình tĩnh tảo, không để cho đối phương nhìn ra nội tâm của cô đang sợ hãi. “Anh trước đem thím Ngô thả ra, muốn như thế nào, chỉ cần tôi làm được, tôi sẽ cố gắng phối hợp.”

Thượng Quan Sùng Hàn cuồng vọng cười, “Cô gái, lão tử ta liền yêu cá tính dứt khoát này của cô! Tốt, cô đã dứt khoát như vậy, tôi cũng vậy không rầy rà, cô xem, tôi toàn thân bỏng thử, chừng mấy ngày không có tắm rồi, cô tới theo tôi cùng nhau tắm uyên ương, tôi liền thả bà ta ra, thế nào?”

“Hạ lưu, loại lời nói ghê tởm này mà anh cũng nói ra miệng được!”

“Được thôi, vậy tôi sẽ để cho cô xem một chút, thử xem trên mặt bà ta đào một cái hố, sẽ là tình huống thế nào đáng sợ thế nào!” Hắc dịch mũi đao nhắm ngay mặt của thím Ngô, làm động tác chuẩn bị đâm xuống, Hách Nhạc Đế không thể không thỏa hiệp.

“Được, tôi, tôi cùng tắm với anh.” Vì cứu thím Ngô, cô không thuận theo cũng không được.

“Ha ha, sớm nói như vậy là được rồi!” Hắc nhìn cô nói: “Cô hiện tại từ từ đi tới.”

“Vậy anh mau thả thím Ngô ra trước đi!”

“Ít nói điều kiện với tôi, cô có qua hay không thì bảo?” Hắc quát lên, diện mạo dữ tợn.

Hách Nhạc Đế biết thứ người như thế vạn lần không cần thận chọc giận hắc, chuyện tàn nhẫn đáng sợ nào hẳn cũng làm ra được.

“Được, tôi đi sang.”

“Hách tiểu thư, cô, cô đừng có tới đây!”

“Ít rầy rà!” Thượng Quan Sùng Hàn tay co rút lại, ghì chặt miệng thím Ngô lại, không để cho bà phát ra tiếng.

Hách Nhạc Đế đi từng bước một lên trước, bước chân nặng nề, trái tim thấp thỏm, cô ý đồ để ỉnh không cần phải sợ, không cần phát run, muốn lâm nguy không loạn, gặp không sợ hãi, nhưng là hai tay hai chân không hề nghe sai bảo, ngược lại càng run hơn, tinh thần rất hoảng loạn.

Lúc này, cô phát hiện nôi cháo gà bị đổ trên đất, đang từ từ chảy về phía bên chân Thượng Quan Sùng Hàn, mà ở phía sau hắn, có để một cây gậy chơi golf mà bình thường Thượng Quan Sùng Tự dùng để luyện tập.

Nhìn lại trên chân Thượng Quan Sùng Hàn lại đi đôi dép cao su, nói vậy nếu hắn không may giẫm phải dầu mỡ của nước cháo gà trên sàn nhà, nhất định sẽ té chống bốn chân lên trời.

Linh cơ nhất động (nhánh trí), một điểm quan trọng từ trong đầu cô thoáng qua.

Cô đột nhiên dừng bước lại, không đi nữa.

“Ai kêu cô dừng lại, tới đây cho tôi!” Thượng Quan Sùng Hàn như quỷ rống lên.

Hách Nhạc Đế thay đổi bộ dáng khiếp sợ vừa rồi, hơi lộ ra vai, trêu đùa nói: “Trước khi tắm uyên ương, tôi muốn ở đây tiền hí (...) trước, anh cảm thấy thế nào?”

(... sorry nha, mình cũng không nói rõ được nghĩa của hai từ ‘ tiền hí’ nữa. Chỉ hiểu mang máng là ‘ làm trước, vận động trước’ thôi)

Bị một phụ nữ đáng yêu như vậy khiêu khích, làm gì có người đàn ông nào chịu được? Vật dưới đũng quần của hắn trướng lên gay gắt, vừa nghe đến hai chữ tiền hí, càng thêm tâm nhột nhột khó nhịn.

“Bảo bối, muốn tiền hí như thế nào, người nói a!”

“Anh chắc cũng hiểu được ở bên trong giới động vật, giống đực muốn tìm giống cái giao phối, đều muốn tới trước đoạn tìm phối ngẫu vũ (tìm bạn trăm năm múa để quyến rũ).”

“Tìm phối ngẫu vũ?” Đây vừa nghe, cũng rất thú vị.

Không nghĩ tới người phụ nữ này nhìn thì thanh thuần, lại có thể tại thời khắc tồn vong nguy như vậy cấp hiểm trung mua vui.

“Đúng vậy a, giống như tôi vậy.” Cô nhấc cao chân trái, lại đổi lại nhấc cao chân phải, giống như một cô gái Digan đang khiêu vũ, tay chân không ngừng hoạt động. “Anh nhảy càng hăng say, tôi liền tắm rửa với anh càng thống khoái!”

Thượng Quan Sùng Hàn bị chọc cho tâm nhột khó nhịn, cười dâm đãng nói: “Người cái cô gái nhỏ này, không trách được đứa con riêng kia lại yêu cô thành ra như vậy, thì ra là cô đáng yêu từ tận trong xương nha!”

“Mau nhảy a, tôi đợi đâu không kịp!” Tên đàn ông thối, chờ đi! Chờ thêm lát nữa, ta đánh bể đầu của người.

Bị trêu đùa khiến hắn toàn thân dâm trùng tán loạn, Thượng Quan Sùng Hàn tại chỗ liền hững lên nhảy theo, vì muốn khơi lên dục vọng của đối phương, hắn cũng khua tay dậm chân, nhảy cực kỳ cao hứng.

Đang khi hắn nhảy hăng say thì chợt không cẩn thận, một cước đạp phải nước canh nhầy nhầy trên sàn nhà, hắn liền ngã chống vó về phía sau, phịch một tiếng, phát ra âm ầm nổ vang.

“Thím Ngô, chạy mau!” Cô hét to lên, thân thể vẫn không quên phóng tới cầm cây gậy chơi golf, đầu tiên là hướng trán của hắn nặng nề gõ xuống, lại dùng sức hướng giữa háng của hắn vung một gậy thật mạnh. “Đại Phôi Đản, không làm việc đàn ông, không có tinh thần cầu tiến, đánh tỉnh cái người này, đồ khốn kiếp!”

“Hách tiểu thư, cô xem chúng ta có cần báo cảnh sát bắt hắn hay không?”

Hách Nhạc Đế nghĩ đến nếu là gọi cảnh sát tới bắt hắn, vậy khẳng định sẽ làm tổn thương tới Thím Yến, ngộ nhỡ hắn vì vậy bị bắt vào nhà giam, cô chả phải cả đời này sẽ có lỗi với Thím Yến hay sao, mà đó là chuyện mà cô không muốn xảy ra nhất!

“Không cần, cháu nghĩ hắn chờ một lúc rồi sẽ rời đi, chúng ta đi trước đi!”

Hách Nhạc Đế kéo lấy tay Thím Ngô vội vàng tông cửa xông ra, quyết định trước cách xa này tên đáng sợ này rồi hãy nói.

Thượng Quan Sùng Hàn đôi tay bưng lấy hạ thể, toàn thân co lại giống như một con tôm tép, hẩn nhìn bóng lưng hai người thoát đi, hàm răng cắn chặt lại, trong đôi mắt hiện đầy tia máu giống như một ngọn lửa tràn đầy phần hận.

Gái điểm thúi, một ngày nào đó, ta nhất định sẽ cho người biết sự lợi hại của lão tử!

Khi Thượng Quan Sùng Tự chạy về công ty thì mới biết mình bị trúng kế diệu hổ ly sơn.

Thì ra là Bao Thăng Nam bị Thượng Quan Sùng Hàn uy hiếp lợi dụng, ở công ty đảm đương nằm vùng, khi hẩn nói cho Thượng Quan Sùng Hàn hẩn nghỉ phép đến biệt thự ở Ôn Tuyền thì Thượng Quan Sùng Hàn lập tức chạy về nhà, đến biệt thự Ôn Tuyền, tính toán thừa dịp khi Thượng Quan Sùng Tự bị lừa sau khi đi, bắt cóc Hách Nhạc Đế hướng Thượng Quan Sùng Tự đòi tiền chuộc.

Khi Thượng Quan Sùng Tự một đường chạy về giữa đường biệt thự Ôn Tuyền, hẩn vội vã gọi điện thoại, hy vọng có thể xác định Hách Nhạc Đế cùng Thím Ngô an toàn.

“Alo, là Nhạc Đế sao?”

Qua sau mấy giây, ông nói truyền đến thanh âm trầm thấp khàn khàn của một người đàn ông.

“Con riêng, vội vã như vậy, muốn tìm người nào nha?” Nguyên lai là Hách Nhạc Đế quên đưa di động mang đi, để Thượng Quan Sùng Hàn còn ở lại trong nhà nhận được điện thoại.

“Là người!”

“Rất thất vọng sao? Hắc hắc he he, ta nói rồi ta sẽ trả thù, Thượng Quan Sùng Tự, người vĩnh viễn là một cái gai trong lòng ta, trong mắt ta người là một cây đinh nhọn, người một ngày không tiêu mất ở trên đời này, trong lòng ta cũng sẽ không thoải mái!” Hẩn nói xong cắn răng nghiêng lợi, hận không được xé nuốt Thượng Quan Sùng Tự cho vào bụng.

“Người đã làm gì Nhạc Đế hả? Ta cảnh cáo người, nếu cô ấy thiếu một cọng tóc, ta nhất định muốn mạng của người tới bồi!” Hẩn chưa bao giờ bao giờ kích động như vậy, quá khư, hẩn luôn dùng vẻ mặt ôn hoà với Thượng Quan Sùng Hàn, mới có thể để cho hẩn làm trầm trọng thêm, được voi đòi tiên.

“Đau lòng? Người cũng có lúc sợ sẽ mất đi thứ gì đó? Từ nhỏ đến lớn người mọi thứ so với ta mạnh hơn, ta càng phản nghịch, người lại càng trước mặt ba mẹ khéo léo; ta càng gây chuyện, người lại càng cố gắng dụng công, học hành lại luôn đứng đầu toàn trường, dám làm cho ta khó chịu. Ta bị phạt, bị chửi, mà người vẫn đứng trên bục giảng nhận giấy khen, cầm phần thưởng; ta phải tiến vào trại cải tạo, người hôm sau lại ra nước ngoài học, mẹ nó, ta càng rơi xuống, thì người liền cố ý biểu hiện được càng sáng mắt! Thượng Quan Sùng Tự, người chừng nào thì nghĩ tới ta đây là anh trai của người hả?” Giống như là đập nước vỡ đê, Thượng Quan Sùng Hàn đem tất cả bất mãn trong lòng, một cổ một cổ toàn bộ bộc phát ra.

“Anh, chỉ cần anh quyết định, sửa sai hướng thiện, một lần nữa làm người, em nhất định sẽ dốc toàn lực trợ giúp anh, em ngay cả có thể để cho anh đảm nhiệm Tổng giám đốc, chỉ cần anh chịu học, chịu làm, anh vĩnh viễn là của anh trai tốt của em.” Thượng Quan Sùng Tự chân tình kêu gọi đầu hàng, nếu như anh trai có thể lần tốt, mẹ lớn sẽ cao hứng biết bao nhiêu, đến lúc đó toàn gia đoàn viên, hoà thuận vui vẻ, đó mới là phúc phận lớn nhất trong cuộc sống a!

Chỉ là, những lời này lại không đánh động được Thượng Quan Sùng Hàn.

“Hừ, làm trò, người lại tốt bụng như vậy ư, khi còn bé người cũng sẽ không như vậy trăm phương ngàn kế làm cho ta khó chịu. Người hãy nghe cho kỹ, ta với người thù này không đội trời chung, Thượng Quan gia đời sau, chỉ có thể có một người thừa kế, không phải người chết, chính là ta mất!” Nói xong, hẩn chặt đứt truyền tin, cũng đưa điện thoại di động tắt máy.

“Người. . . . . Ghê tởm!” Hẩn tiếp tục gọi tới, vậy mà điện thoại di động đối phương đã tắt máy, dù gọi thế nào cũng là vô dụng.

Hắn càng thêm sốt ruột, càng làm cho hắn không thể không gia tốc chân ga, hướng biệt thự Ôn Tuyền phóng tới.

Ông trời ơi, van cầu ông ngàn vạn đừng khiến Nhạc Đế gặp chuyện không may, tôi Thượng Quan Sùng Tự thật lòng cầu xin ông!

Trong lòng bàn tay cầm lấy búp bê đồ chơi mà Hách Nhạc Đế đưa cho hắn, lúc này, hắn thật đúng là hi vọng con búp bê này có thể cho thấy pháp lực của nó, tới bảo vệ nữ nhân của hắn.

*** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn *** bbs. fmx. cn ***

“Nguy rồi, điện thoại di động cháu không mang ra ngoài!” Khi Hách Nhạc Đế một đường đi xuống núi, tính toán gọi điện thoại cho Thượng Quan Sùng Tự thì lúc này mới phát hiện ra điện thoại di động đặt ở bàn ăn quên lấy ra.

“Vậy làm sao bây giờ? Ta cũng không có mang theo!” Đi gấp, Thím Ngô cũng không có mang theo.

“Nguy rồi, ngộ nhờ anh ấy gọi điện thoại tìm cháu, tên Thượng Quan Sùng Hàn mà nhận được, vậy anh ấy nhất định sẽ cho là chúng ta rơi vào trong tay người xấu, đến lúc đó anh ấy nhất định sẽ xông về biệt thự đi tìm chúng ta.”

Thím Ngô gật đầu một cái. “Không sai, lấy cá tính của Nhị thiếu gia, hắn nhất định sẽ làm như thế.”

“Thím Ngô, ở chung quanh đây có cửa hàng tiện lợi nào hay không? Bọn họ bên ngoài sẽ phải có điện thoại công cộng mới đúng.”

“Cháu có nhớ số điện thoại của Sùng Tự không?”

Cái này, hiện tại điện thoại di động tiện lợi như vậy, nào cần phải đi nhớ số điện thoại. . . . . Đúng rồi, cô có nhớ số của Thím Yến, gọi cho Thím Yến hỏi số của Thượng Quan Sùng Tự không phải là được sao.

“Không sao, chỉ cần tìm được cửa hàng tiện lợi, cháu liền có biện pháp.”

“Trước mặt ước chừng 1~2 cây số, có một nhà hàng ở đó.”

“Vậy chúng ta không nên chậm trễ, mau đi nhanh lên thôi!”

Hai người vì vậy đang ở trong đường núi quanh co quanh co chạy đi, ai biết chạy đến một chỗ ngoặt, một chiếc xe đang chạy nhanh đến, mắt thấy sẽ phải hướng họ chậm mặt đánh tới. . . . .

Chi

Tiếng phanh xe vang chói tai vọng cả rừng núi, đâm vào lan can bảo hiểm nhẹ nhàng sát qua bắp chân Hách Nhạc Đế, chỉ cần tốc độ thắng xe chậm 1~2 giây nữa, hậu quả không tưởng tượng nổi.

Ngồi ở trong xe Thượng Quan Sùng Tự, đôi tay nắm thật chặt lấy tay lái, khi hắn phát hiện nghịch hướng đường xe đột nhiên xuất hiện hai đạo bóng dáng thì vội vàng đạp thắng xe, nhưng hắn không biết được mình có đụng vào người hay không?

Y, Nhạc Đế! Còn có Thím Ngô? !

Hắn vội vàng xông xuống xe, một phát bắt được Hách Nhạc Đế, khẩn trương từ đầu đến chân quan sát cô, coi qua coi lại mấy lần.

“Có bị thương không? Có đụng vào em hay không? Em không sao chứ!”

Hách Nhạc Đế còn chưa tỉnh hồn, khi cô hồi hồn thì mới thấy rõ người trước mắt là anh.

“Sùng Tự! Là anh? !” Từ trong bàn tay truyền tới xúc cảm, xác định là anh sống sờ sờ.

“Đương nhiên là anh, ông trời a, em khiến cho anh lo lắng gần chết!” Hắn một tay lấy cô kéo vào trong ngực, cảm tạ ông trời che chở.

“Nhị thiếu gia, có thể nhìn thấy cậu đến thật sự là quá tốt!” Thím Ngô tại chỗ rơi lệ, lo lắng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

“Hai người làm sao lại chạy được ra bên ngoài? Sùng Hàn đâu? Tên kia bây giờ đang ở nơi nào?”

“Làm sao anh biết được hắn tới đây?”

Thượng Quan Sùng Tự giải thích, “Anh gọi điện thoại cho em, nhưng hắn lại nhận, nói đến cuối cùng, hắn trong cơn tức giận đem điện thoại cắt, anh lo lắng hai người trong tay hắn, cho nên vội vàng phóng gấp tới đây.”

“Vậy còn chuyện ở công ty? Công ty có hay không như thế nào?”

“Đó cũng là hắn quỷ kế, chính là muốn đem anh đánh lừa đi ra ngoài.” Hắn tiếp theo lại hỏi: “Hắn hiện tại ở chỗ nào?”

“Vẫn còn ở trong phòng, hắn bị em dùng cây gậy chơi golf đánh mấy cái, em không biết hắn bây giờ có còn ở bên trong hay không.” Mới vừa trải qua một trận kinh hồn bạt vía, cô đến bây giờ vẫn sợ hãi còn lại.

“Này lên xe trước đi, đến lúc đó hai người ở bên ngoài, anh tự mình vào xem một chút.”

“Không được, hắn mới vừa còn cầm dao nhọn đặt trên cổ Thím Ngô, làm bộ muốn giết Thím, nếu là. . . .” Cô không hy vọng nhìn hắn gặp chuyện không may.

“Em yên tâm, anh sẽ cẩn thận, giữa anh và hắn có chuyện, cần phải giải quyết.” Hắn nói xong vô cùng tự tin, cũng rất có nắm chắc.

Sau khi ba người lên xe, Hách Nhạc Đế đột nhiên linh cơ nhất động.

“Đúng rồi, em nghĩ đến một biện pháp!” cô nghiêm túc nói: “Chúng ta có nên tìm Thím Yến hay không, nói không chừng hắn nhìn thấy mẹ của mình, bị thân tình tác động, sẽ nguyện ý cải tà quy chính, một lần nữa làm người.”

Thượng Quan Sùng Tự trầm tư một lúc, cuối cùng vẫn là lắc đầu một cái.

“Nếu là hắn sẽ bởi vì mẹ lớn mà sửa đổi, đã sớm sửa lại, cũng không cần chờ tới bây giờ.”

“Đó là quá khứ, nói không chừng hiện tại hắn đã thay đổi. Lại nói, nếu như anh không nói cho Thím Yến, đến lúc đó bất kể là ai xảy ra chuyện không hay, anh cũng khó khăn mà chối tội này.”

Đúng vậy a, đến lúc đó nếu là không cẩn thận xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hắn thật sự rất khó mà giao phó với mẹ lớn.

“Được rồi, anh sẽ gọi ẹ lớn, chúng ta sẽ cùng nhau đi vào.”

9. Chương 9

Kết quả khi tất cả người trở lại biệt thự Ôn Tuyền thì bên trong đã sớm không có một bóng người, chỉ còn lại một mảnh hỗn độn.

“Hắn trộm chìa khóa của mẹ anh, mới có biện pháp đi vào trong phòng, xem ra anh phải thay chìa khóa mới mới được, tránh cho hắn tùy thời lại chạy trở về quấy rối.” Trước mặt mọi người tề tụ ở trong phòng khách thì Thượng Quan Sùng Tự nói như thế.

Nói vừa dứt, Thím Yến lại dùng âm thanh oán giận hiếm thấy oán trách hắn.

“Sùng Tự, cái gì gọi là hắn lại chạy trở về quấy rối? Dù gì hắn cũng là anh trai của con, con nói lời này không khỏi cũng có phần quá mức sao?” Không biết sao, bà đột nhiên đối với hắn trách móc nặng nề.

“Chị, Sùng Tự tuyệt đối không có ý này, Chị không nên nghĩ ngợi quá nhiều.” Nguyễn Phiêu Bình vội vàng đứng ra giải vây, thay con trai giải thích.

“Yến Ný, Sùng Tự đứa nhỏ này em nhìn nó từ nhỏ đến lớn, em còn chưa hiểu rõ hẳn sao?” Thượng Quan Diên Nho luôn luôn ít nói, lúc này cũng không nhịn được nhảy ra giúp con nói chuyện.

Thậm chí ngay cả Hách Nhạc Đế cùng Thím Yến cực kỳ thân mật, cũng ở phía sau Thượng Quan Diên Nho nói: “Thím Yến, Thím không nên trách cứ Sùng Tự, anh ấy làm như vậy, cũng là vì muốn bảo vệ mọi người an toàn, giống như Thím Ngô, thiếu chút nữa bị con trai của Thím ” Cô dùng tay làm một động tác cắt cổ.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, đại phu nhân, nếu như không đổi khóa, về sau ta cũng không dám trở lại đây quét dọn đâu!” Thím Ngô trong lòng vẫn còn sợ hãi, chuyện như vậy tuyệt đối không muốn gặp phải đến lần thứ hai, trái tim của bà sẽ gánh không được.

Mọi người người một lời, ta một câu, đều ở đây nói Sùng Tự tốt, đây không phải là tình cảnh giống như năm đó khiến cho bà phải bỏ nhà đi sao? Năm đó, cũng là một đoàn người thay nhau chỉ trích Sùng Hàn không tốt, cộng thêm con trai của mình cũng xác thực không có tiền đồ, bà mới cảm thấy quá xấu hổ với mọi người, thừa dịp đêm khuya yên tĩnh, xách theo hành lý thương tâm rời đi.

“Đúng, đều là ta không tốt, ta không nên nói tâm can bảo bối của các người là người là không tốt, nói các người sẽ đau lòng, bất kể làm cái gì, Sùng Tự vĩnh viễn đều là tốt nhất, mà con trai ta lại là Đại Phôi Đản, đều là làm chuyện thương thiên hại lý, làm chuyện giết người phóng hỏa, nếu. . . . . Các trong lòng các người vĩnh viễn đều chỉ có Sùng Tự, vậy còn tìm ta trở lại làm cái gì, không có ta ở đây càng đỡ chướng mắt các người, một nhà các người chẳng phải là càng hoà thuận vui vẻ sao.” Nói xong, bà liền đứng lên nhắc chân, hướng cửa chính đi tới.

Thượng Quan Sùng Tự vội vàng tiến lên, tại chỗ liền quỳ gối trước mặt bà, nghẹn ngào nói: “Mẹ lớn, thật xin lỗi, là con không tốt, cho con thu hồi câu nói vừa rồi, con biết anh trai biến thành như vậy, con làm em trai cũng chưa có làm tròn trách nhiệm của mình, con nên giúp anh ấy thời điểm anh ấy gặp khó khăn nhất, đây là sơ sót của con, đây tất cả đều là con không đúng, mẹ lớn, mẹ không cần phải đi, chúng ta thật vất vả mới tìm được người, người một nhà có thể đoàn viên, nếu mẹ lại đi, ba, mẹ còn có con. . . . . cũng sẽ không được dễ chịu.”

Nhìn đến hần cổ gắng để duy trì một nhà hạnh phúc như vậy, Hách Nhạc Đế không khỏi rất đau lòng, rất cảm động. Người đàn ông này, có thể nào đối với một người không phải là mẹ ruột của mình, mà lại có tình cảm sâu nặng như vậy, nhìn anh rơi lệ, nhìn anh tự trách, nhìn anh vì một người không có tiền đồ, mà vô ngục liên tục, vô cùng đau đớn, tình cảm sâu đậm như vậy là vĩ đại đến cỡ nào, làm người xúc động đến cỡ nào.

Cô không cách nào nhìn anh một người ở đó chịu khổ, cũng quỳ gối trước mặt Thím Yến, thành tâm cầu xin.

” Thím Yến, Sùng Tự là một người tốt, anh ấy vì cái nhà này, thật sự là bỏ ra tất cả tâm lực, anh ấy vừa phải lo sự nghiệp, lại phải lo việc gia đình, cây nến hai đầu đều đốt, Thím biết có biết anh ấy có bao nhiêu khổ cực không? Liền cùng cháu ăn một bữa tối, anh ấy cũng có thể mệt đến nổi mí mắt cũng rủ xuống, đã thật lâu rồi anh ấy cũng không được một ngày nghỉ ngơi cho tốt, khó có được ngày theo cháu đi tắm suối nước nóng, rồi lại đụng phải loại chuyện đáng sợ này, tâm lực anh ấy đã quá mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Thím Yến, cháu van cầu Thím, không cần cho anh ấy thêm áp lực, có được hay không?” Cô giống như là đang khóc lóc nức nở nói.

Nguyễn Phiêu Bình nước mắt cũng chảy ra tiến lên phía trước nói: “Chị cả, nếu như Sùng Tự nói sai cái gì, em thay hẳn nhận lỗi với chị, tình cảm chị em mình cũng đã qua ba mươi năm, tấm lòng của em, chị còn không biết sao?”

Bà cầm lấy tay Thím Yến, tất cả tự trách, nếu không phải mình tham gia ở giữa tình cảm vợ chồng bọn họ, có lẽ hôm nay chuyện gì cũng sẽ không xảy ra.

Mới vừa rồi tâm tình nhất thời vô cùng kích động, sau khi hơi tỉnh táo lại, Thím Yến cũng hiểu được mình không nên chuyện bé xé ra to, đem sự lo lắng cho con trai hóa thành chỉ trích, toàn bộ đổ lên trên người Thượng Quan Sùng Tự.

“Ai, đây tất cả đều là tạo hóa trêu ngươi. . . .” Bà nhìn Thượng Quan Sùng Tự, nói: “Con đứng lên đi, mẹ không trách con, là mẹ nhất thời cảm thấy tức giận, không liên quan đến con.”

“Cảm ơn mẹ lớn. . . .” Đang muốn đứng lên thì Thượng Quan Sùng Tự chợt cảm thấy một hồi đầu hoa mắt váng, hần miến cưỡng đứng lên, nhưng cả người đung đưa gay gắt, lão đảo một cái, cả thân thể cao lớn ngã nhào về phía sau.

“Sùng Tự!” Hách Nhạc Đế kịp thời kéo hần, những người khác cũng rới rít tiến lên, hợp lực nâng hần lên trên ghế sofa.

“Thím Ngô, mau, mau gọi xe cứu thương!” Nguyễn Phiêu Bình hoảng sợ kêu lên.

Những người khác càng thêm lo lắng, nhất là Hách Nhạc Đế, chuyện cô vẫn lo lắng, quả thật xảy ra.

Ông trời phù hộ, mong anh ngàn vạn lần không có chuyện gì!

Băng dày ba thước, không phải là một ngày lạnh.

Áp lực cùng mệt nhọc được tích lũy lâu dài, rốt cuộc đã bộc phát ra ngoài.

Sau khi đưa đến bệnh viện, trải qua kiểm tra của bác sĩ, Thượng Quan Sùng Tự là bởi vì nhịp tim tăng nhanh, huyết áp lên cao, khiến trái tim bị gia tăng áp lực, mới có thể đột nhiên té xỉu.

“Nếu như trước mắt hần không coi trọng tình trạng thân thể của mình, cũng rất có khả năng bị lao lực mà chết.” Bác sĩ chữa trị trước khi rời đi nghiêm trọng nói.

Nghe thế, Hách Nhạc Đế cả người cũng ngây người, cô đứng nghiêm ở trong phòng bệnh, máy điều hòa không khí lẳng lặng thổi phù, trong không gian sạch sẽ sáng sủa dường như yên tĩnh lại.

Sau khi đưa các trưởng bối trở về nghỉ ngơi, cô chủ động lưu lại chăm sóc anh.

Nhìn anh nằm ở trên giường bệnh, nhìn khuôn mặt anh vì áp lực mà gầy gò, khiến cô thật đau lòng, một người tốt như vậy, vì sao phải chịu nhiều đau khổ như vậy? Rõ ràng đều là những người xung quanh đều phải hướng anh xin lỗi, tại sao lại bắt anh hướng đến những người kia nhận tội, nhận lỗi? Người tốt nên chịu loại uất ức này sao? Cô hết sức bất bình.

Ngồi xuống mép giường, cô nắm thật chặt lấy tay của anh, chạm vào gò má, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô thật là muốn dạy anh giống như những bạn nhỏ ở nhà trẻ, kêu anh đến bên cạnh, để cho anh đứng nghiêm ngay ngắn, ngoan ngoãn nghe cô giảng giải.

Cô nhất định phải phạt anh đứng, trách mắng anh đối với người anh trai không ra gì của mình quá mức dung túng; cô sẽ phạt anh cầm thêm hai xô nước, oán giận việc anh đưa mẹ anh đi bệnh viện, rõ ràng chỉ cần quản gia hoặc Thím Ngô là được, biết mình bận mãi nhưng vẫn cố tình làm; cô còn phải phạt anh chạy nửa vòng sân tập, trách cứ anh rõ ràng không có nói sai cái gì, vì sao còn phải quỳ gối trước mặt Thím Yến, khóc lóc nức nở hướng cô nhận lỗi; cuối cùng, cô còn phải cho anh viết phạt 1000 lần “Ta về sau tuyệt đối sẽ đối xử thật tử tế với bản thân”, muốn anh nhớ kỹ trong lòng.

Ở trên đời này, giống như người có năng lực, người có bản lĩnh liền đáng đời gặp xui xẻo, phải làm cái con người toàn vẹn được khắp nơi thừa nhận cho anh bị áp lực, biết anh có năng lực mạnh, bản lĩnh cao, cho nên cái gì cũng đổ lên đầu anh. Nhưng là, có người nào nghĩ tới hay không, anh cũng là người, anh không phải nổi áp suất, đem nhiều mặt trái cảm xúc như vậy toàn bộ nhét vào trên người anh, anh tiếp nhận được sao?

Không, chờ anh tỉnh lại, cô nhất định phải yêu cầu anh, phải buông lỏng, hoàn toàn buông lỏng.

Cô muốn anh nghỉ ngơi thật tốt một chút, phải có giải trí thư giãn, nếu có thể đi ngắm biển một chút, thưởng thức phong cảnh khắp nơi, lắng nghe tiếng côn trùng kêu, chim hót; cô nên vì anh mà nấu những món ăn thật dinh dưỡng, giúp anh điều dưỡng thân thể, muốn cho anh thật thoải mái, đem về đẹp trai anh tuần trước kia, lần nữa tìm trở về.

Canh giữ ở cạnh giường, cô có chút không dám thư giãn, nhưng dần dần, tay của cô bắt tri bắt giác lỏng ra, từng điểm từng điểm rũ xuống, cuối cùng thì ngủ mất.

Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy có người đang gọi tên mình, mắt sáng hé mở, trong mê mang, cô thấy có một khuôn mặt đang nhìn mình cười.

“Anh không muốn đánh thức em, nhưng anh sợ em ngủ như vậy, rất dễ dàng bị sai cổ, không được thoải mái.” Hấn nhìn thấy cách ngủ của cô, kết luận nếu cô tiếp tục ngủ như vậy nữa, sau khi tỉnh lại khẳng định sẽ đau lưng, kêu khổ thấu trời.

Mình sinh bệnh còn suy nghĩ cho người khác, người này rốt cuộc trong suy nghĩ có hay không có yêu bản thân mình một chút a!

“Anh có thể hay không yêu bản thân mình một chút, không nên đem toàn bộ tinh thần đều đặt ở trên người người khác.” Cô lắc đầu một cái, biết nói câu này cũng là vô dụng, anh thiện lương đã là bản tính, dù dùng cách gì cũng khó có thể thay đổi được.

“Tốt, tuân lệnh!” Hấn nhìn bốn phía. “Ba mẹ anh cùng mẹ lớn đâu?”

“Em để cho bọn họ đi về nghỉ trước.” Cô cười mị mị hỏi: “ Anh có khát không ? Có muốn ăn gì không?”

Thượng Quan Sùng Tự sờ sờ cổ họng: “Đúng vậy, cũng có chút khát, làm phiền em giúp anh rót ly nước đá, được không?”

“Nước đá?” cô hình như là nghe được chuyện gì thật kinh khủng, cũng hút một ngụm khí lớn. “Anh không biết uống nước đá không tốt cho thân thể sao, anh bình thường đều không quan tâm đến thân thể của mình như vậy sao?”

“Công việc càng nhiều, anh rất bận, đâu để ý được nhiều như vậy.”

Cô rót cho anh một ly nước ấm, giống như đang dạy người bạn nhỏ một dạng trình trọng nói: “Bất kể là đàn ông hoặc là phụ nữ, uống nước đá đối với thân thể chính là không tốt, từ nay về sau, em không cho phép anh uống nước đá, coi như là mùa hè, cũng chỉ có thể uống nước lạnh lạnh thôi.”

“Bình thường em lên lớp cũng đối với những học trò nhỏ nghiêm khắc như vậy sao?”

Thượng Quan Sùng Tự vừa nói như vậy, cô cũng có điểm không biết xấu hổ, thanh thanh cổ họng nói: “Kia, thật ra thì em rất dịu dàng, cái gì gọi là yêu là đánh, mắng là yêu!”

“Vậy sau này nếu mùa hạ khí trời rất nóng, thấy cửa hàng tiện lợi bán nhiều đồ lạnh như vậy, anh không phải là thèm chết rồi hả ?” Về sau chắc mình phải chịu khổ nhiều a! Gặp phải một cô giáo nghiêm khắc như vậy.

“Cũng không phải là bảo hoàn toàn không thể ăn, nếu như anh nhất định muốn dùng đồ đông đá, trước tiên anh cho vào trong miệng, nhưng không cần nuốt ngay, ngậm ở trong miệng một chút rồi hãy nuốt xuống, như vậy đối với lục phủ ngũ tạng của anh sẽ tốt hơn.”

” Em cũng hiểu biết không ít đấy!”

“Em là cô giáo mà, hiểu không nhiều lắm còn có thể dạy học sinh sao? Anh không biết đâu bọn trẻ bây giờ đều rất tinh nghịch lại tò mò vô cùng, thường hỏi một chút vấn đề ly kỳ cổ quái, em bình thường mà không tưởng tượng phong phú, không cần thận bị bọn nhỏ chèn ép, bọn chúng sẽ nghĩ.” Ai, hiện tại cô giáo bị làm khó a.

“Như vậy xin hỏi cô giáo Hách, học sinh Thượng Quan Sùng Tự có thể hay không hỏi cô một cái vấn đề?” Hai mắt của hấn tóe ra ánh mắt thâm tình.

Có cái gì không đúng, ánh mắt kia rất mập mờ, giống như từ bên trong toát ra nhiều đóa cơ hoa, người học sinh này từ trước đến giờ cũng không theo như bài đề ý xuất bài, chẳng lẽ muốn hỏi một chút vấn đề khiến cô giáo khó có thể mở miệng?

Không sai, giác quan thứ sáu nói cho cô biết là như vậy .

“Ừ. . . . Anh có đói bụng không, em đi mua chút cháo cho anh có được hay không? Hay là nhờ người nấu cháo yến mạch, em sẽ thêm mật ong, dâu tây, anh cảm thấy thế nào?” cô dùng giọng dỗ trẻ, cố gắng nói sang chuyện khác.

“Không, cô giáo không trả lời học sinh vấn đề này, học sinh liền thôi ăn, nói cái gì đều không ăn.” Hấn khó có lúc nghịch ngợm thế này.

Oa, cái người học trò này, học cái không học lại đi học những học sinh nghịch ngợm chỉ biết gây sự với cô giáo. Anh cả ngày không có ăn cái gì, bụng nhất định đói lắm rồi, nếu là anh còn không ăn cái gì, đến lúc đó người lo lắng đến cùng, sẽ là nàng, mà không phải hấn!

“Được được, em sẽ để cho anh hỏi, chỉ là. . . . . Cô giáo có quyền cự tuyệt trả lời.”

“Vậy thì anh còn hỏi làm gì?”

Hách Nhạc Đế hít sâu một cái, thôi, cô giờ chờ đầu hàng.

“Anh. . . . . Anh hỏi đi!”

“Anh muốn hỏi cô giáo, tại sao trong ánh mắt của anh, lại không thấy được em?” Hấn vừa nói xong, cô lại càng khấn trương lên.

“Không thấy được? Tại sao có thể như vậy?” Có phải hay không là dấu hiệu của bệnh lao lực, không thể nào, bác sĩ không phải nói không sao sao? Cô càng đến gần càng gần. “Còn là không thấy được sao?”

“Mau đến nhìn, em đến gần thêm chút nữa, gần thêm chút nữa.”

Hách Nhạc Đế không nghi ngờ gì, đem mặt càng dán càng gần, gần đến chóp mũi hai người nhanh muốn đụng vào ở một chỗ.

“Còn là không nhìn thấy sao?”

“Báo cáo cô giáo, trong ánh mắt của anh, hiện tại tràn đầy đều là hình ảnh của em.” Nói xong, môi của hấn cứ như vậy không tốn sức chút nào dán đi lên, đôi tay còn bóp thật chặt eo thon nhỏ của cô, không để cho cô bởi vì các loại lý do trở lui lại.

Không nghĩ tới, hấn hiện tại càng học càng gian, ngay cả muốn hôn nàng, cũng phải đem cô lừa đến như vậy.

Cử động nhiệt tình to gan như vậy, khiến Hách Nhạc Đế mặt đỏ như lửa, nhưng cô cũng nhiệt liệt đáp lại anh, đồng thời tim đập càng nhanh cảm thụ thân thể anh nóng như lửa.

Hấn không ngừng hôn sâu cô, hay tay không ngừng trên thân thể quyến rũ của cô di chuyển, không ngừng vuốt ve, hấn cảm thấy sự nhiệt tình của cô, ướt ướt, giống như ăn trái cây đến no bụng, mà cô từng tiếng thỏa mãn rên rỉ, giống như là đáp lại đòi hỏi của hấn, không gì kiêng kỵ mặc hấn muốn lấy muốn tìm.

Nếu là có thể, hấn rất muốn ở chỗ này tiến vào cô, nhưng lý trí nhắc nhở hấn, bây giờ còn không đúng lúc.

Chỉ là, có thể hôn cô có thể vuốt ve cơ thể cô đã làm hấn quên đi những lo toan mệt nhọc, hấn cảm giác như mình được an ủi, như vậy cũng liền đủ rồi.

Sau một lúc thâm tình hôn sâu, hấn bưng lấy mặt của cô, từng chữ từng chữ nói: “Không nghĩ tới anh sẽ yêu, anh chưa bao giờ biết, anh sẽ yêu một người như vậy, mà người kia chính là em.”

Hách Nhạc Đế nghe vậy cảm động đến nói không ra lời. Cô thật may mắn có thể gặp được tình yêu chân chính của mình. . . . .

Hôm sau, Thượng Quan Sùng Tự làm thủ tục xuất viện, còn rất nhiều việc đang chờ hấn, hấn lập tức lại trở về cương vị công tác, Hách Nhạc Đế cũng phải trở về nhà trẻ đi làm, cho nên hấn liên tục dọn dẹp, buổi chiều khi cô tan lớp thì tìm hấn hai người cùng nhau ăn cơm.

Mà cô cũng muốn dẫn anh đến một nhà hàng, để ăn những món ăn dinh dưỡng bồi bổ cho cơ thể của anh, tránh cho luôn thịt cá, tăng thêm gánh nặng cho thân thể.

Cứ như vậy, cô hết lòng chăm sóc, cùng với khổng chế một số công việc của anh, khí sắc của Thượng Quan Sùng Tự càng ngày càng hồng hào hơn.

Ngày nghỉ thì hai người còn có thể đi biệt thự Ôn Tuyền buông lỏng, cô sẽ đích thân xuống bếp làm một số món ăn, mà Thượng Quan Sùng Tự sẽ ở một bên làm trợ thủ, giúp cô rửa rau thái khúc, đem thịt cắt thành miếng, thuận tiện cũng có thể nhận thức một số nguyên liệu nấu ăn, một công đôi việc.

“Cái này gọi là hoài sơn, cũng có nơi gọi là củ từ, bên trong nó chứa rất nhiều chất Albumin giúp tăng thể tích máu, cũng rất tốt cho dạ dày của anh, còn có công dụng giúp cơ thể thêm cường tráng.” Hách Nhạc Đế bên dạy, bên chỉ lấy một bên ốc khô nói: “Đem ốc khô bên kia rửa kỹ một chút, sau đó đem gia vị em đã điều chế sẵn bỏ vào.”

Thượng Quan Sùng Tự nghe theo chỉ thị, đem ốc khô rửa sạch, rồi đem gia vị đã được pha chế, giội xối ở trên.

“Anh đem lại đây?”

“Giúp em bỏ vào nồi hấp, anh canh thời gian đúng 40’ thì nhắc ra.”

Món ốc khô hấp củ từ, là một món bổ dưỡng, có công hiệu cường tráng, còn có thể giúp cho hệ tiêu hóa, hơn nữa món ăn này lại không quá béo.

Cô thật khéo tay, Thượng Quan Sùng Tự đối với các món ăn trên bàn rất thưởng thức, hần ăn cũng nhiều hơn.

Quá khứ, bởi vì công việc bận rộn, bất kể là chiên, nấu, xào, hấp, hần nhất luật cũng hưởng miệng nhét, căn bản không bận tâm đồ có dễ ăn hay không, có tốt cho sức khỏe không, hiện tại hần mới biết, nhân gian thì ra là còn có nhiều món ăn ngon như vậy, nếu không phải là cô, cái miệng này của hần sợ rằng không có phúc khí có thể thường được ăn mỹ vị lại bồi bổ cho sức khỏe như vậy.

Hách Nhạc Đế động tác rất nhanh, không tới một tiếng đồng hồ, liền làm xong các món ốc khô hấp củ từ, canh gà nhân sâm, đông trùng hạ thảo chưng xương cá, cùng với một món Mẩu Đơn cải trắng ngon miệng.

Trải qua mấy ngày nay, bọn họ chẳng những ăn những món ăn dinh dưỡng, còn ngâm nước nóng, thỉnh thoảng ngồi thiền, tập Yoga một chút, những thứ này ở trong mắt người bình thường không có ý nghĩa, hơn nữa còn là hoạt động dễ như trở bàn tay, nhưng ở trong mắt Thượng Quan Sùng Tự, đều giống như Đế Vương hưởng thụ trước nay chưa có.

Cả người hần thay da đổi thịt, khí sắc hồng hào, có lúc hần còn có thể ở bên cạnh công viên chạy, gần đây, hần còn hẹn cô sáng sớm cùng nhau đi bơi, có thể thấy hần đối với chuyện vận động đã phát triển, một khi làm thành thói quen, ngừng suy nghĩ dừng lại cũng không được.

Tại cuộc sống cứ như vậy diễn ra đã được gần hai tháng, ngày nào đó, vườn trẻ chuẩn bị một tiết học ngoài trời, Mỹ Kỳ đột nhiên chạy vào lớp học của cô nói với cô: “Cô giáo Hách, cô có khách đợi ở bên ngoài.”

“Khách?” Kỳ quái, tám năm nay không có ai trực tiếp đến nhà trẻ tìm cô, là ai vậy?

Đi ra phòng học, đi tới khu trò chơi của nhà trẻ, ở bên cạnh cầu trượt, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

” Thím Yến? Làm sao thím lại đột nhiên chạy đến tìm cháu?”

Thím Yến vẻ mặt nghiêm nghị, giọng nghiêm túc nói: “Nhạc Đế, đợi tan việc, cháu có thể hay không cùng ta đi gặp một người?”

“Gặp mặt một người?” Hách Nhạc Đế cảm thấy tương đối nghi ngờ.

Từ biểu tình của hím Yến xem ra, thần thần bí bí, rốt cuộc muốn cô gặp người nào, còn phải làm phiền bà tự mình chạy tới đây một chuyến?

*** **

Ở quán cà phê nhỏ gần nhà trẻ, đối diện trước mặt Hách Nhạc Đế có hai người đang ngồi.

“Tiểu thư, cà phê của cô đây.” Phục vụ đem cà phê đặt lên bàn.

Cô không có trả lời hai chữ cảm ơn, chuyện này cùng cô bình thường có lẽ phép bất đồng, bởi vì giờ khắc này, ánh mắt của cô hoàn toàn bị người bên cạnh Thím Yến làm cho kinh hãi.

Người kia khiến cho cô thần kinh toàn thân căng thẳng, da đầu tê dại Thượng Quan Sùng Hàn.

Hắn tại sao lại cùng Thím Yến ở chung một chỗ? Hắn không phải đã hoàn toàn không để ý đến sống chết của mẹ hắn hay sao? Mà Thím Yến không phải cũng đối với đứa con trai này thương tâm muốn chết, thất vọng cực độ sao? Cô không hiểu, tại sao hai người kia còn có thể hài hòa cũng ngồi một chỗ như vậy? Hơn nữa Thượng Quan Sùng Hàn ăn mặc chỉnh tề, cắt tóc hấp dẫn, cả người xem ra dung nhan toả sáng, cùng bộ dáng lần trước ở biệt thự Ôn Tuyền hoàn toàn bất đồng .

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhìn vết thương trên trán hắn vẫn còn vết thâm mờ mờ, cô cảm thấy một hồi khí lạnh từ lòng bàn chân vọt lên, hồi tưởng lại quá trình ngày đó kinh hồn, liên tục vài đêm cô còn gặp phải ác mộng, có thể thấy được, sự kiện kia khiến cô kinh hãi bao nhiêu.

“Hách tiểu thư, xin chào, đã lâu không gặp.” Thượng Quan Sùng Hàn thái độ khác thường, chẳng những bề ngoài hoàn toàn thay đổi, ngay cả nói năng cũng biến thành khiêm nhường lễ độ.

Nhìn đến hắn thân thiết mỉm cười, Hách Nhạc Đế chẳng những không cảm thấy một chút xấu cảm giác thoải mái, ngược lại, tự nhiên sinh ra sợ hãi, giống như có con kiến bò đầy toàn thân.

“Ừ.” Cô không có đáp lại, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Nhạc Đế, cháu xem một chút, con ta đã thay đổi tốt hơn, khi hắn hai ngày trước chủ động tới tìm ta thì ta. . . . . Ta thật đúng là bị dọa sợ, ta biết ngay con ta một ngày nào đó nhất định sẽ trở lại làm người, ông trời phù hộ, cháu xem hắn như bây giờ, có phải hay không làm cho người khác rất cao hứng?” Thím Yến càng nói càng kích động, không che giấu được nội tâm của người làm mẹ thấy con mình trưởng thành mà vui sướng.

Nhìn Thím Yến vui vô cùng, vui vẻ đến rơi nước mắt, Hách Nhạc Đế lại có dự cảm không tốt, chỉ là Thượng Quan Sùng Hàn đột nhiên lãng tử quay đầu, lương tâm phát hiện, nguyên nhân chính là gì? Đây mới là điều khiến cho cô nghĩ đến biết .

“Vây. . . . . Sùng Tự cùng cha mẹ của anh ấy, đã biết chuyện này chưa?” Cô không có theo Thím Yến mà vui sướng nhảy múa, cô chỉ nghĩ tìm tòi chân tướng.

Vừa nghe đến Hách Nhạc Đế hỏi như thế, Thượng Quan Sùng Hàn biểu tình tại chỗ sụp đổ mất một nửa.

Thấy con trai mặt dần ra, Thím Yến vội vàng nhảy ra nói chuyện.“Nhạc Đế, Sùng Hàn là len lén chạy đến tìm ta đây, hắn nói chuyện khiến Thím Ngô bị thương, hắn cảm thấy rất xin lỗi, lại nói, mọi người cũng không thể tha thứ ngay cho hắn, cho nên hắn không muốn nhanh như vậy để mọi người biết hắn có tới tìm ta.”

“Cho nên, còn không có người biết mẹ con thím đã quên hết ân oán trước kia rồi hả ?”

“Hách tiểu thư, bọn họ có biết hay không cũng không quan trọng, quan trọng là, mẹ ta biết lòng của ta là đủ rồi.” Từ bên trong giọng điệu của hắn, vẫn là nghe ra sự oán hận cùng hiềm khích.

“Tốt, vậy cháu muốn biết, hai người hôm nay tới tìm cháu nguyên nhân chủ yếu là gì?” Cô quyết định trực tiếp hỏi thẳng vấn đề, không muốn một hồi quanh co như vậy nữa.

“Là như vậy, cháu cũng biết được Sùng Hàn ở nhà không có gì cũng không có địa vị, là bởi vì hắn trước kia không chịu khó học hành, cũng không cố gắng làm việc, mới có thể bị cha hắn xem thường, dẫn đến không có đem sự nghiệp giao cho hắn, điểm này để cho hắn tương đối hối tiếc, cho nên. . . . .” Bà nhìn con trai một cái.“Hắn nghĩ mình trước khi gây dựng sự nghiệp, đợi đến làm ra một chút thành tích sau, lại đem thành quả này đưa ra cho cha hắn cùng Sùng Tự xem, như vậy hắn ở trước mặt cha của hắn cùng em trai, cũng có thể gỡ được chút mặt mũi .”

“Tôi bây giờ đang cùng một người bạn cùng hợp tác buôn bán, trước từ từ ổn định cơ sở, tương lai có khách hàng ổn định, thu nhập cũng ổn định, tôi liền có thể ẹ tôi có những ngày tháng thật tốt, thoát khỏi quá khứ

bị người xem thường.” Hân nói liên tục.

“Như vậy rất tốt !” Kỳ quái, vậy tìm cô ra ngoài làm cái gì? ‘Nhưng không biết được anh tìm tôi ra ngoài là dụng ý gì ? Không phải là chỉ muốn nói với tôi chuyện này chứ?’

“Dĩ nhiên không phải.” Thím Yến trên mặt nụ cười, nói: “Là như vậy, bởi vì bọn họ vừa mới bắt đầu làm, cho nên đang tìm cách để tuyên truyền quảng bá, cho nên. . . . . Có ít áp phích tuyên truyền muốn chụp, có thể hay không mời cháu tới giúp một chuyến?”

“Giúp một tay?”

“Không sai, bởi vì cửa hàng chúng tôi cung cấp thiết bị cho phòng tắm, cho nên, nghĩ chụp một chút hình người mẫu đang sử dụng những thiết bị trong phòng tắm này để tuyên truyền quảng cáo, cùng với cung cấp cho đài truyền hình phát hình ra cf hình quảng cáo, cô cũng hiểu được, hiện muốn thuê một người mẫu nổi tiếng một chút giá đều không thấp, nếu như dùng người mẫu bình thường một chút, thì hiệu quả lại không cao, cho nên mới muốn mời cô tới giúp một chuyến, không biết cô có nguyện ý hay không?” Thượng Quan Sùng Hàn nhất nhất giải thích, đem mục đích của chuyến đi này thuyết minh ra.

Nguyên lai là muốn tìm cô giúp một tay chụp áp phích quảng cáo cùng quay cf, hại cô cứ tưởng nghĩ tìm mình có chuyện gì. Vừa nghe đến phải trợ giúp người, Hách Nhạc Đế tất nhiên nghĩa bất dung từ, chỉ là. . . . . (ngu quá, người mẫu phòng tắm đấy, vào phòng tắm mà không cởi đồ sao. Không nghĩ hân có ý đồ khác thì cũng phải nghĩ đến cái này chứ—trời ơi, bức xúc với cô này quá.)

“Cô còn vấn đề gì sao?” Thấy mặt cô lộ vẻ chần chờ, vẻ mặt Thượng Quan Sùng Hàn lạnh xuống, còn tưởng rằng cô phát hiện có chỗ nào không đúng.

“Tôi phải về nhà trẻ trước xem có thể xin nghỉ hay không, hơn nữa chuyện này tôi cũng muốn báo cho Sùng Tự biết ”

“Không được, ngàn vạn lần không thể cho hân biết.” Thượng Quan Sùng Hàn tại chỗ cắt đứt cô..., chẳng qua là khi hân nhìn thấy Hách Nhạc Đế đang ngạc nhiên nhìn hân, sắc mặt lập tức hoà nhã xuống: “Mong cô giúp tôi giữ kín bí mật này, tôi muốn chờ cho sự nghiệp có chút thành tích, mới để cho hân biết, có thể không?”

“Đúng vậy a, Nhạc Đế, Sùng Hàn muốn làm lại, cho nên trước khi hân còn chưa có làm ra chút thành tích gì, trước đừng làm cho Sùng Tự biết, cái này coi như là một bí mật ở giữa chúng ta, ai cũng chớ nói ra ngoài, có thể không?”

Thấy Thím Yến cầu khẩn như vậy, cô không thể không cho bà một chút mặt mũi.

“Được rồi, cháu không nói là được, thấy anh thành tâm ăn năn hối lỗi, cố gắng làm việc, chuyện này, tôi là tuyệt đối sẽ giúp, anh yên tâm đi!” Hách Nhạc Đế đáp ứng một tiếng xuống.

Mà ở trong đầu Thượng Quan Sùng Hàn, đang âm thầm cười trộm. Trước từ trong miệng mẹ hân mà biết được, cô gái này từng bị một tập đoàn lừa gạt hết tiền, là một phụ nữ có đầu óc tương đối đơn thuần, hân lập tức sinh lòng lập kế.

Một âm mưu to lớn đáng sợ, đang lặng lẽ nổi lên, lần này, hân muốn cho Thượng Quan Sùng Tự cùng Hách Nhạc Đế thủy hỏa bất dung, trở mặt thành thù không thể nói lại!

10. Chương 10

Hách Nhạc Đế hướng nhà trẻ xin nghỉ một tuần lễ là giả, vì muốn đi giúp Thượng Quan Sùng Hàn quay quảng cáo, chỉ là cô cũng không có nói việc này cho Thượng Quan Sùng Tự biết, vẫn như cũ đi sớm về trễ, không cho anh phát giác có bất kỳ điều gì không đúng.

Cộng thêm gần đây công ty Thượng Quan Sùng Tự cùng tập đoàn Tráo Bôi cạnh tranh quyết liệt, tiếp tục triển khai lần cạnh tranh thứ hai, mặc dù đã quan tâm đến bản thân mình hơn, không giống lần trước liều chết như vậy, nhưng hần còn mất rất nhiều thời gian trấn giữ ở công ty, căn bản là không nhận thấy được Hách Nhạc Đế có chỗ gì không ổn.

Cô đến chỗ Thượng Quan Sùng Hàn để chụp quay quảng cáo một loạt thiết bị phòng tắm, bị yêu cầu phải mặc vào quần áo cột nhả, ra vẻ phong tình vạn chủng, bộ dáng mê người khêu gợi, mặc dù điểm này cô cho là không ổn, từng cùng Thượng Quan Sùng Hàn khai thông qua, bất quá sau cùng vẫn là thỏa hiệp.

Hần cho là chụp quảng cáo thiết bị phòng tắm, chính là phải mặc thật ít, ăn mặc loáng thoáng, mới có thể hấp dẫn chú ý của người tiêu thụ. Như vậy thật khiến Hách Nhạc Đế cảm thấy không thoải mái, chỉ là giúp người giúp đến cùng, đưa Phật đưa lên thiên, cô cũng không thể làm gì khác hơn là có thể tiếp nhận trong phạm vi của mình, hoàn thành công việc này.

Một tuần lễ đi qua, cô lần nữa trở về vườn trẻ đi làm, sau khi tan việc cô đáp tàu điện ngầm đi tới công ty Thượng Quan Sùng Tự chờ hần tan việc, ai biết vừa mới bước vào cửa chính công ty, liền nghe cô thư ký nói tổng giám đốc đang phòng họp gấp dữ, phía sau cánh cửa đóng kín mắng chửi người đã gần ba giờ rồi.

“Đã xảy ra chuyện gì, là ai chọc giận anh ấy sao?” Cô cùng thư ký qua lại rất hòa đồng, nên rất tự nhiên hỏi.

Cô thư ký nháy mắt mấy cái, nói: “Tổng giám đốc phụ nhân, nghe nói là văn kiện cơ mật của công ty bị đối thủ của chúng ta biết, tôi cũng vậy không rõ lắm!”

“Uhm, tôi hiểu rồi, cảm ơn.” Nói xong, cô không quên bổ sung một câu: “Không nên gọi tôi là tổng giám đốc phụ nhân, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần, tôi họ Hách, gọi tôi Nhạc Đế là được.”

“Tôi đã hiểu.”

Vừa nghe đến hần đang mắng chửi người, lo lắng hần huyết áp lại tăng lên, từng nói với hần mọi việc muốn tâm bình khí hòa, từ từ xử lý, như vậy mới không bởi vì tâm tình dao động, khiến thân thể chịu đựng gánh nặng quá sức, sao lại không chịu nghe cô khuyên bảo đâu?

Cô biết đàn ông chính là như vậy, vừa gặp phải chuyện phát điên, dù có từng khuyên hần thế nào cũng vô dụng, cô dĩ nhiên không thể đi đến phòng họp ngay bây giờ tìm hần, chỉ có thể lẳng lặng ở phòng tiếp khách chờ, chờ hần họp xong lại nói.

Cô lập tức lật tạp chí xem tin tức, chán thì tới cửa sổ nhìn ra xa quang cảnh thành phố, cuối cùng chờ chờ, lại ở trên ghế sa lon đi ngủ.

“Nhạc Đế tiểu bảo bối. . . . .”

Đang mơ mơ màng màng ngủ, cô nghe được có người gọi cô, mở mắt sương mù ra, “Anh họp xong rồi ah, em lại ngủ quên mất sao?”

” Bộ dạng em đang ngủ thật đáng yêu, anh còn mới vừa giúp em lau nước miếng!” Hần không quên ở trên má phẩn hồng của cô, hôn nhẹ một cái.

“Vậy sao? Vậy nhất định rất xấu, có đúng hay không?” Xong rồi, hình tượng một điểm một giọt hư hại hết rồi.

Thượng Quan Sùng Tự cười lắc đầu: “Bất kể là em chảy nước miếng, ngứa to hay là nói mớ, ở trong cảm nhận của anh, em vĩnh viễn là người đẹp nhất.”

“Anh xác định vừa rồi không có ăn trộm mật ong?”

Thượng Quan Sùng Tự hôn môi của cô: “Có, mật ong đang ở trong miệng của em.”

“Đừng như vậy, nơi này là phòng tiếp khách, nếu không cẩn thận bị người ta bắt gặp, thật là xấu hổ a.” Cô cũng không phải là thiếu nữ triều Đường, cô không dám công khai tình yêu chỗ đông người.

“Anh là tổng giám đốc, ai dám nói gì?” Hần vẫn bá đạo hôn cô, chỉ là có lẽ là bị tâm tình mới vừa rồi ảnh hưởng, không có đem tất cả nhiệt tình dùng tới. . . . .

Bởi vì hôm sau là Chủ nhật, cho nên sau khi rời khỏi công ty, Thượng Quan Sùng Tự rất tự nhiên lái xe về hướng Bắc đến biệt thự Ôn Tuyền, mấy ngày kế tiếp, hắn không muốn tiếp tục để công việc làm phiền não.

Ít ngày trước hắn soi gương thì phát hiện có tóc bạc, hốc mắt cũng thâm sâu, một nếp nhăn trên khóe mắt rõ ràng có thể thấy được, hắn biết tiếp tục như vậy không để ý sức khỏe của bản thân, chỉ biết hao tổn tuổi thọ của mình, hắn không muốn trắng niên mất sớm, ít nhất, hắn phải làm những gì mình thích, cùng với cô chia sẻ thời gian trong cuộc đời nhiều hơn.

Hách Nhạc Đế làm mấy món ăn gia đình nhẹ nhàng khoan khoái, ở dưới ánh đèn màu vàng nhạt, bọn họ khoan trá mà dùng bữa ăn. Vì muốn Thượng Quan Sùng Tự buông lỏng tâm tình của mình, nên cô đã mở một ca khúc sôi động.

Khi thanh âm từ âm hưởng vang lên, giọng nói hùng hậu cao vút, lập tức đưa tới phê bình kín đáo của Thượng Quan Sùng Tự.

“Lúc ăn cơm không nên nghe ca khúc sôi động như vậy, có thể hay không khiến thành dạ dày khó chịu?”

“Ở nước ngoài rất nhiều gia đình da đen, chính là vừa ăn cơm vừa nghe nhạc R&B, anh không phải cảm thấy người da đen tùy thời cũng tràn đầy sức sống, bọn họ hình như là đặc biệt vì vui vẻ mà sống ở trên đời này.” Hách Nhạc Đế sẽ si mê nhạc R&B, là bởi vì Mỹ Kỳ. Con mèo lông vàng đừng xem cô bề ngoài nghiêm túc nghiêm chỉnh, khi tan việc, lập tức thành một người khác. Cô nói, nghe nhạc R&B là phương thức hữu hiệu nhất để loại trừ áp lực, cô nửa tin nửa ngờ sau khi nghe thử một chút, không nghĩ tới tâm tình cũng vui vẻ lên theo, cho nên, cô cũng muốn cho Thượng Quan Sùng Tự cảm thụ một chút.

“Anh vừa ăn, em vừa hỏi anh một vấn đề.” Hách Nhạc Đế buông đũa xuống nói: “Em hỏi anh, giáp, ất, Bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, cái chữ nào khốc nhất

“Đáp án nhất định rất lạnh, anh không muốn đoán.”

“Anh rất không có thú vị, đoán một cái thì như thế nào, mau nói!”

“Đoán trúng có cái phần thưởng gì?”

“Sẽ để cho anh hôn gương mặt em một cái!” Cô xấu hổ mà nói.

“Chỉ hôn có một cái, vấn đề này nghe thấy cũng biết rất khó có phải hay không?” Thượng Quan Sùng Tự suy nghĩ một chút. “Tối nay. . . . . Ta nghĩ muốn. . . . .”

“Muốn cái gì? Anh mau đoán á...”

“Phần thưởng không đủ hấp dẫn người, đề không nổi hứng thú của anh.” Hắn nhẹ nhàng khoan khoái uống canh củ sen hầm xương, mặt hứng thú nói.

Hách Nhạc Đế nghĩ thầm mình cũng thiệt là, nghĩ hết biện pháp muốn cho anh vui vẻ, nếu anh nghĩ thuận tiện lau cá dầu, sẽ theo anh hắn thôi.

“Được a, chỉ là chỉ có thể có một lần cơ hội.”

Thượng Quan Sùng Tự gật đầu một cái, “Có thể, vậy anh suy nghĩ một chút đó!” Hắn làm bộ trầm tư, gật gù đắc ý qua mấy giây, mới chậm rãi đáp: “Là đinh, có đúng hay không?”

“Làm sao anh biết?”

“Bởi vì quần chữ đinh (khốc) a!” (ko hiểu)

“Không tính a, anh đã sớm biết!” Thật là hồ ly gian xảo, kinh nghiệm pháp tắc nói qua, lời nói thương nhân không thể nhất tin, quả nhiên.

“Anh thật sự là không biết, em nói lời phải giữ lời, tối nay, anh, muốn, em!” Hắn lộ ra biểu tình đã lang tham lam, còn lè lưỡi giả bộ sắc lang.

“Ừ. . . . . Em hôm nay không được, cái đó. . . . . Di tới nhà ngồi.” Cô tìm ra một lý do đường hoàng.

“Di của em không phải mấy ngày trước mới đến? Không nên gạt người, thân là giáo viên, phải nói lời giữ lời đó.”

Đáng chết, không nghĩ tới tên đàn ông này một ngày kiếm tỷ bạc, nhưng ngay cả chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu này, đều nhớ rõ ràng như thế.

“Đợi chút. . . . . Có thể hay không hỏi một câu nữa?”

“Anh đã thắng rồi, tại sao còn phải đánh cuộc tiếp với em?”

Hách Nhạc Đế nhanh miệng nói: “Tốt, nếu như anh thua, vậy chúng ta coi như huề nhau, nếu như anh thắng lời nói. . . . .”

“Như thế nào?”

“Liên cả đêm bất kể anh phải mấy lần tắt cả đèn cho anh, được chưa!” Trời ạ, tiền đặt cược này cũng quá lớn rồi.

“Giao dịch này không tệ, mời hỏi.” Hắc dù bận nhưng vẫn ung dung đáp lại.

“Xin hỏi, trên thế giới người không hiếu thuận với mẹ của mình nhất?” Ha ha, sẽ không đi!

“Mặt tốc lực a!”

“Tại sao?”

“Bởi vì đặt đèn tốc lực còn có nghĩa là ‘đánh mẹ’.”

“Không tính, một câu nữa, đậu xanh là người ở nơi nào?”

” Người Gia Nghĩa, bởi vì đậu xanh thêm một nét nữa là người.” Hắc cười gian, hôm nay khẳng định ăn luôn cô rồi.

“Không tính, một câu nữa, có một cổ nhân té ở cửa nhà em, hắc là ai nha?”

“Tiêu Hà, bởi vì nhà ta trước cửa có sông nhỏ (Tiêu Hà).” (toàn chơi chữ)

“Kia một cái phố không có trời mưa?”

“Vùng phố, bởi vì vùng phố mỹ ngữ (không có mưa).”

“Kết hôn với ai cực khổ nhất?”

“Lily, bởi vì dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần.”

“Ô. . . . . Làm sao anh đều biết, trước kia làm sao em hỏi anh đều không biết, hiện tại thế nào cũng trả lời được vậy?” Xong rồi, tối nay cần phải mặc người chém giết rồi.

Thượng Quan Sùng Tự nắm chặt lấy ngón tay: “Lần thứ nhất, lần hai. . . . . Ha, năm lần, đủ rồi, thật không nghĩ tới, trả lời mấy câu hỏi như vậy còn có phần thưởng lớn như vậy, lần sau tiếp tục, đừng khách khí.” Hoàn hảo thời gian trước hắc rảnh rồi liền lên mạng xem, những câu đố kiểu này, hắc đã sớm xem hết rồi.

Hách Nhạc Đế nhìn anh đắc ý thành như vậy, cũng không nhịn nở nụ cười, có thể trêu chọc anh vui vẻ, để cho anh tạm thời quên mất công việc rắc rối, tựu xem như hôm nay cũng coi như thành công rồi, nhưng là. . . . . Xem ra gần đây anh lại không chú ý chăm sóc thân thể mình, loại tâm tình này thật là ngu vạ tạp trần!

Sau khi ăn xong, bọn họ nằm trên ghế sa lon mềm mại ở phòng khách, nghe nhạc giao hưởng, tháng trước vừa mới mua thêm rượu vang đỏ, giờ phút này vừa đúng lúc dùng đến.

Cô nằm ở trong ngực của anh, nghe lòng của anh nhảy một tiếng, ly rượu được rót vào một chất lỏng màu đỏ, ly thủy tinh, phát ra tiếng vang thanh thúy, trong miệng uống lấy rượu mới, lỗ tai đắm chìm trong lãng mạn, Khúc Phong lưỡi biếng, cộng thêm men say mơ mơ màng màng, khiến hai người rất tự nhiên vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Rượu nho hương thuần, đầu lưỡi hai người không ngừng quần quýt, bọn họ như muốn hút hết hương thơm, trong không khí tràn đầy dục vọng, giống như tia lửa, như ánh sáng cầu vồng nở rộ.

Hai người giống như đứa trẻ, ở phòng khách chơi trò chơi trốn tìm, bọn họ một đường chơi đùa lên lầu, quần áo cởi ra ném hết ở cầu thang, ở trong bồn tắm xoa bóp, hơi nước bay lên lượn lờ trong phòng tắm, hòa với hương thơm của tinh dầu tràn ngập toàn bộ không gian.

Cô giúp anh xoa bóp, giúp anh giải trừ mệt nhọc cả ngày, cô giúp anh buông ra căng thẳng, mà anh cũng giúp cô xoa bóp bắp chân bị mỏi do đứng lâu, nhiệt độ trong cơ thể cũng theo hơi nước nóng bay lên, nhịp tim như trống trận bang bang vang dội, anh vì cô mà lau khô thân thể, vẩy lên khăn tắm, sau đó giống như ôm tân nương tử ôm cô về trên giường.

“Anh hôm nay quá mệt mỏi, chúng ta tối nay đi ngủ sớm một chút, có được hay không? Ngủ ngon, hi vọng anh ngủ được cả đêm đến trời sáng.” Cô hôn hân, sau đó đem áo ngủ mặc vào, nút áo còn chưa cài được cái thứ nhất.

Thượng Quan Sùng Tự hiển nhiên không có ở thêm nghĩa cô, như Phủ Tổng Thống trước Hiến Binh, thẳng tắp đứng ở trước mặt cô.

“Làm sao anh không ngủ?”

“Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa. Em còn thiếu khoản nợ yêu yêu đó nha, anh muốn em lập tức trả!”

“khoản nợ Yêu Yêu ?” Trời ạ, sao anh có thể phát minh cho ra cái danh từ này vậy.

“Chấp nhận thua cuộc đi, ai kêu em đánh cuộc yêu chứ.”

Hắn tắt đèn, sau đó từ chăn chui vào, ở trong bóng tối, hắn lục lọi đến vị trí cúc áo, sau đó rất dịu dàng thay cô cởi dây lưng áo, hắn vừa hôn vừa cởi, động tác nhẵn nhụi đến nỗi cô hoàn toàn không có phát hiện áo ngủ rời đi thân thể thế nào.

Ban đêm còn trùng kêu vang con ếch gọi bạn, Hách Nhạc Đế vẫn còn đang miệt mài trả khoản nợ Yêu Yêu, lần thứ nhất, hai lần, ba lượt. . . . .

Cô vụn vụn không nghĩ tới, Thượng Quan Sùng Tự thật đúng là có thể lần thứ nhất muốn xong lại có thể muốn tiếp, không khỏi có chút oán giận mình, gần đây cho anh ăn quá nhiều đồ bổ rồi, mới có thể để cho anh giống như một con rồng sống, thật không biết đây là may mắn, hay là không may mắn đây?

Ở lần thứ tư sau khi kết thúc, cô cầu xin tha thứ, mà anh chỉ cười cười nói ra: “Em còn chưa trả hết nợ đâu, coi như đây mới chỉ 20% lãi suất, em cứ từ từ mà trả dần dần đi.”

Má ơi, sao anh lại tính toán chi li vậy chứ!

Sáng sớm, ánh mặt trời hôn lên mặt, Thượng Quan Sùng Tự rời giường, nhìn Hách Nhạc Đế một bên ngủ say sưa, lại nghĩ đến tối hôm qua vẻ mặt cô mâu thuẫn, giống như con chim nhỏ cầu xin tha thứ bộ dáng đáng yêu, không nhịn được ở mặt cô hôn một cái.

Hắn mặc vào áo ngủ, chậm rãi xuống lầu, trước rót một ly cà phê, lại hướng hộp thư cảm ơn báo.

Đang lúc hắn lấy ra tờ báo, mở ra vừa nhìn, chỉ thấy trang đầu phía dưới chiếm nửa mặt độ dài quảng cáo lại là

Trên người Hách Nhạc Đế mặc độc bộ áo lót kiểu mới nhất của tập đoàn Tráo Bôi, ở bên bồn tắm cao cấp, tạo những tư thế phong tình vạn chủng.

Phía dưới còn có một hàng chữ, viết: nhờ mỹ nhân tri kỷ của Thượng Quan tổng giám đốc tận tình hỗ trợ, thật xin kính lên 12 vạn phần lòng biết ơn.

Này. . . . . Đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhạc Đế như thế nào phản bội hắn? !

Tập đoàn Tráo Bôi là đối thủ một mất một còn của hắn, cô nên biết tập đoàn nội y này là kinh địch lớn nhất của hắn từ trước tới nay, cô biết. . . . .

Hắn cầm lấy tờ báo xông lên lầu, mở cửa phòng, thấy Hách Nhạc Đế đang cuộn vào trong chăn ngủ say, hắn nghĩ dùng sức lay cô tỉnh lại, hỏi cô đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng cô ngủ ngọt ngào động lòng người như thế, hắn thể nhưng lại do dự.

Đứng ở bên giường, tờ báo bị hắn nắm chặt, hô hấp của hắn dồn dập, giống như là chạy vài giờ trên đường núi, trái tim của hắn, cơ hồ muốn thoát ra khỏi lồng ngực, đây rốt cuộc là một người phụ nữ như thế nào? Luôn miệng nói phải giúp hắn bồi bổ, muốn chăm sóc hắn, không để cho hắn tức giận, phải giúp hắn thư giãn công việc giải tỏa áp lực, mà bây giờ lại chuyển thành đối đầu đây?

Hay là kẻ địch bày kế hãm hại hắn, dùng cách tàn nhẫn nhất, máu tanh thủ pháp lăng trì hắn, hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, từ đầu tới cuối đều là địch thủ thiết kế cái bẫy này, mà người phụ nữ trước mắt này.
.....

Đứng nghiêm nhìn Hách Nhạc Đế trước mặt, chừng 20', chợt, cô lật người, mắt sáng hé mở, “Làm sao anh lại đứng ở nơi này? Có chuyện gì sao?”

Cô nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh, giống như bị bùa chú định, cho dù ở dưới ánh mặt trời buổi sáng, cũng làm cho cô toàn thân bốc lên khí lạnh, buồn ngủ lập tức thối lui.

Thượng Quan Sùng Tự nói cái gì cũng không nói, chỉ là lạnh lùng đem tờ báo đã bị bóp nát ném lên trên giường.

Hách Nhạc Đế không hiểu hỏi: “Rốt cuộc là như thế nào?”

“Mở tờ báo ra nhìn, sẽ biết!”

Cô chỉ có thể làm theo lời của anh, đem tờ báo mở ra .

Khi nói nhìn thấy mục quảng cáo đột nhiên hiện ra ngay trước mắt, tay của cô run rẩy, môi trắng bệch, đầu như bị ngàn vạn cây kim ghim lấy, đầu óc trống rỗng, chính cô cũng cảm thấy không giải thích được, rõ ràng là giúp Thượng Quan Sùng Hàn chụp quảng cáo thiết bị phòng tắm, làm sao sẽ. . . . .

Làm sao sẽ thành quảng cáo áo lót cho tập đoàn Tráo Bôi? ! Huống chi, cô chưa từng mặc loại áo lót này để chụp hình, này nhất định là bị Di Hoa Tiếp Mộc (lừa gạt người để mưu lợi) đây!

“Không, em không có chụp hình như vậy, đây là có người cố ý muốn gài tang vậ, với lại, em không có mặc qua loại áo lót này để chụp hình a!”

“Là ý nói, em có chụp hình, nhưng không phải mặc áo lót như thế sao?” Giọng hắn lạnh như băng hỏi, như quan toà không nói tình cảm và thể diện, những câu bèn nhọn.

“Em thừa nhận em có giúp Thượng Quan Sùng Hàn chụp quảng cáo thiết bị phòng tắm cho cửa hàng của hắn và bằng hữu đầu tư, nhưng em ăn mặc rất nhiều, không có giống dạng này mặc ít như vậy, này nhất định là có người động tay chân!” Để chứng minh sự trong sạch của mình, cô chỉ có lựa chọn nói thẳng ra.

Lời này vừa nói ra, Thượng Quan Sùng Tự càng tức hơn.

“Em em đi giúp Thượng Quan Sùng Hàn quay quảng cáo? !”

Nhìn anh càng tức giận như vậy, cô đành đem chuyện Thím Yến ngày đó đến nhà trẻ tìm cô, còn mang theo Thượng Quan Sùng Hàn đi cầu xin cô, thành thật khai báo cho anh biết.

”Hắn làm sao có thể mở ra cái công ty quái gì! Em cũng biết ngày hôm qua anh ở công ty giận dữ vì chuyện gì? Bởi vì bên trong công ty có người làm bán tin tức ra bên ngoài, đem thiết kế của công ty thuê nhà thiết kế từ nước ngoài thiết kế, tiết lộ cho địch thủ biết, mà người làm chuyện đó, chính là Thượng Quan Sùng Hàn, cái áo lót em mặc trong tờ quảng cáo này, chính là vũ khí bí mật của công ty bọn anh!

“Hiện tại. . . . . Hiện tại thì tốt rồi, tâm huyết của anh tất cả đều bị người ta lấy mất, đều là em, đều là em không dùng đại não, mới có thể tạo ra hậu quả như thế!” Hắn giận không kềm được, cảm giận bất bình quát.

“Em trước khi làm bất cứ chuyện gì, có thể hay không dùng một chút đại não? Không cần cả ngày giống như những tiểu quý ở nhà trẻ một dạng chưa trưởng thành, học làm để trở thành một người thành thực, có được không?”

“Đúng, em không thành thực, em ngây thơ, em chưa trưởng thành, được chưa, em không quấy rầy anh nữa, về chuyện này, em trình trọng nhận lỗi với anh, đã được chưa!” Cô đứng dậy cầm lên quần áo ở bên giường xông thẳng xuống lầu, ở phòng khách tùy tiện cầm quần áo khoác khoác lên người, cầm túi xách liền rời khỏi.

“Hách Nhạc Đế, em muốn làm gì?”

Cô không thèm để ý tới anh, nước mắt tràn mi, đẩy anh ra, từ trong tủ giày đem giày lấy ra, vừa đi vừa xỏ.

“Đây chính là thái độ chịu trách nhiệm của em?” Hấn đuổi theo, từ phía sau bắt được tay của cô.

Hách Nhạc Đế quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy oán hận. “Đúng, bởi vì em không đủ thành thực, cho nên em không hiểu được cái gì gọi là chịu trách nhiệm.”

Tay vung ra, cô bước nhanh ra khỏi biệt thự, lưu lại Thượng Quan Sùng Tự một hồi kinh ngạc rồi lại không biết mình có lỗi ở nơi nào. (Ai, đã bảo yêu cô này là khổ mà)

Hách Nhạc Đế vì quảng cáo áo lót cho tập đoàn nội y Tráo Bôi, giống như là ra một bộ phim đặc sắc, liền gây ồn ào huyền nào ở Đài Loan một thời gian.

Không chỉ có tờ báo, tạp chí chờ mặt bằng quảng cáo có thể nhìn thấy hình ảnh của cô, ngay cả trên bảng tin điện tử trên đường, cũng có hình ảnh quảng cáo thật to ở đó.

Thậm chí ngay cả mấy cửa hàng buôn bán áo lót kiểu mới cũng đem hình quảng cáo của cô lấy ra làm chiêu bài quảng cáo, tóm lại có thể lợi dụng đến đâu, là đem hết khả năng dùng đến đấy.

Bị tập đoàn Tráo Bôi dùng chiêu mượn đao giết người để đối phó, Thượng Quan Sùng Tự có thể nói là nguyên khí tổn thương nặng nề, hấn ăn không xong, ngủ không ngon, trở mặt nhìn đối thủ lấy chính thành quả của mình, dùng người yêu của mình, cổ động tuyên truyền, mà hấn, còn lại là vết thương chồng chất, trăm ngàn vết thương.

Có thể đem Thượng Quan Sùng Tự đánh bại triệt để thế này, cao hứng nhất, chính là Thượng Quan Sùng Hàn rồi.

Hấn hưng phấn cầm lấy một trăm vạn tiền thưởng mà tập đoàn Tráo Bôi cho hấn, cùng với một chức vị quản lý nhỏ nhưng không có thực quyền gì, mang theo vui sướng đi tìm mẹ của mình, ai biết, lại đối lấy là sự chỉ trích trầm trọng của mẹ.

“Mẹ, con được lên làm quản lý, cũng kiếm được nhiều tiền nhất đời này, mẹ xem!” Hấn cao hứng bưng bưng mà đem chi phiếu đưa cho Thím Yến nhìn, không ngờ, bà lại dùng ánh mắt ửng hồng mà nhìn hấn.

Sau đó bà một cái tát đánh tới, đánh cho Thượng Quan Sùng Hàn không giải thích được.

“Nghịch tử! Ta lúc đầu thật không hiểu được là nổi điên vì cái quái gì, lại đi giúp người làm chuyện này!” Thím Yến đau lòng nói. Ba ngày qua, bà bị lương tâm khiển trách rất nhiều, khi bà thấy tờ báo cùng TV phát đoạn quảng cáo, truyền bá hình ảnh Hách Nhạc Đế hội quảng cáo áo lót thì cả người bà cũng ngu dại ra.

Vì con trai, bà không dám nói đến chân tướng, nhưng vì Sùng Tự cùng Nhạc Đế, bà lại rất muốn đem sự thật toàn bộ nói ra. Từ trong miệng Phiêu Bình, bà biết được cô dâu mới đã trở mặt, ba ngày nay chưa từng chạm mặt, tâm của bà chịu đau khổ dày vò, cả người đều bị thương.

“Mẹ, con hiện tại đã có thành tựu, có một phần công việc, còn có thể tự tay kiếm tiền, mẹ tại sao còn đánh con?” Thượng Quan Sùng Hàn lắc đầu, tay bưng lấy mặt, hấn không hiểu.

“Cái thành tựu này là bán em trai của người để có được, người kiếm những đồng tiền kia, tất cả đều là tiền bất nhân bất nghĩa bẩn thỉu, người có cái gì tốt mà kiêu ngạo!” Thím Yến chưa bao giờ đau thế này triệt nội tâm qua. Trên chuyện đời bi thảm nhất, là thấy cốt nhục tương tàn, anh em trong nhà cãi cọ nhau, một màn máu chảy đầm dề, lại ở trước mắt bà xảy ra.

Trời ạ! Nàng Hồ Yến Ny đến tột cùng là tạo ra cái nghiệt gì? Sớm biết hần sẽ như vậy không có máu không có lệ, vô tình vô nghĩa, không cần hoài thai mười tháng, nên đem hần độc ác lấy xuống, lấy xuống này người hãm hại chính thân của mình, thật là nghiệt chủng!

Vậy mà, Thím Yến dạy dỗ, cũng không thức tỉnh được lương tri của Thượng Quan Sùng Hàn, hần ngược lại nói năng hùng hồn.

“Đúng, con bất nhân bất nghĩa, con không có tim không có phổi, con không ra gì, con không có tiền đồ, con là cái đinh trong mắt mọi người, đâm trong thịt, mẹ, con không phải là không muốn cố gắng, mà trong công ty cùng một cái gia tộc, con hiểu biết rõ con vĩnh viễn không thể so sánh với đứa con riêng kia, dưới bóng ma của hần, con cả đời cũng không góc đầu lên được, chỉ có đánh sập hần, đánh bại hần, nhìn hần tuyệt vọng thống khổ, con mới có thể vui vẻ, con mới có thể cảm thấy cuộc đời của con tràn đầy hi vọng” lời còn chưa nói hết, một bàn tay nữa nặng nề rơi xuống trên mặt hần.

“Người không cứu người, người cút cho ta, người cút thật xa cho ta, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy người nữa! Người đi mau, người đi mau a!” Thím Yến đuổi hần, đẩy hần ra khỏi cửa.

Đứng ở cửa Thượng Quan Sùng Hàn, không hề nữa kích động, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Mẹ, nếu như mẹ đem chân tướng nói cho Sùng Tự, con liền đi tìm cái chết, khiến mẹ sẽ vĩnh viễn mất đi đứa con của này!” Nói xong, không đợi Thím Yến đáp lại, hần độc ác quay đầu đi.

“Sùng Hàn! Sùng Hàn! Người đi đâu?” Tỳ lấy cửa, bà khàn giọng gào thét, bắt đầu dĩ tâm ý của hần đã quyết, căn bản là không thể kêu được hần dừng chân quay đầu.

11. Chương 11

Đêm đông chí, đêm đoàn viên.

Ở trên bàn đá cẩm thạch hình tròn mọi người đều ngồi xuống quay quần, nhưng vẫn thiếu mất hai người.

Thím Yến ở một bên, Thượng Quan Sùng Tự ngồi ở bên cạnh.

Thím Ngô đem bánh trôi bung lên bàn, còn giúp mỗi người phân thành chén nhỏ, bánh trôi tròn tròn mập mập, làm người ta thèm thuồng, lại không người nào có khẩu vị.

“Yến Ny, còn không tin tức của Sùng Hàn sao?” Không khí quá trầm lắng, Thượng Quan Diên Nho lên tiếng, đánh vỡ sự yên tĩnh.

Thím Yến không biết có nên nói chuyện bà mới lên gặp con trai không, bà cũng chưa từng ở trước mặt những người làm trong nhà đề cập tới, vậy mà hôm nay, Sùng Hàn gây ra một chuyện lớn như vậy, bà càng thêm khó có thể mở miệng.

Bà lắc đầu một cái, vẫn như cũ giữ vững trầm mặc.

Mà Thượng Quan Sùng Tự sau khi từ Hách Nhạc Đế biết hết được chân tướng, nhưng vì không muốn để ẹ lớn bị cha mẹ trách cứ, cũng không tiện nói ra.

Hần rõ ràng biết là Thím Yến dẫn theo Sùng Hàn đi thuyết phục Nhạc Đế, nhưng bà chắc cũng là dưới tình huống không biết gì mới có thể đi giúp Sùng Hàn chuyện này, từ đầu tới đuôi cũng không thể trách mẹ lớn được. . . . .

Dĩ nhiên cũng không thể trách Nhạc Đế rồi.

Ba ngày trước hần là bị chọc tức, mới có thể đem chuyện toàn bộ đẩy tới trên đầu cô, trách cô không có đầu óc, đối với một người đã từng nghĩ muốn xâm phạm mình, chẳng những không cần thận còn hoàn toàn tin tưởng trăm phần trăm.

Vậy mà, khi hấn tỉnh táo lại, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, đứng ở góc độ của cô thì nếu đó là hấn, hấn cũng sẽ làm như vậy, cộng thêm có Thím Yến ở bên bảo đảm, tâm tư phòng bị của cô tự nhiên sẽ yếu bớt, đây là thói thường của con người, có thể nghĩ.

Mấy ngày nay, vì chuyện của công ty bế đầu sứt trán, nhưng mỗi khi hấn được yên tĩnh, muốn gọi điện thoại cho Hách Nhạc Đế thì tâm lại do dự, tựa như ba chữ “Anh yêu em”, hay ba chữ “Thật xin lỗi” giống như là bị khóa ở cổ họng, không biết phải nói ra như thế nào.

Cô sẽ tiếp điện thoại của mình sao? Cô sẽ tiếp nhận lời xin lỗi của mình sao?

Hấn không biết đồ phụ nữ thế nào, không hiểu được như thế nào mới có thể làm cho đối phương hồi tâm chuyển ý, những chuyện này hấn chưa bao giờ làm qua, vì vậy hấn lo lắng sai lầm liên tiếp, càng nói càng hỏng bét.

“Ai! Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, không nghĩ tới, xem ra một cô gái đáng yêu ngọt ngào như vậy, thế nhưng ăn cây táo rào cây sung, làm ra loại chuyện ghê tởm này, đầu năm nay phụ nữ, đều vì tiền, thật là chuyện gì cũng làm ra được!” Nguyễn Phiêu Bình khó có lúc dùng giọng nghiêm nghị chua chát, khi bà nhìn thấy hình ảnh quảng cáo trên tờ báo kia thì một cỗ rung động từ nội tâm xông ra, khiến cho bà thật lâu không cách nào trở bình thường được.

“Đúng vậy, thật sự là làm cho người khác rất thất vọng, may mắn là người phụ nữ này còn chưa có vào cửa Thượng Quan gia chúng ta, ngộ nhờ thật lấy cô ta vào nhà, đó mới là gieo họa vô cùng!” Thượng Quan Diên Nho thở thật dài một cái.

Hai người người một lời, ta một câu, Thượng Quan Sùng Tự nghe được đứng ngồi không yên, mà Nguyễn Phiêu Bình thấy Thím Yến chậm chạp không có đáp lời, còn chủ động hỏi một câu. “Chị, vị Hách tiểu thư trước kia không phải ở chung một chỗ với chị sao? Chẳng lẽ nói, cô bé này này phẩm đức hành vi thường ngày như thế nào, chị một chút cũng không có phát giác ra được sao?”

“Ta. . . . . Ta cũng không biết nhiều lắm. . . . .” Thím Yến như đứng trên đồng lửa, lương tâm của bà liên tiếp hô hào, muốn bà đừng che chở Thượng Quan Sùng Hàn nữa đứa con này đã không thể cứu nổi nữa rồi.

Nhìn bà khó chịu, Thượng Quan Sùng Tự càng không thể vào lúc này bỏ đá xuống giếng, hấn có thể cảm thụ được nội tâm của mẹ lớn cũng đang đau đớn, nếu như, hấn lúc này trách cứ bà đem Nhạc Đế kéo xuống nước, vậy hấn còn là người sao?

“Sùng Tự, con rốt cuộc có hỏi cô gái kia tại sao lại làm như vậy ko? Cô ta rốt cuộc là nhận được của đối phương bao nhiêu? Chuyện xảy ra cũng đã đến ngày hôm nay mà cô ta vẫn bắt vô âm tín, cô ta không ra mặt nói rõ, có phải hay không là chấp nhận? Hừ, cô ta đúng là không biết xấu hổ, nhất định sẽ có ngày bị báo ứng!” Vừa nghĩ tới công ty vì vậy mà nguyên khí bị tổn thương nặng nề, Thượng Quan Diên Nho càng nghĩ càng tức.

“Ba, không nên nói cô ấy như vậy, cô ấy không phải là người như thế!”

Thượng Quan Sùng Tự nhin không được nữa vỗ bàn đứng lên, không hy vọng nghe lại bất kỳ lời chửi bới nào về Hách Nhạc Đế nữa.

Thượng Quan Diên Nho cùng Nguyễn Phiêu Bình có chút không hiểu, phản ứng của hấn khiến cho bọn họ cảm thấy khó hiểu. Vì sao hấn lại nói như vậy? Đứa nhỏ này có phải hay không áp lực quá lớn, bị bệnh?

“Sùng Tự, con thấy không thoải mái sao?” Nguyễn Phiêu Bình đứng dậy, đi tới bên cạnh con trai quan tâm hỏi.

“Mẹ, con không sao.”

“Nếu không có chuyện gì, mới vừa rồi sao lại phản ứng như vậy? Chẳng lẽ là nói, ta không nên nói cô ta như vậy sao?” Thượng Quan Diên Nho bắt đầu nóng lên.

“Con. . . . .”

“Một người phụ nữ như vậy, coi như mắng cô ta không biết xấu hổ 1000 lần, một vạn lần, đều không đủ ”

“Không nên nói nữa!” Hấn rống to lên.

Khiến ba người còn lại sợ choáng váng, Thượng Quan Sùng Tự luôn luôn lịch sự nho nhã, hiểu thuận lẽ độ, cũng có lúc phát hỏa như vậy? Thiếu chút nữa đem trái tim của ba người dọa cho ngừng đập.

Hấn lẳng lẳng nhìn ba người, ba người cũng lẳng lẳng nhìn lại hấn, đặc biệt là Thím Yến nhìn thấy vẻ mặt của hấn, khiến bà càng xám hối cùng bất an, trong mắt có thật sâu áy náy, bà nhiều không muốn nhìn một đôi uyên ương bởi vì con trai của bà mà phân tán, nhưng bà lại không muốn nói chuyện xấu của con trai ra, sớm biết có thể như vậy, bà cũng không cần trở lại. . . . .

“Con, con ăn no rồi, xin lỗi! Con đứng lên trước.” Thượng Quan Sùng Tự đứng lên rời đi.

“Đứa nhỏ này làm sao vậy, thế nào lại trở thành như vậy?” Thượng Quan Diên Nho lắc lắc đầu.

“Có lẽ là chuyện của công ty khiến cho nó quá vất vả rồi.” Nguyễn Phiêu Bình đối với chồng của mình nói: “Anh nên đến công ty dạo dò một tiếng, gọi cho giám đốc Lâm để bọn họ tạm thời lo chuyện của công ty, để cho con trai có thời gian nghỉ ngơi thật tốt.”

Thượng Quan Diên Nho gật đầu một cái. “Để anh đi giao phó xuống.”

*** Phụng Minh hiền độc gia chế luyện *** bbs. fmx. cn ***

Không cách nào khắc chế để không nghĩ về Hách Nhạc Đế, hơn nữa lại nghe cha mẹ đối với cô nghiêm nghị lên án như vậy, khiến hấn càng thêm tự trách. Vì sao hấn muốn nói lời xin lỗi với cô, cũng khó mở miệng như vậy?

Hôm sau, Thượng Quan Sùng Tự đi tới nhà trẻ nơi Hách Nhạc Đế làm việc, từ bên ngoài cổng trường, hấn nhìn thấy cô đang chơi đùa cùng với các học trò nhỏ, gương mặt vẫn vô tư hồn nhiên như cũ, hấn thật sự không thể tin được, mình ngày đó lại có thể dùng những từ ngữ quá đáng đả thương cô như vậy, từ khi hấn nhìn thấy cô lần đầu tiên, hấn đã hiểu rõ ràng cô là hạng người gì, nếu hiểu rõ, vì sao lại không cách nào toàn tâm tin tưởng? Chỉ bằng một chút ngụy chứng làm giả, liền hủy bỏ nhân cách của cô, đánh cô đến vực sâu vạn trượng nơi không có ánh mặt trời.

Hấn chưa bao giờ biết, làm như thế nào để nói xin lỗi với người yêu của mình, những thứ này đối với hấn mà nói, hoàn toàn là lĩnh vực xa lạ, chỉ là, hấn biết không học không được, nếu như không học mà nói, hấn sẽ vĩnh viễn mất đi cô, mà đây là chuyện hấn không muốn nhất .

Bồi hồi ở tại cửa ra vào gần một giờ, lúc thì ghé đầu, lúc thì duỗi cổ, tổng không khỏi khiến người khác hoài nghi, hơn nữa gần đây vụ án bắt cóc trẻ nhỏ đặc biệt nhiều, nhà trẻ đã sớm giận dỗi các giáo viên phải thật chú ý, mà hành động của Thượng Quan Sùng Tự , lập tức khiến các thầy cô trong nhà trẻ chú ý.

” Cô giáo Hách, cô xem ở bên ngoài cổng, có một thanh niên ở bên ngoài lén lút, có phải hay không tính toán làm gì chuyện xấu a?” Cô giáo Mỹ Kỳ thân thể đầy đà, lặng lẽ ở bên tai Hách Nhạc Đế nói nhỏ.

Hách Nhạc Đế quay đầu lại, nhìn ra cổng trường, cô nhìn thấy rất rõ, hơn nữa đây là gương mặt mà mấy ngày nay cô ngày đêm nhung nhớ. Ba ngày qua này, lúc cô đi làm thì cố gượng cười, lúc tan việc liền nhốt vào trong phòng, không nói câu nào.

Thật ra thì, không chỉ tất cả mọi người trong nhà trọ Ma Tước, ngay cả các thầy cô trong nhà trẻ, các học trò nhỏ, cũng đều biết xảy ra chuyện gì. Tờ báo, TV cả ngày đều chiếu quảng cáo nội y của cô, thật may là tất cả mọi người tin tưởng cô, tin tưởng cô không phải là loại người vong ân phụ nghĩa, ăn cây táo rào cây sung, tin tưởng cô bị người khác hãm hại, mà không phải là cô tự nguyện.

Cô rất giận, tại sao bạn bè quanh mình tin tưởng cô như vậy, duy chỉ có Thượng Quan Sùng Tự cố tình không tin? Nếu là không có thể tin tưởng lẫn nhau, nếu hai người còn tiếp tục chung đụng thì sẽ có kết quả gì chứ?

Hừ, anh tám phần là đã thông, hay là hiểu rõ chân tướng rồi, cho nên muốn tới đây cùng cô bồi tội, nói xin lỗi?

Liên tục để cho cô đợi 77 giờ 50 phút, thua thiệt anh còn là tổng giám đốc của một công ty, suy nghĩ lâu như vậy, mới nghĩ đến trả sự trong sạch cho cô, nhận lỗi với cô. Không được, tuyệt không thể để cho anh

đạt được ước nguyện nhanh như vậy được.

Cô đi ra ngoài cổng trường, đứng bên trong cổng mị mị nhìn anh nói: “Tiên sinh, thật ngại, anh có con học ở trường này sao?”

Thượng Quan Sùng Tự không biết cô tại sao phải hỏi như vậy, hỏi ngược lại: “Nhạc Đế, em không phải biết anh sao? Làm sao em lại xưng hô với anh là. . . . . Tiên sinh đây?”

Hách Nhạc Đế tiếp tục diễn trò: “Tiên sinh, tôi làm sao biết được anh là ai? Chỉ là. . . . . tôi chắc là anh biết tôi là ai chứ?”

“Anh dĩ nhiên biết em là ai, em là Hách Nhạc Đế, bạn gái của anh.”

Bạn gái rồi đấy! Lúc này thì gọi là bạn gái, ngày đó đem cô phê bình như một kẻ vô dụng thì sao lúc ấy anh không coi cô như bạn gái mà thương yêu, tin tưởng, hiện tại miệng ngọt thành ra như vậy, là thế nào, bị sét đánh hả?

“Tôi không phải bạn gái của anh, tôi là hoàng hậu áo lót nổi tiếng, anh không có xem báo cùng TV sao? Khắp nơi đều có hình ảnh của tôi, anh cảm thấy như thế nào, cho chút ý kiến đi chứ?” Tức chết anh.

Nghe ra được là cô đang hờn dỗi, cố ý nói những lời khiến hấn phát điên, nhưng hấn cũng không tức giận, bởi vì cô hoàn nguyện ý nói chuyện với hấn, hấn liền cảm thấy may mắn rồi.

“Anh biết rõ đó không phải là do em tự nguyện, hơn nữa những tấm hình kia vừa nhìn, liền biết được là do máy tính sửa chữa, anh cũng vậy không trách mẹ lớn, muốn trách thì trách anh là do anh không đủ năng lực phán đoán, anh ở nơi này hướng em nói lời xin lỗi thành tâm nhất, em có thể tha thứ cho anh được không?” Thượng Quan Sùng Tự mặt mày thành khẩn, hấn không giỏi nói lời ngon tiếng ngọt, đây là lời thật lòng trong trái tim hấn.

“Nhìn bộ dáng anh ta thật là đáng thương, cô hãy tha thứ cho hấn đi!”

Hách Nhạc Đế phát hiện sau lưng cư nhiên xuất hiện thanh âm, quay đầu nhìn lại, là Mỹ Kỳ đang thuyết phục cô.

“Sao cô lại nghe lên chuyện của chúng tôi chứ?”

“Chuyện của hai người, các bạn nhỏ cũng biết rồi, còn có cái gì tốt mà che giấu chứ.” Cô gọi toàn bộ học trò nhỏ lại đây: “Các em có biết chú đứng ở bên ngoài cổng trường là ai hay không?”

“Biết.” Mọi người cùng kêu lên, so đoàn hợp xướng còn phối hợp ăn ý hơn.

“Vậy các em nói một chút coi, chú ấy là ai nha?”

“Là bạn trai cô giáo Hách!” Lần này thanh âm càng lớn hơn càng chính tề hơn.

Hách Nhạc Đế thật muốn đào một cái hố để chui xuống ngay lập tức, trời ạ, cô cũng không phải là nhân vật công chúng, thế nào cuộc sống riêng đều bị bày dưới ánh mắt trời vậy, thậm chí ngay cả những tiểu mao đầu * này cũng biết? ! (chưa mọc lông)

“Hừ, nhỏ giọng một chút, mọi người nhanh đến bên kia chơi đi, cô giáo có chút việc, đợi lát nữa liền qua chỗ các em.” Cô nói xong, nhưng các bạn nhỏ vẫn không nhúc nhích, bọn họ thà xem kịch vui cũng không nguyện rời đi.

Bây giờ các tiểu quỷ đều có một cái đầu thông minh cơ trí, làm sao ngoan ngoãn nghe lời của cô.

Lúc này, Thượng Quan Sùng Tự từ cổng bước vào trong, đối với tất cả người bạn nhỏ nói: “Các bạn nhỏ, có thể giúp chú hoàn thành một chuyện hay không, sau khi chuyện thành công, chú sẽ dẫn bọn cháu đi ăn MacDonald, có được hay không?”

“Được a.” Những tiểu quỷ này, vừa nghe đến có MacDonald, toàn bộ dời đi trận địa, ở bên người Thượng Quan Sùng Tự xếp hàng ngay ngắn.

Ngay cả Mỹ Kỳ cũng dùng phương thức đi của cua bước, từ từ chuyển đi qua, vẫn không quên ghé vào lỗ tai hấn hỏi: “Anh đã từng dụ dỗ phụ nữ bao giờ chưa?”

Thượng Quan Sùng Tự đối mặt với con mèo lông vàng to lớn này, như cũ trước sau giữ vững như một thân sĩ phong phạm, thành thực trả lời, “Chưa từng dụ dỗ qua, cô muốn dạy tôi sao?”

“Thấy anh đẹp trai nên tôi mới có hảo cảm đó, tôi sẽ dạy anh một chiêu! Tại cô giáo Hách rất mềm, lại không có đại não, cho nên, anh chỉ cần nói những câu rất thật lòng như: ‘Em yêu, anh sai lầm rồi, để cho anh yêu em một lần để tỏ lòng thành.’ bảo đảm giải quyết!”

“Cứ như vậy?” Cái này không phải quá đơn giản sao?

Mỹ Kỳ ra dấu tay Ok, vỗ ngực một cái nói: “Nếu như không linh, tôi liền nói với cô ấy, tôi muốn thay thế vị trí bạn gái của anh với cô ấy, nếu cô ấy biết, nhất định sẽ lập tức tha thứ cho anh.” Một người đàn ông ưu tú như vậy, đừng nói là Nhạc Đế, ngay cả cô ánh mắt nhìn người cao như vậy, cũng cảm thấy ngon miệng cực kỳ, ngu ngốc mới có thể lựa chọn buông tay.

“Cô muốn thay vị trí của cô ấy?” Không cần đi!

“Anh có thể đừng dùng ánh mắt như vậy được không, như vậy thật đả thương người khác.”

“Thật xin lỗi, tôi không có ý tứ gì khác.”

“Vậy cũng tốt, anh mau làm theo lời tôi nói đi, anh xem, chúng ta nói xong càng nhiều, cô ấy ở bên kia càng hoài nghi.” Mỹ Kỳ nắm chặt quả đấm, muốn hấn cổ găng lên.

Tạm thời bất luận là dùng phương pháp gì, nhưng vì để vãn hồi trái tim của giai nhân, phương pháp gì cũng phải thử một lần.

“Nhạc Đế a, không ” hấn đổi lại gọi. “Em yêu, anh sai lầm rồi, để cho anh yêu em thêm một lần nữa, được không?”

Ôi trời ơi!!, anh lại học được cái chiêu giả bộ đáng yêu này ở đâu ra vậy, vốn dĩ gương mặt vì áp lực công việc mà bị tiêu tụy, cộng thêm lời nói diêm dâm đáng yêu như vậy, đủ loại nhân tố cộng lại, thật muốn chui vào lòng của cô, đâm vào trong thịt của cô rồi.

Cái mụ béo chết tiệt này, biết rõ cô thích mềm không thích cứng, lại đi dạy anh loại tiện chiêu này.

Thượng Quan Sùng Tự nhìn cô vẫn còn ở do dự, vội gọi tất cả bạn nhỏ, “Mọi người cùng nhau giúp chú xin lỗi cô giáo Hách có được hay không?”

“Được.” Một vị tiểu nam sinh tiến lên kéo kéo tay hấn. “Cháu muốn ăn gà rán, có được hay không?”

Trong lúc mấu chốt này, Thượng Quan Sùng Tự còn có thể nói không được sao?

“Được, không thành vấn đề.” Nhóc tiểu quỷ này, cũng biết được thừa dịp cháy nhà hôi của đấy.

“Anh không phải muốn đem các bạn nhỏ làm công cụ, thật không có phong cách rồi.”

“Các bạn nhỏ, cùng chú nói: anh sai lầm rồi, anh thật xin lỗi em!”

Đám học trò vì MacDonald mà một chút cốt khí cũng không có, cùng kêu lên: “Cô giáo Hách, anh sai lầm rồi, anh thật xin lỗi em/cô!”

“Không đúng, không đúng, các cháu không thể nói anh sai lầm rồi, các cháu phải nói chú Thượng Quan sai lầm rồi!”

Tất cả người bạn nhỏ vẫn có nghe không có hiểu, lại cùng hô lên: “Không đúng, không đúng, các cháu không thể nói anh sai lầm rồi, các cháu phải nói chú Thượng Quan sai lầm rồi.”

“Không phải như vậy, phải . . . .”

Nhìn Thượng Quan Sùng Tự cùng học trò nhỏ ở bên kia làm cho bối rối, Hách Nhạc Đế không muốn không cười cũng không được.

“Được rồi, nếu như để phụ huynh của bọn nhỏ thấy được, anh là muốn hại em cuốn gói ra ngoài đường có phải hay không?”

“Cuốn gói cũng được chứ sao, còn sợ anh không nuôi nổi em sao?.”

“Chân tay em đều còn, mới không cần anh phải nuôi.” Cô tự lẩm bẩm lấy, “Dù sao em tùy tiện chụp mấy cái quảng cáo nội y cũng thu vào được mười mấy vạn, em có thể tự nuôi sống bản thân.”

“Vậy em tới đây anh chụp, anh cho em thu nhập trên trăm vạn, coi như là khai thác, như vậy có được không?”

“Ừ. . . . . Em không phải người yêu tiền như vậy, nhiều tiền hơn nữa cũng không đánh động được lòng của em.” Nói vừa xong, Thượng Quan Sùng Tự liền nâng mặt của cô lên, hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của cô.

Mỹ Kỳ cùng các bạn nhỏ đang đứng đấy, tất cả đều ngây ngẩn cả người. Dưới ban ngày ban mặt này, lại ở trong nhà trẻ thiếu nhi, hai người này dĩ nhiên lại làm chuyện kích tình đùa giỡn như vậy! Không được không được, không thể để cho đứa bé tiếp nhận giáo dục quá sớm như vậy, cho dù ở Bắc Âu, cũng không còn khai sáng như vậy chứ?

“Ah. . . . . Cô giáo đang hôn kìa. . . . .” Có một bạn nhỏ trưởng thành sớm la lên.

Mỹ Kỳ nhìn tình huống không ổn, vội kêu: “Các bạn nhỏ, chúng ta vào phòng học, mau, mọi người mau vào phòng học!”

Bảo người khác vào phòng học, nhưng mình rất thích xem. Trời ạ, kỹ thật hôn của Thượng Quan Sùng Tự thật là hạng nhất, hôn đến nỗi cô giáo Hách cũng vô lực bận tâm hoàn cảnh chung quanh như thế nào, có thể hay không ảnh hưởng đến học sinh, cứ như vậy không coi ai ra gì ở đó cho hân tầy ý hôn.

Lúc này, Thượng Quan Sùng Tự nháy mắt cho Mỹ Kỳ, muốn cô giúp một tay, mau đem các bạn nhỏ toàn bộ gọi vào phòng học, đừng ở đó phá hư chuyện tốt của bọn hắn.

Sau khi tất cả người bạn nhỏ bị đuổi vào phòng học, cả khu trò chơi, cũng chỉ còn lại có một đôi vợ chồng đang ân ái, có lẽ là đầu mùa đông khí trời mờ mịt, phương thức nhiệt độ như vậy thích hợp hơn, khiến tâm Hách Nhạc Đế lạnh như băng đã lâu, dần dần có nhiệt độ.

Sau một hồi trời đất quay cuồng, Hách Nhạc Đế lần nữa mở mắt, lòng của cô phòng lập tức như bị vỡ đê, nhào vào trong ngực anh, rú rít khóc sụt sùi.

“Em cảnh cáo anh, nếu, nếu là lần sau mà còn tùy tiện hoài nghi em, dù anh nói cái gì cũng sẽ không thèm để ý đến anh nữa, có nghe thấy không?”

Thấy cô như cô gái nhỏ tính tình đùa bỡn, cũng không sợ học trò nhỏ của mình nhìn thấy mà ngượng ngùng, hắn vỗ vỗ lưng của cô, an ủi: “Tuân lệnh, lần sau không dám!”

“Hừ, không có thành ý.”

“Vậy. . . . .” Hắn nghĩ nghĩ, sau đó hỏi nói: “Trong nhà trẻ bọn em, có xếp gỗ anh văn không?”

Cô giương đầu, sững sờ nhìn hắn. “Anh chẳng lẽ muốn giống Mỹ Kỳ dùng xếp gỗ ném vào đầu người ta chứ?” Cô không hiểu hỏi.

“Dĩ nhiên không phải. Có sao?”

“Đương nhiên là có, anh muốn làm gì?”

“Phiền toái em nói với viện trưởng một tiếng, cho anh mượn một chút.”

Tuy không biết Thượng Quan Sùng Tự muốn làm cái gì, nhưng cô vẫn cùng viện trưởng nói rõ, khi viện trưởng đồng ý, anh lấy ra một từ kép ‘o’, một từ chữ đơn ‘r’, còn có một từ chữ đơn ‘z’.

Này đem ba chữ orz cũng liệt vào ở chung một chỗ, sau đó anh cũng bên cạnh làm cầu xin tha thứ, cô nhất thời không nhìn ra đây là có ý gì, kết quả Điền Điền ở bên cạnh nhắc nhở, cô cuối cùng hiểu. (....)

Thì ra là orz là từ trên mạng, o chính là đầu của anh, r đại biểu thân thể của anh, z còn lại là cúi xuống chân, cái ký hiệu này là thuật ngữ cách tân, đại biểu cho anh sai lầm rồi, nhận thua, tha thứ cho anh được không?

“Cô giáo Hách, Chú Thượng Quan đang xin lỗi cô đó, cô liền tha thứ cho chú nha, em thấy cô căn bản cũng không thể rời bỏ được chú, không cần giả bộ nữa có được hay không?” Điền Điền tên đại tiểu quỷ này, nói chuyện luôn là không lớn không nhỏ.

“Đứa nhỏ này không cần nhiều chuyện.”

“Hừm, mặc kệ cô, vẫn yêu mà còn giả bộ.” Nói xong, mặt khinh thường tránh ra.

Ai, tội của anh cũng coi là nhẹ, xin lỗi cũng nói rồi, còn bày ra chiêu trò xin lỗi cô như vậy, nếu là cô còn không khoan dung, có phải hay không quá không hiền hậu, này cùng bản tính của cô cũng không hợp.

Cô nhìn anh gật đầu một cái, bày tỏ anh nếu đã nhận sai, cô liền tha thứ cho.

Thật ra thì giữa nam nữ, tựa như đầu lưỡi cùng hàm răng, khó tránh khỏi sẽ có ma sát, nếu như có thể thảo luận, khiêm tốn nhận lầm, cũng không mất đi hình tượng của một người đàn ông tốt, không phải sao?

Nguyên tưởng rằng này lo lắng khí trời mông mông bụi bụi, khiến cho tâm tình của cô buồn bực thật lâu, có lẽ, còn có thể bởi vì cái dạng này mà lấy được chứng u buồn, nhưng ý niệm của cô lập tức liền quay lại, cô không có quyền lợi u buồn, cô muốn làm cho các học trò nhỏ cảm thấy sung sướng, muốn để bạn bè ở nhà trọ Ma Tước sung sướng, chủ yếu nhất dạ, cô muốn làm cho Thượng Quan Sùng Tự sung sướng, này không phải là do nhân tố tình yêu sao?

*** ***** ***

Mấy ngày sau, trên tờ báo xã hội đưa tin tức nóng hổi trên trang đầu

Có một thanh niên bị nghi bởi vì hít thuốc phiện quá liều, toàn thân trần truồng ngã xuống giường, thời gian tử vong đã được sáu ngày, hàng xóm bởi vì ngửi thấy được mùi là lạ, lúc này mới báo cảnh sát xử lý.

Khi cảnh sát căn cứ chứng minh thư và giấy tờ trên người thanh niên này mới tìm được Thượng Quan gia thím Yến nghe được tin thì té xỉu tại chỗ, cô không thể tin tưởng người thanh niên bị chết thê thảm đó, vậy mà đây chính là con trai của bà.

Theo tin tức đưa ra, Thượng Quan Sùng Hàn sau khi lấy được một trăm vạn thù lao do tập đoàn Tráo Bôi đưa cho hắn, hắn chẳng những không biết cố gắng làm tốt công việc, ngược lại đi ăn chơi đàn đúm, còn đem phần lớn tiền cầm đi mua ma túy cùng chơi gái.

Hắn cùng một đám bọn xấu cấu kết với nhau quay cuồng ba ngày ba đêm, tất cả mọi người cho là hắn ở trên giường đang ngủ, cũng không có gọi hắn tự động rời đi, ai biết được, hắn chết ở trên giường dài đến sáu ngày, cũng không có người phát giác, cho đến hàng xóm sát vách ngửi thấy được mùi khác thường, mới báo cảnh sát xử lý.

Rơi vào hậu quả như vậy, những người biết hắn, tuyệt không cảm thấy bất ngờ, chỉ là, trạng thái khi chết của hắn thật quá mức bị thảm rồi, thậm chí ngay cả Thím Yến đi nhận thi thể thì cũng mấy lần bất tỉnh đi.

Mặc dù, bà hiểu được con trai mình không ra gì, nhưng căn cứ vào tình thương cùng thiên tính của người mẹ, bà thủy chung tin tưởng hắn sẽ có một ngày lảng tử hồi đầu, nhất là một thời gian trước, nhìn hắn tây trang trắng tắp, ăn mặc lịch sự, hắn nói cùng bạn mở một công ty cung cấp thiết bị cho phòng tắm khiến bà mừng rỡ như điên, mặc dù sau đó biết đó là gạt người, nhưng ở trong cảm nhận của bà, vĩnh viễn tin tưởng Sùng Hàn là một đứa bé ngoan, hắn còn là cố gắng muốn học tốt.

Mất đi con trai ruột, nhưng bà lại lấy được hai người con giống như thân sinh, sau khi xử lý tang sự Thượng Quan Sùng Hàn xong, Thượng Quan Sùng Tự cùng Hách Nhạc Đế tốn nhiều thời gian cùng làm bạn với bà, coi bà như mẹ ruột mà hiếu thuận.

Sau khi lịch năm cũ buông xuống, hai người vì biết Thím Yến vì mất đi con trai mà buồn rầu, đặc biệt mang bà đi đến con đường rất đông người chen lấn để mua sắm đồ tất niên, không khí đông vui náo nhiệt, khiến tâm tình của bà cũng vui đi được phần nào.

Tiếp theo, bọn họ còn cùng nhau đi dạo chợ hoa Kiến Quốc, mua hoa cỏ hợp với lễ mừng năm mới, lại rẽ đến đường Hành Dương đi mua một cái áo bông đồ thẩm, khiến Thím Yến xem ra càng thêm hỉ khí, nói vậy chính là muốn bà trở thành một vị quý phu nhân vui vẻ.

Hai người thân thiết khiến Thím Yến cảm động cực kỳ, cũng làm cho bà từ từ mất đi cảm giác đau buồn khi mất đi con trai, khiến cho cái gia đình này lần nữa trở lại bình thường ngày ngày cười vui.

*** Phụng Minh hiện độc gia chế luyện *** bbs. fmx. cn ***

Tiết tháng mười.

Lúc này đi ngắm hoa anh đào Nhật Bản là đẹp nhất, Bắc quốc giờ phút này hoa anh đào đang tung bay trong gió, rất thích hợp để các trưởng bối đi ngắm cảnh.

Lần này, không chỉ có Thượng Quan Sùng Tự cùng Hách Nhạc Đế đi cùng Thím Yến mà thôi, còn thêm Thượng Quan Diên Nho. Về phần Nguyễn Phiêu Bình, bà nói mà muốn đến New Zealand để thăm chị của mình, nơi đó sơn thủy tốt, bà muốn đến đó hít thở không khí trong lành, uống cho hết sữa tươi, không muốn dùng ngày nghỉ để đến những nơi chen lấn như vậy ngắm cảnh.

Thực ra, Thượng Quan Sùng Tự biết, mẹ hắn là cố ý dọn ra một cái cơ hội, để cha và mẹ lớn có thể có thời gian ở một chỗ, để ẹ lớn có loại cảm giác ngọt ngào hạnh phúc bên gia đình. Hắn rất bội phục tinh thần đại bác ái của mẹ mình, không tranh giành tình nhân, không ghen tỵ, chỉ cầu một gia đình hòa thuận.

Trên thực tế, cái ưu điểm này cũng di truyền cho Thượng Quan Sùng Tự. Hắn trong lòng hắn rộng rãi, đối với người anh trai kia có phần thương yêu, dễ dàng tha thứ, đều là từ ngày thường tắm gương của mẹ hắn giáo dục, bà sống thiện lương như vậy cuối cùng cũng có ngày được phúc báo.

Tài xế đem hành lý bỏ vào trong xe, Thượng Quan Sùng Tự ngồi một mình ở ghế lái phụ, còn lại ba người là ngồi ở ghế sau, giữa bọn họ sớm đã không còn bất kỳ ngại ngùng gì, giống như người một nhà vậy, duy nhất cũng chỉ thiếu giấy hôn thú. Vậy mà, Thượng Quan Sùng Tự cho là, trong lúc vẫn còn ở tang sự của anh trai, chuyện vui hoãn một chút hãy tính.

Điểm này, Hách Nhạc Đế tuyệt không để ý, bởi vì cô cùng người nhà Thượng Quan chung sống ăn ý cực kỳ. Mà Thượng Quan Diên Nho cùng Nguyễn Phiêu Bình bởi vì từng hiểu lầm cô, nên bây giờ đối tốt với cô tăng gấp bội, đối đãi với cô giống như con ruột.

Lại nói, Thím Yến hiện tại cũng trở thành mẹ lớn của cô, cô cho tới bây giờ cũng không nghĩ, cô cùng Thím Yến có một ngày sẽ thêm một tầng quan hệ này, đây thật là ý trời.

Khi xe chậm rãi lái đến con đường lớn hết sức, ngược đường đi có một chiếc xe hơi cao cấp hào hoa màu đi qua, Hách Nhạc Đế thấy cửa sổ xe bị quay xuống, tiếp theo, từ bên trong ném ra một cái nhôm lon, đó là một lon coca, không may lon coca đó lại ném trúng ngay đầu một cô gái đang đi trên đường, cô nhìn kỹ, cô gái kia không phải là

Ngải Chi Duyệt? !

Cô quay cửa kính xe xuống, kêu to, “Chi Duyệt!”

Thượng Quan Sùng Tự vội gọi cô. “Em yêu, em làm như vậy rất nguy hiểm có biết không? Mau đưa cửa sổ xe xuống, không cần ở trên đường hô to gọi nhỏ.”

Nghe chồng tương lai nói, Hách Nhạc Đế vội vàng đem cửa sổ xe quay lên, nghĩ thầm chắc mình không thể nhìn lầm được. . . . .

Hi vọng tất cả đều không có việc gì là tốt!

Xe một đường lái về phía xa lộ cao tốc, về phần Ngải Chi Duyệt bị lon coca ném vào đầu, có phản ứng thế nào, cô cũng không thể đoán được.

—oOo—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-gap-de-mat-nha-tu-vang>